

அறிவியற் சோலை

ஆசிரியர் :

அ. திருமலை முத்துசுவாமி, எம். ஏ.,
தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை.

பதிப்பாளர் :

திண்டுக்கல் பப்ளிஷிங் ஹவுஸ்

திண்டுக்கல் .. மதுரை :: சென்னை-1

[பதிப்புரிமை]

1956 . [விலை : ரூ. 1—8—0]

முதற் பதிப்பு—செப்டம்பர் 1956
இரண்டாம் பதிப்பு—ஜனவரி 1957

031:J26 / 1291.01

கீதா பிரஸ், மலைவாசல், திருச்சி.

முன்னுரை

இந்நூல் மக்களின் அறிவை வளர்ப்பதற்குத் துணைபுரியும் வகையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதில், மொழி வரலாறு, உழைப்பாளிகளின் தலைவன், தமிழர் விளையாட்டு, வள்ளல் பாரி, விடுதலை வீரன், இன்றைய சப்பான் ஆகிய இவை இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கட்டுரைகளைப் படிப்பதால் நாம் மொழி யறிவு, நாட்டுப் பற்று, உழைப்பின் மேன்மை, விளையாட்டில் விருப்பம் இவற்றை அடையக்கூடும்.

நெல்லைச் செய்தி, குமரகுருபரன், பாட்டாளி முதலிய இதழ்களில் வெளியான சில கட்டுரைகளும், வெளிவராத சில கட்டுரைகளும் இதில் உள்ளன. இக் கட்டுரைகளை அச்சியற்றுங்கால் எனக்கு உதவியாய் இருந்த திரு. அ. சங்கர வள்ளிநாயகம் பி. ஏ., திரு. அ. காமாட்சி ஆகிய இருவருக்கும், அச்சப் படிக்களைத் திருத்தி உதவிய தியாகராசர் கல்லூரித் தமிழ் விரிவுரையாளர் திரு. க. ஆறுமுகம் எம். ஏ. அவர்களுக்கும், இந்நூற்குச் சிறப்புரை வழங்கிய பேராசிரியர் அ. கி. பரந்தாமனார் எம். ஏ. அவர்களுக்கும், இந்நூலை அழகுற அமைத்து வெளியிட்ட திண்டுக்கல் பதிப்பகத்தாருக்கும் எனது நன்றி உரியதாகுக.

தியாகராசர் கல்லூரி,
மதுரை.

அ. திருமலை முத்துசுவாமி

மதிப்புரை

நம் நாட்டின் இக்காலக் கல்வி நோக்கம், நம்மை சமுதாயத் துக்குப் பயன்படும் வகையில் நாட்டுப்பற்று, தொண்டு மனப் பான்மை, விளையாட்டில் ஊக்கம் முதலிய நற்பண்புகளைப் பெறச் செய்து, நாட்டுக்கும் வீட்டுக்கும் ஏற்றவாறு வாழத்தக்க செம்மை நிலையையுடைய தலைவர்களாக்குவதேயாகும். ஆசிரியர், இந் நோக்கத்தைக் கருத்தில் இருத்தி 'அறிவியற் சோலை' என்னும் இந்நூலை இயற்றியுள்ளார். நமக்கு மேலும் மேலும் பல பொருள்களைத் தெரிந்துகொள்ள ஆர்வம் ஊட்டும் முறையில் எளிய நடையில் இந்நூல் அமைந்திருக்கிறது. சப்பாணைக் குறித்த கட்டுரை நம் நாட்டை உருவாக்குவதற்கு நம்முடைய எண்ணத்தைத் தூண்டும் என்று கருதுகிறேன். தொழில் வளத்திலும் வணிகத் துறையிலும் சிறந்து விளங்கும் சப்பாணைப் பற்றி நாம் தெரிந்துகொள்வது இன்றியமையாதது என்றால் மிகையாகாது.

ஊக்கம் மிகுந்த ஆசிரியர் திருவாளர் அ. திருமலை முத்துசுவாமி அவர்கள் இத்தகைய நூல்கள் பலவற்றை இயற்றி நம்மை ஊக்குவார் என்று நம்புகிறேன்.

என் நண்பருடைய திருமகனாகும் தியாகராசர் கல்லூரி நூலகத் தலைவருமான திரு. அ. தி. முத்துசுவாமி அவர்கள் இத்தகைய பணியில் ஈடுபட நீடுழி வாழமாறு வாழ்த்து கிறேன்.

தியாகராசர் கல்லூரி,
மதுரை.

அ. கி. பரந்தாமனார்

உள்ளுரை

பக்கம்

மொழி வரலாறு

1

உழைப்பாளிகளின் தலைவன்

14

தமிழர் விளையாட்டு

43

வள்ளல் பாரி

56

விடுதலை வீரன்

65

இன்றைய சப்பான்

86

மொழி வரலாறு

தோற்றுவாய்

அழற் பிழம்பாக விளங்கிய உலகம் படிப்படியாகக் குளிர்ந்து குளிர்ந்து உலகத்தின் மேற்பகுதிகள் அனைத்தும், உயிரினங்கள் வாழ்வதற்கேற்ற வகையிலே அமையலாயிற்று. பின்பு சில பல உயிரினங்கள் தோன்றி வளர்ந்தன. இறுதியில் மனிதன் தோன்றினான். தோன்றிய பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக எல்லாவுயிர்களையும் போன்றே மனிதனும் வாழ்ந்தான். பிற விலங்கினங்களைப் போன்றே காயும், கிழங்கும், கனியும், புலாலும் உண்டான் ; துன்பம் வந்தபோது ஒருவகை ஒலியும், இன்பம் பெற்றபோது ஒருவகை ஒலியும், எழுப்பி உலவினான். பிறகு சிறிது அறிவு பெற்றான். இலையாடை, தழையாடை, தோலாடை, மரப்பட்டையாடை எனப் பலவகை ஆடைகளை உடுத்தினான். குகைகளில் வாழ்ந்தான். இங்ஙனம் உணவிலும், உடையிலும், உறையுளிலும் படிப்படியாக முன்னேறியது போன்றே அறிவிலும்—உள்ளுணர்வுகளை வெளியிடுவதிலும் முன்னேறினான்.

தனியாக அலைந்து விலங்குகளைப் போன்றே பேசிவந்த மனிதனுக்கு, மற்றொரு மனிதனைச் சந்திக்கும் பொழுது பேசவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. முதலில் இருவரும் தவித்தனர். பிறகு அந்தத் தவிப்பு படிப்படியாக மறைந்தது. இந்த இரண்டு, பல என்ற நிலை ஏற்பட்டு மனிதன் கூட்டமாகச்

சேர்ந்து வாழத் தலைப்பட்டான். அப்பொழுது ஒருவருடன் ஒருவர் பேச, கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க, அளவளாவ, பழக ஏதேனும் ஒரு ஒலி முறை வேண்டியதாயிற்று. முதலில் மனிதர்கள் விலங்கினங்களைப் போன்றே, பறவைகளைப் போன்றே பேசி வந்தனர். இத்தகைய ஒலிமுறை இன்றும் கலிபோர்னியாப் பகுதியில் உண்டென்பர். உணவிலும், உடையிலும், பிறவற்றிலும் மனிதர்கள் முன்னேறியது போலவே, பேச்சு மொழியிலும் முன்னேறினர். மனிதர்கள் பலர் சேர்ந்து கட்டிடங்கள் கட்டுவது போன்று, மனிதர்கள் பலர் சமுதாயமாக-கூட்டமாகச் சேர்ந்து மொழியினை வளர்க்கலானார்கள்.

இவ்வாறாகத் தோன்றிய மொழிகள் உலகில் பல. ஆனால் அவையனைத்தும் ஒரே காலத்தில் தோன்றியவை அல்ல என்க. எனவே பலகாலத்தில் தோன்றிய பல்வேறு மொழிகள் உலகில் நிலவின. அவற்றுள் இயற்கையோடு இயைந்து வளர்ந்த மொழிகள், நன்கு வளம்பெற்றுச் செழித்து ஓங்கி வளர்ந்தன; திட்ப நுட்பம் செறிந்து மாட்சியோடு காட்சியளித்தன. எடுத்துக்காட்டு தமிழ் என்க. இயற்கையோடு இயைந்து வளராத மொழிகள் பலவற்றுள், சில குறைந்த வாழ்நாள் பெற்று வீழ்ந்தன. சில தம்முள் ஒன்றி, உருமாறி ஒரு மொழியாகி வளரலாயின. சில பலவாகக் கிளைத்தன. இம்மூவகை மொழிகளிலும் சில தம்மைத் தியாகம் செய்து ஒழிந்தன; சில தம்மைத் தியாகம் செய்து வீழாது மேலும் மேலும் வளர்ந்து வாழலாயின. பின்னதற்குத் தமிழையும் முன்னதற்கு வடமொழியையும் காட்டலாம். இது நிற்க.

மொழி வளர்ச்சி

இந்நிலவுலகில் இன்று இரண்டாயிரத்து எழு நூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இவைகள் தவிர எண்ணிறந்த மொழித் திரிபுகளும் (dialects) காணப்படுகின்றன. ஆனால் இவற்றுள் பண்பட்ட மொழிகள் எனப்படுவன ஒரு சிலவே. சிறப்புடைய சில பண்பட்ட மொழிகளைத் தெரிந்துகொள்வது, பெரிதும் பயன் அளிக்கும். அத்தகைய மொழிகளில் ஒரு சில பின் வருபவை :

1. ஆங்கிலம் 2. பிரெஞ்சு 3. செர்மன்
4. சுபானிசு 5. போர்த்துகீசு 6. ருசிய மொழி
7. இத்தாலிய மொழி 8. சப்பானிய மொழி.

இவ்வெட்டு மொழிகளும் இன்று இத் தரணியின் பெரும்பான்மையான பகுதிகளில் பேசப்படுகின்றன. இம் மொழிகளைத் தெரிந்த ஒருவன் உலக மக்கள் பலருடனும் உறவாட முடியும்; உலகினைச் சுற்றி வரலாம். இத்துடன் அராபி, சீனம், மலாய், டச்சு மொழிகளையும் அறிந்து, வேறு சில மொழியினங்களைப் பொதுவாக அறிந்து கொண்டால் போலிச்சு, செக், சுவீடிச், டேனிச், பின்னிச், ஹங்கேரி ஆகிய மொழிகளுக்கிடையே காணப் பெறும் வேற்றுமைகளையும் அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வளவில் ஒருவனது மொழிக் கல்வி ஒருவாறு முற்றுப் பெற்றதெனக் கூறலாம்.

முற்கூறிய இரண்டாயிரத்து எழு நூற்றுத் தொண்ணூற்றாறு மொழிகளில், அமெரிக்க நாட்டுச் செவ்விந்திய மொழிகள் ஆயிரம்; ஆப்பிரிக்க நீக்ரோ

வினரால் பேசப்படுவன ஐந்நூற்றிற்கு மேற்பட்டவை. ஆஸ்திரேலியா, நியூகினியா, பசிபிக் தீவுகள் முதலிய இடங்களில் வழங்குவன ஐந்நூற்றிற்கு அதிகமான மொழிகள். ஆசிய மக்களால் கையாளப்படும் மொழிகள் ஒரு சில நூறுகளில் அடங்கப்பெறும். எனினும், இம்மொழிகள் பலவும் ஒரு தன்மையான வரலாற்றுச் சிறப்புடையன என்று கூறுவதற்கில்லை. இம் மொழிகளிலும் ஒரு சிலவே பண்பட்ட மொழிகளாகும்.

உலகில் வழங்கும் பல்வேறு மொழிகளுள், ஒரு சிலவற்றுள் காணப்பெறும் ஒற்றுமையினைக்கொண்டு, ஏனை மொழிகளையும், பத்து இனங்களுக்குள் அடக்கியுள்ளனர். அவைகள் வருமாறு ;

1. இந்தோ ஐரோப்பிய மொழிகள் (Indo-European).
2. செமிட்டோ-ஹேமிடிக் மொழிகள் (Semitic-Hamitic).
3. ஊரல்-ஆல்டெயிக் மொழிகள் (Ural-Altaic).
4. சப்பானிய – கொரிய மொழிகள் (Japanese-Korean).
5. சினோ — திபெத்திய மொழிகள் (Sino-Tibetan).
6. திராவிட மொழிகள் (Dravidian).
7. மலாய் – பாலினேசிய மொழிகள் (Malayo-Polynesian).

8. ஆப்பிரிக்க நீக்ரோ மொழிகள் (African-Negro).

9. அமெரிக்கச் செவ்விந்திய மொழிகள் (American-Indian).

10. பிற மொழிகள் (Other Groups).

வரலாறு, போர், பொருளியல், கலாசாரம், அரசியல் ஆகிய இவற்றின் அடிப்படையில் ஆராய்ந்தோமானால், உலகில் தலைசிறந்த மொழிகள் என்று எண்ணுவதற்குத் தகுதி வாய்ந்தவை நூற்றுக்கணக்கில்தான் இருக்கும். எனினும் எல்லா மொழிகளும் ஒரே சிறப்புடையன என்று சொல்வதற்கில்லை. அவற்றிடையே எத்தனையோ வேறுபாடுகள் உண்டு.

ஒரு மொழியின் சிறப்பிற்கு எத்தனையோ காரணங்களை எடுத்தியம்பலாம். ஒரு மொழியைப் பேசுவோரது எண்ணிக்கை கொண்டே அதன் சிறப்புக் கருதப்படுகின்றது. அதாவது எண்ணிக்கை மிகுதியாய் இருந்தால் ஒரு மொழி சிறந்ததெனச் சிலர் நினைக்கின்றனர். அது முற்றிலும் தவருனதாகும். ஒரு மொழியினைப் பலவகைக் கோணங்களிலிருந்து ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வருதலே பொருத்த முடையதாகும். பேசுவோரது எண்ணிக்கையைப் பார்ப்பதைவிட அம்மொழி பண்பட்ட மொழியா, வரலாற்றுச் சிறப்புடையதா என்பன எல்லாம் அறிதல் வேண்டும். உதாரணமாக சுபானிசு-கிரேக்க மொழிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இன்று சுபானிசு (Spanish) மொழியினைப் பேசும் மக்களது எண்

ணிக்கை பத்துக்கோடிக்கு மேற்பட்டதாகும். இது ஒன்றினைக் கொண்டு, இம் மொழி பண்டுதொட்டுப் பயின்று வந்த பண்பட்ட கிரேக்க மொழியை விடச் சிறந்தது, அல்லது அதேயளவு சிறப்பினைக் கொண்டது என்று கூறுவதற்கில்லை. இன்று கிரேக்க மொழியினை எண்பது லட்சம் மக்கள்தான் பேசுகிறார்களென்றாலும் தற்காலத்தில் தலைசிறந்தவை எனக் கருதப்படும் பல மொழிகளில், ஒரு சில மொழிகள் வளமாவதற்கும், உருவாவதற்கும் காரணமான தாய்மொழி என்ற அளவில் கிரேக்க மொழி தனிச் சிறப்புக் கொண்டுள்ளது.

அரசியல் செல்வாக்கும், கலாசாரமும் மொழித் துறையில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்கு ஓரளவு காரணமாக அமைகின்றன எனக் கூறலாம். தொண்ணூறு லட்ச மக்களால் பேசப்படும் டச்சு மொழியானது, அவர்கள் வியாபார அடிப்படையில் முதலில் வந்து பின்னர் ஆதிக்கம் செலுத்திய சாவா, சுமத்திரா, போர்னியோ, செலெபெசு போன்ற இடங்களில் வாழும் மக்களாலும் பேசப்படுகின்றது. இங்குள்ள மக்கள் தங்கள் தாய்மொழியாகிய மலாய் மொழிக்கு எவ்வளவு சிறப்புத் தருகின்றனரோ அவ்வளவு சிறப்பினை டச்சு மொழிக்குக் கொடுக்கின்றனர். இத்தகைய சீரும் சிறப்பும் வாய்ந்த மற்றொரு மொழி பிரெஞ்சு மொழியாகும். இம்மொழி உலகில் பெரும்பான்மையான மக்களால் பேசப்படுகின்றது. நாலுகோடியே இருபது லட்சம் பிரெஞ்சு மக்கள் தவிர, பெல்சியம், சுவிட்சர்லாந்து, இவ்விரண்டிடங்களிலும் இம்மொழியினைப் பேசும் மக்கள்

அறுபது லட்சம் உள்ளனர். இது தவிர கனடா விலும், உலகில் பல்வேறு பாகங்களிலும் பிரெஞ்சு மக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்திய பல பகுதிகளிலும் இம் மொழி நின்று நிலவுகின்றது. மேலும் ஐரோப்பிய நாடுகளில், கற்றறிந்த மக்கள் பிரெஞ்சு மொழியின் சிறப்பினைக் கருதி, அதனைக் கற்று வல்லுநர்களாய் விளங்குகின்றனர். அமெரிக்கா, ஹாலந்து, இத்தாலி, போலந்து ஆகிய நாடுகளில், பிரெஞ்சு மொழி பொதுவாகவே கற்றறிந்த பலரால் கையாளப்படுகின்றது. இதுபோன்றே, இந்தோ-ஆரிய, திராவிட, முண்டா மொழிகளைத் தாய் மொழிகளாகவுடைய இந்திய மக்களுக்கு, ஆங்கில மொழி பொது மொழியாகப் பயன்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம் அரசியல் செல்வாக்கே. இவ்வாறு அரசியல் செல்வாக்கானது, ஒரு மொழியினைப் பேசுவோரது எண்ணிக்கை அதிகமாதற்குக் காரணமாக அமைவதைக் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். இதுபோன்றே கலாசாரமும் மொழித்துறையில் பலமாற்றங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக அமைகின்றது.

இந்திய மொழிகள்

அடுத்து இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் வழங்கும் மொழிகள் குறித்து வரைவாம். நமது இந்திய நாட்டிலே இன்று வழங்கும் மொழிகள் நூற்று எழுபத்து ஒன்பதாம். இவற்றுள்ளே பெயரளவில் நிற்பவை சில; ஏட்டளவில் வாழ்வன சில; பேச்சளவில்-உலக வழக்கில் நிலவுவன சில; இத்தனை வகையிலும் செழித்து ஆல் போல் வளர்ந்து அருகுபோலப் பரந்து

பெருகி வாழ்வது ஒன்று. இறுதியிற் கூறியதற்குத் தமிழைக் கூறலாம். இந்திய அரசியலாரால் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட மொழிகள் பதினான்கு. அவை திராவிட-ஆரிய இன மொழிகள். திராவிட மொழிகள் நான்கு; ஆரிய மொழிகள் மீத முள்ளவை. இவை போக ஆச்ட்ரிய மொழிகள், சீன-திபேத்து மொழிகள் என்ற இருவகையினங்களும் அண்மையிற் கண்டு பிடிக்கப்பட்டவை. இவை இரண்டில் முன்னது வரலாற்றிற்கு முந்திய மொழி; பின்னது அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. எனவே இந்திய மொழியினங்கள் நான்கு என்க.

திராவிட மொழிகள்

ஆராய்ச்சி உலகில் திராவிட-ஆரியர் தோற்றம், அவர் தம் மொழிகள், அவற்றின் பழமை, செழுமை, சிறப்பு முதலியவற்றில் கருத்து வேறுபாடுகள் உண்டு. ஆனால் திராவிடர்கள் இந்நாட்டிற்கே உரியவர்கள்; இந்நாடே அவர் தம் சொந்த நாடு; ஆரியர்கள் அந்நியர்கள். கடும் மேடும் கடந்து வந்து குடியேறியவர்கள் என்பதில்மட்டும் கருத்துவேறுபாடு கொள்வதில்லை. இவ்வுண்மையினைச் சொல்லத் தவறுவதுமில்லை. எனவே ஆரியர் இந்நாட்டிற்கு வருமுன், இந்தியத் துணைக் கண்டம் முழுமையும் திராவிட மொழியாம் பழந் தமிழே வழங்கி வந்திருப்பதில் ஐயமில்லை. பின்னர் பிழைப்பு நாடிவந்த ஆரியர் தமது மொழியினைத் தமிழோடு கலந்தனர்; வாய்ப்புக்கள் ஏற்பட்ட போதெல்லாம் மிகவாகக் கலந்தனர். எனவே தமிழ் இடங்கள் தோறும் உருமாறியது. அத்தகைய உருமாறிய மொழிகளைத் திருந்திய

மொழிகள், திருந்தா மொழிகள் என இருவகையாகப் பிரிப்பர் அறிஞர். திருந்திய மொழிகள் தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், துளு, குடகு என்பன. தூதம், கோடம், கோந்த், மால்டோ, ஒரோவன், கூயி, கோலாமி, பிராஹுய், படகா என்பன திருந்தா மொழிகளாகும். இவையனைத்திற்கும் தாய்மொழி, சொற்கள் மிகப் பலவாகக் கடன் கொடுத்த மொழி தமிழ் மொழியே. இத்தகைய மொழியினைப் பேசுவோர் தொகை இன்று தமிழ் நாட்டில் ஏறக்குறைய மூன்று கோடியாகும். தமிழ் நாட்டின் எல்லை வட வேங்கடம் முதல் தென்குமரி வரையாகும். மேலும் இம்மொழி ஈழத்தின் வடபகுதி, பிளாங்கு, சிங்கப்பூர், தென்னாப் பிரிக்கா, மலாய், வட இந்தியாவில் பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற இடங்கள், இங்கெல்லாம் மிக விரிவாகப் பேசப்படுகின்றது. தமிழ் மொழி ஒன்று தான் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த எல்லா மொழிகளைக் காட்டிலும் வடமொழிக் கலப்புக் குறைந்த அளவில் உடையதாகும். மேலும் இலக்கிய வளம் செறிந்ததாகும்.

அடுத்து தெலுங்கினைப்பற்றிக் கூறுவோம். இம் மொழி தமிழ் நாட்டிற்கு வடக்கேயுள்ள தெலுங்கு நாட்டிலும், ஐதராபாத்திலும் வாழும் ஏறத்தாழ மூன்றேகால் கோடி மக்களால் பேசப்படுகின்றது. வடமொழியாளர் தெலுங்கு நாட்டாரை ஆந்திரர் என்பர். தெலுங்கு என்பது தேன்போன்ற இனிமையுடையது என்று பொருள்படும். முதலில் இம்மொழி தமிழிளையே ஒத்து இயங்கி வந்தது. பிறகு நன்னய பட்டர் போன்ற வடமொழியாளர்கள் வடமொழி யிலக்

கணம், வடமொழிச் சொற்கள் முதலியவற்றை அளவிறந்து சார்த்திக் களித்தனர். ஆனால் பின்வந்த சைவப் புலவர்கள் தமிழ்ச்சார்பினை மீண்டும் உண்டாக்கினர். எனினும் வடமொழியாளர் முயற்சி தொடர்ந்து நடைபெற்றதால் அவர் போக்கே வென்றது.

மைசூர் மாநிலம், மராத்தி நாட்டின் தென்பகுதி என்பவற்றில் திராவிட மொழிகளில் ஒன்றான கன்னடம் பேசப்படுகின்றது. நீலகிரிப் படகர் பேசுவது பழங் கன்னடம். கன்னடம் பேசுவோர் ஏறத்தாழ ஒன்றரைக் கோடியாகும். சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இருந்த கன்னடம் தமிழ் போலவே அமைந்திருந்தது. அது ஹள கன்னடம் (பழங்கன்னடம்) எனப்படும். இன்றுள்ளது ஹொச கன்னடம் எனப்படும். இதனைப் பேசும் மக்களின் தொகை ஒன்றே கால் கோடிக்கு மேற்பட்டது எனக்கூறலாம். இதனையும் தெலுங்கைப்போல மிகுதியாக வடமொழிச் சார்பாக்கினர் வடமொழியாளர். இது போன்றே மலையாள மொழியும் பிற்காலத்தில் வடமொழியாளர்களால் திரிக்கப்பட்டது. இது தொடக்கத்தில் மிகுதியும் தமிழையே ஒத்திருந்தது. இம்மொழி திருவாங்கூர், கொச்சி என்ற இரண்டு மாநிலங்களில் வாழும் ஒன்றேகால் கோடிக்கு மேற்பட்ட மக்களால் பேசப்படுகின்றது.

துளு, மைசூர் மாநிலத்தை அடுத்தோடும் கல்யாணபுரி, சந்திரகிரி என்ற ஈராறுகட்கிடையே வாழ்வோர் பேசும் மொழி. எண்ணிக்கை சுமார் எட்டு லட்சமாகும். இதில் இலக்கிய, இலக்கண வளம் அவ்வளவு தூரம் இல்லை. குடகு என்னும் மொழிக்கு

எழுத்தோ இலக்கியமோ இல்லை. இதனைப் பேசுவோர் அறுபதினாயிரத்துக்கு மேற்பட்டவராவர்.

திருந்தா மொழிகளில் ஒன்றான தூதம், நீலகிரி மலையின் பழங்குடி மக்களின் மொழியாகும். இதனை ஆயிரத்திற்குட்பட்டவர்களே பேசுகின்றனர். கோட மொழியும் முன்னதைப் போன்றதே. சுருங்கக்கூறின் இம் மொழி கொச்சைக் கன்னடமாகும். கோந்த என்னும் மொழியும், கூ என்னும் மொழியும் முறையே மத்திய இந்திய மலைகளிலும், அதனைச் சார்ந்த இடங்களிலும், ஒரிசாவைச் சார்ந்த குன்றுகளிலும் வழங்கப்பெறுகின்றன. இம் மொழிகளைப் பேசுவோர் தொகை முறையே பதினைந்து நூருயிரமும், ஐந்நூ ருயிரமும் ஆகும். வங்காளத்தைச் சார்ந்த மலைகளில் வாழும் பதினாயிரம் மக்களால் பேசப்படும் மொழி ராஜ்மஹாலாகும். ஒரோவன் என்னும் மொழி சூடி நாகபுரியிலும் அதனைச் சுற்றியுள்ள இடங்களிலும் வாழும் எண்ணூருயிரம் மக்களால் பேசப்படுகின்றது. இறுதியாக உள்ள பிராஹுய் மொழி பலுச்சிஸ்தானத் தில் வாழும் ஒருசாரார் பேசும் மொழியாகும். திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த இம்மொழி இந்தியாவின் வடமேற்கு மூலையில் பேசப்படுவது விந்தையினும் விந்தையே.

ஆச்ட்ரிக் மொழிகள்

இந்தியத் துணைக் கண்டத்திலே பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் வாழ்ந்த மக்கள், கரு றமும், சுருள் தலையும் உடையர். இவர்கள் பூப்பிரிக்காவில் வாழும் நீக்ராய்டு (Negroid) என்ற

பிரிவினரை ஒருவாறு ஒத்திருப்பர். இன்று அந்தமான் தீவுகளில் பெரும்பான்மையோராக இருப்போர் இவ்வினத்தோர்தான். இந்த நிலையில் பாலசுதீன் என்ற தேயத்திலிருந்து தொன்மையான மக்கள் இந்தியா நோக்கி வந்தனர். பிறகு இவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து இந்திய சீனா (Indo-China) நோக்கிச் சென்றனர். இதன் பிறகு மத்தியதரைக் கடற்கரையிலிருந்து ஒரு பிரிவினர் வரலாயினர். வந்தவர்கள் காடும் மேடும் நாடும் கடந்து இந்தியாவை அடைந்து வட இந்தியாவிலுள்ள மலைகளிலும், காடுகளிலும், பிற இடங்களிலும் வாழத் தலைப்பட்டனர். இம் மக்களே இன்று ஆசுட்ரிக் என்ற மொழியினைப் பேசுகின்றனர். இவர்கள் இந்திய மக்கள் தொகையில் 1.3%-ஆம். அஃதாவது ஐந்து மில்லியன்.

இந்த ஆசுட்ரிக் மொழி மூன்று வகையாம். கோல், ஆசி, நிக்கோபாரிசு என்பனவாகும். கோல் என்பது முண்டா எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது. சந்தர்லி, முண்டாரி, ஓ, கோர்க்கு, சவாரா, கடபா என்ற மொழிகளும் கோல் என்ற மொழியினுள் அடங்கும். எனினும் சந்தர்லி என்ற மொழியே இவற்றுள் அதிகமாகப் பேசப்படுகிறது.

திராவிட ஆரிய மொழிகள்

இந்தியாவிற்கு வந்த ஆரிய மக்கள், இங்கு வழங்கி வந்த திராவிட மொழியோடு, தம் மொழிகளையும் கலந்து பேசத்தொடங்கினர். நாளடைவில் அவர்கள் பேசுகின்ற மொழி திராவிட மொழி, ஆரிய மொழி என்ற இரண்டினையும் சேருத வேறொரு

மொழியாக மாறியது. அந்த மாறிய மொழிகளில் ஆரிய மொழிச் சொற்களும், திராவிட மொழிச் சொற்களும் காணப்பட்டன. இவ்வாறு திராவிட மொழி, ஆரிய மொழிச் சொற்கள் கலந்த மொழியினை முதலில் ஐரோப்பிய அறிஞர்கள் இந்தோ ஐரோப்பிய மொழியென அழைத்தனர். இன்னும் இந்தோ செர்மானிய மொழியினம், ஆரிய மொழியினம் என்ற வேறிரண்டு பெயர்களுமுண்டு. ஒரு சிலர் ஆரிய மொழியினம் என்பது பொருத்தம் என்பர். ஆனால் இம் மொழியினத்திற்குத் திராவிட ஆரிய மொழியினம் எனலே மிகவும் பொருத்தமுடைத்தாம்.

வட இந்தியாவில் ஆரியர்கள் தம் மொழிகளைத் திராவிட மொழியோடு கலந்து வெற்றி பெற்றது போன்று, தென்னிந்தியாவில் வெற்றிபெற இயலவில்லை. அதுவும் தென்னாட்டுத் தமிழினைப் பொறுத்த வரையில் முழுத் தோல்வி எனலாம். இந்தி, உருது, வங்காளம், ஒரியா, குசராத்தி, சிந்தி, காசுமீரி, பஞ்சாபி, நேபாலி, அசாமி, என்பவை திராவிட ஆரிய மொழிகள். தமிழ் முதலியன திராவிட மொழிகள். திராவிட மொழிகளைப் பேசுவோரின் எண்ணிக்கை ஏறத்தாழ பத்துக் கோடியாகும். திராவிட ஆரிய மொழி பேசுவோரின் எண்ணிக்கை இருபத்தைந்து கோடி என்க. திராவிட ஆரிய மொழிகளிலே இன்று மிகச் செல்வாக்குப் பெற்று விளங்கும் மொழி இந்தி மொழியே; இதுவே இந்திய மக்களின் பெரும்பான்மையோரால் பேசப்படும் மொழி. இது கருதியே நமது இந்திய அரசாங்கத்தார் இம்மொழியினை இந்திய நாட்டின் பொது மொழியாக ஆக்க எண்ணுகின்றனர்.

உழைப்பாளிகளின் தலைவன்

தோற்றுவாய்

உலகில் மனிதர்கள் பிறக்கிறார்கள், வாழ்கிறார்கள், மடிகிறார்கள் என்ற நிலைமைக்கு மாறாக சிலர்தங்களின் நற்செயல் மூலம் இவ்வவனியிலே அழியாப் புகழ் பெற்று விடுகின்றனர். அவர்களின் அரிய தொண்டின் மூலம், அவர்கள் மறைந்த பின்னும் நாட்டிலே, ஏட்டிலே, மக்கள் மனதிலே நிலை பெற்று விடுகின்றனர். சரிந்த வண்ணமாயிருக்கும் சமுதாயம் சமப்பட்டு சரிவர இலங்க, தங்கள் வாழ்நாள் முழுமையும் அதன் உயர்விற்காக உழைத்து உயிரை யிழந்த உத்தமர்கள் கணக்கிலடங்கார். அச் சமுதாயத்தின் முதுகெலும்பாய் விளங்குபவன்தான் உழைப்பாளி மாடுபோல் உடல் ஓடாய்ப் போகும் வண்ணம் உழைக்கும் அவன் இறுதியில் காண்பதென்ன வளம் பெற்ற வாழ்வா, அன்றி செல்வம் கொழிக்கு வாழ்வா! அல்ல! அல்ல! உருக்குலைந்த உடலே அத்தகையவனின் வாழ்வு வளம் பெற்றால்தான் நாடு முன்னேறும், முன்னணியில் நிற்க முடியு என்று நினைத்து முயற்சியில் தளர்ச்சி அடையாத அதன் வளர்ச்சியில் கண்ணும் கருத்துமாயிருந்து மக்களின் மதிப்பைப் பெற்றவர்களின் பட்டியலில் 'ராகோசி'யும் வைத்து எண்ணப்படும் தகுதியுடையவர்

இளமையும் கல்வியும்

ராகோசியின் முழுப்பெயர் 'மத்யாசு ராகோசி' என்பதாகும். இவர் 1892-ஆம் ஆண்டு ஹங்கே

நாட்டில் பேக்ஸ் என்னும் பகுதியைச் சேர்ந்த அடா என்னும் சிற்றூரில் பிறந்தார். இவருடைய குடும்பம் நாட்டின் நலனுக்காக எழுந்த போராட்டங்களில் பங்கு பெற்றதன் மூலம் கங்கு கரையிலா மதிப்பைப் பெற்று இலங்கியது. இவருடைய பாட்டனார் வேற்று நாட்டார்களாகிய ஆஸ்டிரியர்களின் ஆதிக்கத்திலிருந்து ஹங்கேரி நாடு விடுபட, போராடிய பொழுது சாதித்த சேவைகள் பாராட்டத் தக்கன. இவரது தந்தையான 'ஜோசப் ராகோசி' சிறந்த உழைப்பாளி பாவார். ஆனால் அவர் வறுமையின் கூட்டாளி. பன்னிரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்த அவர் பெரிதும் துன்பப்பட்டார். வருமைப் பிணியிலிருந்து தம் குடும்பத்தைக் காப்பதற்காக வேண்டி இடம் விட்டு இடம் பெயர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. ராகோசிக்கு ஏழு வயதாயிருக்கும்பொழுது சோப்ரன் (Sopron) என்னும் இடத்திற்குக் குடியேறினர். அங்குதான் அவரது படிப்பும் ஆரம்பமாயிற்று. நாளடைவில் பள்ளிப்படிப்புடன் நின்றுவிடாது எல்லாப் புரட்சி இயக்கங்களையும் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார். இதற்கு வழிகாட்டியாக இவரது உறவினருள் ஒருவர் விளங்கினார். இவர் சோசியலிசத்தில் சிறந்த பற்றும் உறுதியும் உடையவர்.

சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ராகோசி உயர் நிலைப் பள்ளிப் படிப்பிற்காக சீஜெட் என்னும் நகருக்கு அனுப்பப்பட்டார். இதே நேரத்தில் அவரது குடும்பம் சாபாட்கா என்னும் இடத்தில் வாழத் தொடங்கியது. இவ்விடத்தில் உயர் நிலைப் பள்ளி

இல்லாத காரணத்தினால்தான் ராகோசி மேற்சொல்லிய வாறு வேற்றாருக்கு அனுப்பப்பட்டார். அங்கு பயிலுங்கால் கூர்த்த மதியும் நன்னடத்தையும் உடையவராக இருந்தார். சொற்போர்களிலெல்லாம் சிறந்த பங்குகொண்டார். உழைப்பாளர் உயர்விற்காக நடத்தப்பட்ட இயக்கங்கள் பற்றிய செய்திகளை எல்லாம் ஆர்வமுடன் அறிந்து, பின்னர் அவை குறித்து நுணுகி ஆராயத் தலைப்பட்டார். பொதுவுடமைவாதிகள் வெளியிடும் கருத்துக்களை எல்லாம் தன்கருத்திலே கொண்டார். அவர்கள் வெளியிட்ட துண்டுப் பிரசுரங்கள் அனைத்தையும் வாங்கிப் படித்தார். மேலும் உழைப்பாளிகள் நடத்திய ஊர்வலங்களிலும், பொதுக்கூட்டங்களிலும் கலந்துகொள்வார். கலந்து கொள்வதோடு நில்லாது, அவர்களது ஆக்கவேலையிலும் ஊக்கம் காட்டி வந்தார். பள்ளி வாழ்க்கையில் ராகோசி மாணவனாக மாத்திரம் இராது அவருடன் பயின்ற கல்வியில் பின்தங்கிய பல மாணவர்களுக்கு ஆசிரியராக விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். அம் மாணவர்கள் தந்த பணத்தைக் கொண்டே தன் செலவை முடித்துக் கொண்டார்.

1910-ல் உயர்நிலைப்பள்ளி இறுதித் தேர்வில் வெற்றி பெற்ற இவர் கீழை நாட்டுக் கல்வி பயில புடாபெஸ்ட் நகரத்திற்குச் சென்றார். அங்குதான் அவரது அரசியலறிவு விரிவடைந்தது; ஆர்வமும் அதிகமாகியது. அரசியல் வேலைகள் பலவற்றில் ஈடுபடவும் ஆரம்பித்தார். கலிலீயோ சொற்போர் மன்றத்தில் நடக்கும் சொற்போர்களிலெல்லாம்

கலந்துகொண்டு சிறந்த நாவன்மையைப்பெற்றார். இது தவிர, அம்மன்றத்தின் செயலாளராகவும் இச் செம்மல் விளங்கிச் சீர்திருத்தங்கள் பல செய்தார். புதுமையாகப் போராடிப் புரட்சியில் வெற்றி பெறுவ தற்குரிய அனுபவங்களை எல்லாம் அடைந்தார். 'ஆரியக் கூத்தாடினாலும் காரியத்தில் கண்ணாயிரு' என்பதற்கிணங்க, போராட்டத்தில் ஒரு பக்கம் ஆர்வம் செலுத்தினாலும் இவர் கல்வியிலும் சிறந்தே விளங்கினார். மன நிறைவோடு கற்று மாண்புடன் இருந்தார். அவர் கல்வியைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார். 'கல்வி பயிலல் கடினமான வேலை யன்று; கல்வி மூளையின் மூலதனமாகும்; அது நாளடைவில் பெரும் பயனைத் தந்தே தீரும்.' இது கல்வி கற்று உண்மையான கண்களைப் பெற்று வாழ விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் போற்றவேண்டிய பொன் மொழியாகும்.

அரசியலில் ஈடுபடுதல்

கற்க வேண்டியவைகளை எல்லாம் கசடறக் கற்று முடித்த பின்னர், இரண்டாண்டுகள் வெளிநாடு களுக்குச் சென்றார். ஹேம்பர்க் நகரத்தில் செர்மா னிய சோசியலிச குடியரசுக் கட்சியின் உறுப்பினர் ஆனார். மேலும் ஹங்கேரி நகர உழைப்பாளிகள் மன்றத்தின் உறுப்பினராய் ஆகும் வாய்ப்பும் இவருக்குக் கிட்டியது. 1913-ல் இவர் லண்டன் நகருக்குச் செல்லும் வாய்ப்பைப் பெற்றார். ஆங்கு அகில உலக உழைப்பாளிகள் சங்கத்தில் சேர்ந்து, அதன் வேலைகளிலெல்லாம் பெரும் பங்கு கொண்டார். அதுகால் முடியாட்சி நடந்த நாடுகளில்

விளங்கிய சோசியலிசக் குடியரசுத் தலைவர்களின் போலி வேடங்களைத் தெரிந்துகொண்டார். உழைப்பாளர் முன் நல்லவர்போல் நடித்து, பின்பு அவர்களது நாசத்திற்கு வழி வகுக்கும் அவர்களது நயவஞ்சகத்தினை, ஏட்டின் மூலமாகவும் சொற்பெருக்காற்றியும் வெளி உலகிற்கு விரிவாய் எடுத்துக் காட்டுப் பணியில் இவர் பெரிதும் ஈடுபட்டார். பல நாட்களைப் பார்வையிட்டதன் மூலம் அடைந்த ஆழ்ந்த அனுபவத்துடன், மீண்டும் தன் தாய் நாட்டை நோக்க ராகோசி 1914-ல் சென்றார்.

போரில் இவர் ஆற்றிய தொண்டு

இதே நேரத்தில்தான் முதல் உலகப் போர் தொடங்கியது. எனவே ராகோசியின் சேவை இதற்குத் தேவை எனத் தெரிந்தோர் இவரைப் பயன் படுத்திக் கொண்டனர். இவர் கிழக்கு எல்லை நோக்கி அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் இவர் ரஷ்யாவில் சிறைப்படுத்தப்பட்டு கைதிகள் முகாமிற்கு அனுப்பப்பட்டார் அங்கும் அவர் வாளா இருக்கவில்லை. சிறையிலிருந்து கொண்டே ரஷ்ய மொழியினைப் பயிலத் தொடங்கினார் மேலும் ரஷ்ய சோசியலிச நண்பர்களுடன் நட்புக் கொண்டார். அம்மட்டுமா! அங்குள்ள மக்களை எல்லாம் ஒன்று படுத்தி, தம் கொள்கைகளை யெல்லாம் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளும்படிச் செய்தார். அடிக்கடி கூட்டங்கள் கூட்டியும், சொற்பெருக்காற்றியும் அவர்களை அறிவுடையவர்களாக்கினார். கி. பி. 1917-ஆம் ஆண்டு நடந்த போராட்டத்திற்குப் பிறகு, போல்ஷ்விக்கு மக்களுக்காக ராகோசி துணை நின்று அவர்களின் கோரிக்கைகளை ஆதரித்து வரலானார். இத்துடன்

நில்லாது இக் கருத்துக்களை யுத்தக் கைதிகளிடையே பரப்பி வரலானார். பிற்காலத்தில் இதைப்பற்றி அவர் குறிப்பிட்டதாவது, “நான் போல்ஸ்விக்கின் கொள்கைகளை முழுமனதுடன் வரவேற்கிறேன் ; வாழ்த்துகின்றேன் ; அவைகள் வாழ, வளர, நான் என் தோழர்களோடு சேர்ந்து முயற்சி எடுத்துக் கொண்டேன். ஆனால் 1918-ல் எங்கள் முகாம் மாற்றார் கையில் சிக்குண்டதால் அங்கிருந்து தப்பி ஓடினேன். அங்ஙனம் செய்யும் பொழுது இர்கட்ஸ் கட்சி எனக்கு உதவியது என்றும் மறக்கற்பால தன்று. அவர்களது உதவியால் ஒரு மாதகாலம் பிரயாணம் செய்த பின்னர், இறுதியில் புரட்சிக் கனல் மூண்டு கொண்டிருந்த லெனின்கிராடைச் சேர்ந்தேன்.”

தாய் நாட்டிற்காகப் போராடல்

லெனின்கிராடிருந்த நண்பர்கள் ராகோசியை மீண்டும் ஹங்கேரிக்குப் போகும் வண்ணம் வேண்டவே, அவர் உடனடியாகத் தன் தாய்நாட்டை அடைந்தார். நல்லவரின் தன்மையினை எவரும் விரைவில் தெரிந்து கொள்ளார் ; நாளடைவில்தான் தெரிந்து கொள்வர். இது உலக இயற்கையாகும். எனவே ஊர் திருப்பிய ராகோசியினை நன்கு புரிந்து கொள்ளாத மக்கள் ‘நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கும் நயவஞ்சகன்’ என அவருக்குப் பட்டம் சூட்டினர். ஆஸ்டிரிய — ஹங்கேரி இராணுவ அதிகாரிகள் அவரைச் சாபாட்கா நகரத்திற்கு அனுப்பினர். நெருப்பி லிட்டாலும் தன் பொறுப்பை மறவாத தன்மை

யுடைய ராகோசி தன் உள்ளக் கிடக்கைகளை யெல்லாம் அங்குள்ள உழைப்பாளிகளிடையேயும், போர்வீரர்களிடையேயும் பரப்பி வருவாராயினர். துண்டுப் பிரசுரங்கள் பலவற்றை எழுதி வெளியிட்டார். இதற்கிடையில் புடாபெஸ்ட் நகரத்தில் தொழிலாளர்களும் போர்வீரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து உழைத்து வலிமையினைப் பெறவே, அதுவரை ஆட்சி செலுத்தி வந்த ஹாப்ஸ்பர்க் அரசாங்கம் வீழ்ச்சியுற்றது. ஆனால் இப் புதிய அரசாங்கமும் பணம் படைத்தோருக்குப் பக்கபலமாக விளங்கியது. 'சேற்றிலும் செந்தாமரை' இருப்பது போல் அக்கூட்டத்தில் இருந்த நற்குணம் படைத்த ஒருசிலர் இதனைக் கண்டு ஆற்றுவது, மறுபடியும் மற்றொரு புரட்சியை ஆரம்பிக்கத் திட்டம் தீட்டினர். கி. பி. 1918 நவம்பரில், பலரது முயற்சியின் காரணமாய் ஹங்கேரியில் பொதுவுடமைக் கட்சி ஒன்று தொடங்கப்பெற்றது. இக்கட்சியின் தோற்றத்திற்குக் காரணமாய் விளங்கியவர்களில் ராகோசியும் ஒருவராவர். சில வாரங்களில் இக்கட்சிக்கு உறுப்பினர்கள் பெருவாரியாகச் சேரலாயினர். குறுகிய காலத்தில் கூட்டம் பெருகியது. மலை போன்ற செல்வந்தர், நிலை இழந்த கூட்டத்தார் என்ற பேதமிராது 'எல்லார்க்கும் எல்லாம்' என்ற நிலை இருக்கவேண்டும்; தொழிலாளைகள் தொழிலாளிகளின் வசம்தான் இருக்கவேண்டும்; உழைப்பாளிகளும் அரசாங்கத்தில் உயர்வை அடைய வேண்டும் என்பவைகளே இவர்களது கொள்கைகளாகும். 'முயற்சி மெய்வருத்தக் கூலி தரும்' என்றபடி ராகோசியின் அரும் பெரும் திறனைக் கண்டோர்,

கடல்மடை திறந்தது போன்று சொற்பெருக்காற்றும் இவரது வன்மையினை உணர்ந்தோர், இவரைப் பொறுப்பு வாய்ந்த பதவியில் அமர்த்தினர். கருமமே கண்ணாயினார் தாம் பெற்ற உயர்ந்த பதவிக்காகத் தங்கள் கொள்கைகளை உதறித் தள்ளும் தன்மையினர் அல்லர்; அதுபோல் இவரும் தளரா முயற்சியோடு, ஆட்டமில்லாக் கொள்கையோடு, ஆலைகளிலே, சாலைகள் ஓரத்திலே, சந்துபொந்துகளிலே வீரமுழக்கம் செய்து வந்தார். இதற்கிடையில் ஆட்சியிலிருந்த சோசலிசக் குடியரசுக் கட்சியினர் நாட்டிலே காணும் இம்மறுமலர்ச்சிக்குக் குழி தோண்ட ஆரம்பித்தனர். புதிதாகத் தோன்றிய இப்புரட்சியினைப் பொசுக்கி, அதில் பங்கு கொண்டோர்களை நசுக்கி விடுவதற்கான எல்லா வழிகளையும் மேற்கொண்டனர். துணையாக நாட்டின் காவல் படையும் புறப்பட்டது. கேட்க வேண்டுமா? புரட்சியில் கலந்தோர் யாவரும் சிறையில் தள்ளப்பட்டனர் ராகோசியும் உட்பட.

கடுஞ் சிறையிலிருந்தோர் காலம் மாறுமெனக் காத்திருந்தனர்; காத்திருந்தது வீண் போகவில்லை; காலமும் மாறத் தொடங்கியது. புரட்சி வீரர்களின் அயரா உழைப்பினையும், தளரா ஊக்கத்தினையும் கண்டு அசந்துபோன அரசாங்கம் இவர்களுடன் நட்புக்கொள்ளத் தொடங்கியது. இவர்களது திட்டங்களையும் ஒப்புக்கொண்டது. இரண்டு கட்சிகளும் இரண்டறக் கலந்தன. புதுக் கட்சிக்கு ஹங்கேரியின் சோசியலிசக் கட்சி எனப் பெயரிடப்பட்டது. மக்களால்

தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அவையினரால் ஆட்சி நடத்தப் பட வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

மக்களாட்சு

வேதனையின் அடிப்படையில் எழுந்தது தான் சாதனை என்பதற்கேற்ப, புரட்சி காரணமாய் ஹங்கேரி மக்களின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது. 1919-ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் முதன் முதலில் ஹங்கேரி நாட்டில் மக்களாட்சி மலரலாயிற்று. மக்கள் தங்களுக்கென ஒரு நல்ல அரசாங்கத்தை அமைத்துக் கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். புரட்சி செய்த மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆட்சிக் குழுவினர் பதவியேற்றனர். பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவர்களைக் கலந்து திட்டங்கள் தீட்டப்பெற்றன; சட்டங்கள் இயற்றப்பட்டன. ஆலைகள், கனிப்பொருட் சுரங்கங்கள், வங்கிகள், இவைகள் யாவும் அரசாங்கத்தின் கண்காணிப்பின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டன. பரந்த வயல் வெளிகளெல்லாம் அரசாங்கத்தின் மேற்பார்வைக்குட்பட்டன. தொடர் வண்டி பற்றிய ஆட்சிப் பொறுப்பினையும் அரசியலாரே ஏற்றனர். புரட்சியின்போது வாலிபர் படைக்குத் தளபதியாய் விளங்கியவர்தான் நம் ராகோசி. அதுகால் அவருக்கு வயது இருபத்தேழுதான். வியாபாரத் துறைக்கு மக்கள் துணைப் பிரதிநிதியாக இவர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். பின்னர் நாட்டின் பொருள் உற்பத்தித் துறைக்கு மக்கள் பிரதிநிதியாகப் பதவியேற்றார். எதிர்பாராதவிதமாய் பொருளாதாரச் சிக்கல்கள் பல நாட்டைச் சுற்றிலும்

முற்றுகையிட ஆரம்பித்தன. அச் சிக்கல்களைச் சிதைத்துச் சீரான பொருளாதார நிலையை ஏற்படுத்த முனைந்த ராகோசி முதலில் உழைப்பாளிகளின் தேவைகளை உணர்ந்தார். 'சுவர் வைத்துத் தானே சித்திரம் எழுதவேண்டும்' என்பதனை நன்குணர்ந்த நம் நம்பி உழைப்பாளிகளின் நிலை உயர்ந்தால் தான் பொருளாதாரமும் விரிவடையும் என்ற உண்மையினை உள்ளத்திலே கொண்டு, உழைப்பாளிகளுக்கு ஆவன செய்வதில் முனைந்தார். அவர்களே நாட்டின் நலனுக்குப் பொறுப்பாளிகள் ஆவர் என்பதை எல்லா மக்களுக்கும் எடுத்துக் காட்டினார். இதே நேரத்தில் ஒருவிதமாக உள்நாட்டுப் பூசல்களெல்லாம் ஒழியத் தொடங்கின. ஆனால் திடீரென்று செக்கோஸ்லோவேகியா, ருமேனியா நாட்டு மக்கள் தங்கள் வல்லரசர்களின் ஆணைக்குப் பிறரும் அடங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தங்களது படையினை ஹங்கேரியை நோக்கி அனுப்பினர். ராகோசியின் தலைமையின் கீழிருந்த வீரர்கள் இது கண்டு தளர்ந்தனரா? மாருக வீரத்தில் வளர்ந்தனர். ராகோசியின் வீரவுரைகள் எல்லாம் மனத்திலும் வீரக் கனலை எழுப்பின. அவர் வீதிதோறும் எழுப்பிய வீர முழக்கம் ஹங்கேரி மக்களை ஒன்று திரட்டியது. மக்கள் யாவரும் நேர்கொண்ட பார்வையும் நிமிர்ந்த நன்னடையும் பெற்றனர். திண்மையும் வன்மையும் பெற்றனர். உறக்கமுற்றோர் உணர்வு பெற்றோராயினர். உணர்வடைந்தோர் உரமடைந்தனர். எதிரிகளை விரட்டித் தள்ள வீரர் படையொன்று புத்துணர்வுடன் புறப்பட்டது. இதற்கிடையில், காலத்தை இதுகாறும் எதிர்நோக்கி இருந்த சோசிய

லிச வாதிகள் இவர்களுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்து, இன்னல் பல தர ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு இரு பக்கங்களிலிருந்தும் தாக்குதல் ஏற்பட்டும் ராகோசி சிறிதும் தளரவில்லை. இப் புற்றீசல்களுக்கெல்லாம் புரண்டு கொடுத்துவிடவில்லை. முதலில் உள்நாட்டுக் கலகத்தை அடக்குவதில் முனைந்தார். எதிரிகளது கொட்டத்தினை அடக்கி, அவர்களை மட்டம் தட்டி மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டார். அதன் பின்னர் உழைப்பாளிகள் ஒன்று திரண்டனர். சிங்கங்கள் உலவும் இடத்தில் சிறு நரிகளுக்கு வேலையென்ன என்று சீறி யெழுந்தனர். மக்கள் வெள்ளத்தினைத் தடுத்து நிறுத்த அணையேது இந்த அவனியிலே! காத்து நிறுத்துதற்குக் கரையும் தான் உண்டா! இந்நிகழ்ச்சிகளை யெல்லாம் அவர் வாயிலாகவே கேட்போம். “பொதுவுடமை வாதிகளின் ஊக்கம் மடியாது ஊறிய வண்ணமாயிருந்தது. பொதுவுடமைத் தலைவர்கள் அஞ்சாது அறைகூவல் விடுத்தனர். அது கேட்ட மக்கள் விழிப்புற்று வீறுகொண்டு எழுந்தனர். போர் தொடர்ந்து நடைபெற வேண்டும் என்பது எல்லாருடைய எண்ணமாகும். இடைவிடாத உழைப்பின் பயனாய் ஏறத்தாழ 90,000 தொழிலாளர் படையிற் சேர்ந்தனர்.”

சால்கோட்டர்ஜன் என்பது ஹங்கேரியின் நிலக்கரிச் சுரங்கமாகும். உழைப்பாளிகளுக்குக் கை கொடுத்து உதவும் இடம். அவ்விடத்தை மாற்றார் நெருங்கும்போது ராகோசி அங்கு அனுப்பப்பட்டார். ஆனால் இடது சாரி சோசியலிசக் கட்சியினர் எதிரிகளை எதிர்க்க விரும்பாது முன்னேற்றத்திற்கு

முட்டுக்கட்டையிட ஆரம்பித்தனர். இருப்பினும் ராகோசி ஊரெங்கும் சென்று சுரங்க உழைப்பாளிகளுடன் உறவு பூண்டு அவர் தம் உள்ளங்களில் இடம் பெற்றார். மேலும்தாய் நாட்டின் புகழினைப்பாடி மக்களது ஆண்மை நெருப்பானது கொழுந்து விட்டெரியும்படி எண்ணெய் வார்த்தார். நெருப்பும் கொழுந்து விட்டெரிய ஆரம்பித்தது. ஹங்கேரி நாட்டின் செஞ்சட்டை வீரர்களும் (Red Army) நாட்டைக் காக்க முற்பட்டனர். இதன் காரணமாக ஹங்கேரியின் வடகிழக்குப் பகுதி விடுதலை பெற்றது. தித்துடனாவது விட்டதா துயரம்! விடாது தொல்லை ஆரம்பித்தது. தெற்கில் செர்ப் படையினர் தொல்லை கொடுக்க ஆரம்பித்தனர்; இவர்களுக்குப் பிரான்சு நாட்டினர் உதவி செய்தனர். இச்செய்தியினைக் கேட்ட வீரர் ராகோசி சிறிதும் மனம் தளராது செஞ்சட்டைப் படையின் தளபதியாகித் தெற்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார். இருந்தாலும் கடல்முன் காட்டாறு எங்கே! எவ்வளவோ போராடியும் இறுதியில் ராகோசியின் படை தோல்வியுற்றது. எனவே புடாபெஸ்டில் தோன்றிய புதிய அரசாங்கம் நிலைத்து நிற்க இயலாது போயிற்று. இப்பெருந் தோல்விக்குக் காரணம் இரண்டாகும். ஒன்று, மாற்றூரின் படைப் பலம்; மற்றொன்று அடுத்துக் கெடுக்கும் ஐந்தாம் படையின் வேலை. செல்வச் சீமான்கள் பலரும் பெரு நிலக்கிழார்களும் சோசியலிச வாதிகளுடன் சேர்ந்து ராகோசியுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்ததொன்றே ஹங்கேரியில் மலர்ந்த மக்களாட்சியை இம்மண்ணிலே மறையச் செய்தது. ஆனால் ராகோசியின் கூற்றின்படி சில பொதுவுடமை வாதிகள்கூட மேற்கூறிய பெருந்

தவறறை இழைத்தனர் என்று தெரிய வருகின்றது
 இத்தோல்வி குறித்து ராகோசி கூறுவதாவது, “ இ;
 தோல்வி குறித்து ஒன்றும் நான் கவலை கொள்ள
 வில்லை ; ஏனெனில் ஹங்கேரி மக்கள் எல்லோரு
 ஒன்றுபட்ட ஒரு கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை
 மறைக்கவோ அல்லது மாற்றவோ . முடியாது
 காரிருளால் பகலவன் தான் மறைவதுண்டோ
 நாங்கள் தொடர்ந்து நடத்தி வந்த புரட்சிகள்
 ஹங்கேரியை அடிமைத் தளையிலிருந்து விடுவிக்கத்
 தான் என்ற எண்ணத்தை எவரும் மறுக்க
 இயலாது.

நாடு தந்த நற்பரிசு

உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் தத்தம்
 செய்து சித்தம் சேர்வுருது உழைத்த உத்தமர்கள்
 இறுதியில் என்ன பயனடைவர் ! பழக்கம் பழக்கம்
 என்று சொல்லிச் சமுதாயத்தைச் சீர்கெடச் செய்து
 வந்தவர்களுக்குச் சரியான பாடம் கற்பிக்கப் புறப்
 பட்ட சாக்ரடீஸ் கண்டதென்ன ? பிறர் நலத்துக்
 காகப் பாடுபட்ட அவர் நஞ்சூட்டப் பெற்றார்.
 அடிமைத் தளையினை அறுக்க அல்லும் பகலும்
 அயராது உழைத்த ஆபிரகாம் லிங்கன் அடைந்த
 தென்ன ? துப்பாக்கிக் குண்டு அவரது உடலைத்
 துளைத்ததன்றோ ! இதுபோன்றே நாட்டின் விடு
 தலைக்காக, உழைப்பவர்கள் உயவிற்காக, உழைத்த
 உத்தமர்கள் பலர் மேற்கூறிய இரு பெரியார்களைப்
 போன்று சாவை அணைக்காவிட்டாலும், நாடு கடத்தப்
 பட்டனர் ; சிறைச்சாலையில் அடைக்கப்பட்டனர்.
 இதற்குச் சரித்திரம் சான்று பகருகின்றது. இதற்கு

ராகோசி மட்டும் விதிவிலக்கா ! 1920-லிருந்து 1925-
 வரை இவருக்கு ஒரு பெருஞ் சோதனைக்கால
 மென்றே கூறவேண்டும். இவர் 1919-ஆம் ஆண்டில்
 ஆகஸ்டு இருபதாம் நாள் ஆஸ்டிரியாவைக் கடந்து
 செல்லும் பொழுது அவ்வரசாங்கம் இவரை வியன்
 னாவில் சிறைப்படுத்தியது. இவரது துணைவர்களும்
 சிறையில் தள்ளப்பட்டனர். இவர்கள் குறிப்பிட்ட
 எல்லையினைத் தாண்டதல் கூடாது என்று தடை
 விதித்தனர். எட்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ராகோசி
 உண்ணா நோன்பினை மேற்கொண்டார். துணைவர்
 களும் அவரையே பின்பற்றினர். பயன் முழு
 வெற்றியே. எனவே இவ்வீரர்கள் அனைவரும்
 விடுதலை செய்யப்பட்டனர். விடுதலை அடைந்த
 ராகோசி மறுபடியும் வீறுகொண்டெழுந்தார். வியன்
 னாவில் நடைபெற்ற கூட்டங்கள் பலவற்றிலும்
 கலந்து வீரமுழக்கம் செய்யவே, இவரை மறு
 முறையும் அரசாங்கம் சிறையில் தள்ளியது. இதனைக்
 கேள்வியுற்ற உழைப்பாளிகள் அனைவரும் ஒன்று
 திரண்டனர் ; தாங்கள் விளைவித்த உணவுப்
 பொருட்களை நாட்டிற்குக் கொடுத்துத் தவ் மறுத்தனர்.
 எனவே ராகோசி சிறையிலிருந்து விடுதலை செய்யப்
 பட்டார். விடுதலையடைந்த அவர் தம் தாய் நாட்
 டிற்குத் திரும்பிச் செல்லுவதற்கு, ஆஸ்டிரிய உழைப்
 பாளிகள் பெரிதும் உதவினர். தாய் நாட்டிற்குத்
 திரும்பிச் செல்லும் வழியில் ராகோசி செர்மனியில்
 தங்கி, பின்னர் லெனின்கிராடை அடைந்தார்.
 அதுகால் ரஷ்யத் தலைவர் லெனின் இவருக்கு
 அழைப்பு அனுப்பவே, இவர் லெனினைக் காண்பதற்
 காக வேண்டி, மாஸ்கோ வந்தடைந்தார். இரு

தலைவர்களும் சந்தித்தனர் ; மனம் விட்டுப் பேசினர். லெனின் ஹங்கேரிப் புரட்சியின் காரணங்களை நன்கு புரிந்துகொண்டார். ஹங்கேரி அரசாங்கம் செய்த தவற்றை அந்நாட்டானே சொல்வது குறித்து லெனின் பெருமகிழ்வு கொண்டார். அவர்களிடையே நடந்த உரையாடலின் சுருக்கமாவது :

“ நாங்கள் எங்கள் கட்சியின் உயர்வை அறிந்து கொள்ளவில்லை; நாங்கள் சோசியலிசக் கட்சியினரைச் சார்ந்ததின் மூலம், மன்னிக்க முடியாத மாபெரும் தவற்றை, கழுவ முடியாத கறையை, மறைக்க முடியாத மாசை, உண்டுபண்ணி விட்டோம். அவர்களின் தலைவர்களில் பலர் சந்தர்ப்பவாதிகள். அவர்களுக்கு எதிராக இறுதிவரை உறுதியுடன் போராட முடிய வில்லை.”

மேலே தரப்பட்டிருப்பது ராகோசியின் சொற்களாகும். இதற்கு லெனின்,

“ தோல்வியே ஒருவனுக்குச் சிறந்த பாடமாகும். இதை நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. ஒருவன் செய்த தவறு ஒரு காலத்தில் அவனைத் திருத்தவும் செய்யும்; எனவே அவன் திரும்பவும் தவறு இழைக்க மாட்டான். மாற்றார் நாட்டுடன் ஒப்பிடுங்கால் ஹங்கேரி சிறிய நாடுதான். எதிரிகளை எதிர்ப்பதற்கு அது தனியாகத்தான் நிற்கின்றது. ஆனால் ஹங்கேரி மக்கள் தங்கள் உரிமைக்காகப் போராடும்பொழுது தனியாக நில்லாது இனி ஒன்று சேர்ந்தே போராடுவர். இப்பொழுது புரட்சி புறமுதுகு கண்டது. சோசியலிச வாதிகள் ஏமாற்றிவிட்டனர்.

ஆனால் என் அருமை நண்பரே ! ஹங்கேரி இனி வெற்றிபெறும் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கை உண்டு. காத்திருங்கள் ; காலம் மாறும் ; காண்பீர்கள் வெற்றியை.” என்று கூறி ராகோசியினை உரமூட்டினார். இவ்வாறு முதல் சந்திப்பிலேயே ராகோசி, லெனின் இருவருக்குமிடையே அகற்ற முடியாத அன்பும், பிரிக்க முடியாத பிணைப்பும் ஏற்பட்டன. லெனின் இறுதியில் ராகோசியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட தாவது :

“ ராகோசியைப் போன்ற வன்மையாளர்கள் திண்ணமாக உலக முழுவதும் வெற்றிக் கொடியை நாட்டுவர் என்பது என் எண்ணம் ”.

இத்தாலியில் ராகோசி

கி. பி. 1921லிருந்து 1925 வரை, ராகோசி ஆற்றிய தொண்டு போற்றுதற்குரியதாகும். அகில உலகப் பொதுவுடமைக் கட்சியின் செயலாளரில் ஒருவராய் இவர் தொடர்ந்து இந்நான்காண்டுகளும் பதவியில் இருந்தார். இத்தாலி, செக்கோஸ்லோவேகியா, செர்மனி போன்ற இடங்களில் நடந்த மாநாடுகளுக்கெல்லாம் உலக உழைப்பாளிகளின் சங்கப் பிரதிநிதியாக இவர் அனுப்பப்பட்டார். இத்தாலிய, செர்மானிய நாட்டுப் பொதுவுடமைக் கட்சிகள் ஒன்றுபட்டு இயங்குவதற்கு வழி வகுத்தவர் இவரே. மேலும் பிரான்சு நாட்டுப் பொதுவுடமைக் கட்சிக்கு ஏற்பட்ட இன்னலிலிருந்து அதனை மீட்டவரும் இப்பெரியாரே. கி. பி. 1922ல் புதிய அரசாங்கம் கல்லினும் வலிய சித்தமடைய முசோலினியின் தலைமையின்கீழ் இத்தாலி

யால் கூட்டப்பெற்றது. அம்மாநாட்டிற்கு உழைப்பாளிகள் செல்லாதவாறு இருக்க, நாட்டின் காவற்படையின் துணைகொண்டு, நாடெங்கணும் காவலையும், கட்டுப்பாட்டையும் அரசாங்கத்தார் ஏற்படுத்தினர். எனினும் இக்காவல் கட்டுப்பாட்டினை எல்லாம் கடந்து, பெருவாரியான தொழிலாளர் மாநாட்டிற்கு கலந்துகொள்ளவே மாநாடு வெற்றியுடன் முடிந்தது. இதனைக் கண்ட அரசியலார் பொதுவுடமைக் கட்சியினரை, அடக்கி ஒடுக்குவதற்குத் திட்டங்கள் பல தீட்டினர். தீட்டியதோடு அமையாது செயலிலும் இறங்கவே, பொதுவுடமைக் கட்சியினர் அனைவரும் இன்னல் பலவற்றினை அடைந்தனர். மாநாட்டிற்குப் பின்னர் ஹங்கேரி திரும்பி வழக்கம்போல் தன்பணியை மேற்கொண்டிருந்த ராகோசியை, சூழ்ச்சியினால் வீழ்ச்சியுறச் செய்தனர். கி. பி. 1925 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 12ல், இவர் பொதுவுடமைத் தலைவர்களில் ஒருவரான 'சோல்டான்வாஸ்' என்பவரைச் சந்தித்துப் பேசிக் கொண்டிருக்குங்கால், 'ஹார்த்தி' காவல் வீரர்களால் கைது செய்யப்பட்டார். இச்சந்திப்பினை ஏற்பாடு செய்தவர் ஒரு காவல்படை அலுவலர் என்பதை, ராகோசி அறியாமற்போன காரணத்தினால்தான், மாற்றார் விரித்த வலையிற் பட்டார்.

முதல் விசாரணை

சிறைப்படுத்தப்பட்ட ராகோசியினைக் குற்றம் சாட்டி விசாரணைக்குட்படுத்த வேண்டுமா, அல்லது வாளாயிருந்து விடுவதா என்பது குறித்து, நீண்டதொரு விவாதத்தினை மாற்றார் நடத்தினர். இறுதியில்

இவ்வீரரைக் குற்றம் சாட்டி மடக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினார். ஆனால் இது குறித்து பிற நாடுகளிலெல்லாம் பெருங் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டது. ஹங்கேரி நாட்டு அரசாங்கம் செய்த முடிவு தவருன முடிவாகும் என்பதைப், பிற நாடுகள் எல்லாம் எடுத்துக் காட்டின. கண்ணிலிருந்து கருமணியை நீக்க யார்தான் ஒப்புவர்? தொழிலாளர் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு இம் முடிவினை எதிர்க்க ஆரம்பித்தனர். பலர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். ஆனால் அங்கு பாவரும் உண்ணா நோன்பினை மேற்கொண்டனர். மேலும், காவல் படையினர் செய்யும் கொடுமையினை எடுத்துக் காட்டவே, சிறை செய்யப்பட்டோர் அனைவரும், அரசாங்கச் சட்டவல்லுநரின் பொறுப்பில் விடப்பட்டனர்.

நவம்பர் 14ஆம் தேதியன்று, ராகோசியும் அவரது ஆருயிர் நண்பர் நால்வரும், புடாபெஸ்ட் நகரிலுள்ள நீதி மன்றத்தின் முன் நிறுத்தப்பட்டனர். நீதி மன்றத்தார் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர். அவர்கள் ஒன்று ராகோசி குற்றமுடையவர் அல்லது குற்றவாளி அல்ல என்று, இரண்டிலொன்று கூறித் தான் ஆகவேண்டிய நிலையிலிருந்தனர். குற்றவாளி என்று முடிவு செய்யப்பட்டால், இரண்டு மணி நேரத்தில் குற்றவாளியைத் தூக்கிலிட வேண்டும். குற்றவாளி அல்லவென்று முடிவு செய்தால் உடனடியாக விடுதலை செய்ய வேண்டும். இவர்களது நிலை இவ்வாறிருக்க, ராகோசியோ, கலங்காது, கண்ணீர் விடாது, பீடு நடை போடும் ஏறு போல், எதற்கும் அஞ்சாது நின்றார்.

ராகோசி நீதி மன்றத்தில் கூறியதாவது .

“முதலாளி வார்க்கத்தினர் முறையற்ற தன்மையில் நடக்கின்றனர். எனவே மக்களின் உரிமையினைக் காப்பதற்கு, பொதுவுடமைக் கட்சி வலிமை பெறுதல் வேண்டும். எங்கள் வழியே, நேரிய-சீரிய வழியாகும். என்னைத் தற்காத்துக்கொள்ள நான் எள்ளளவும் விரும்பவில்லை. ஹங்கேரி நாட்டில் பொதுவுடமைக் கட்சி யொன்றினை நிலைநாட்ட முழு மூச்சுடன் நான் முயன்றேன். உழைப்பாளிகள் உயர்வடைய வேண்டுமென்பதே எங்கள் நோக்கம்”. இத்தகைய ஆணித் தரமான இவரது பேச்சைக் கேட்ட மாத்திரத்தில், நீதி மன்றத்தார் உண்மையிலேயே அசந்துவிட்டனர். மேலும் ராகோசி, தான் ஒரு பொதுவுடமைவாதி, அதுவும் லெனினின் மாணவன் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் மன நிறைவும் மகிழ்ச்சியும் பெறுவதாகக் கூறினார். அவருடைய நண்பர்களும் அவருக்கு அரண் போன்றே விளங்கினர்; அவருடைய கருத்துக்கு முரண்படவில்லை. எனவே ராகோசிக்கு ஏற்பட்டிருந்த இன்னல் சூரியனைக் கண்ட பனி போன்று மறைந்தது. இவ்வாறு உழைப்பாளிகளின் ஒன்றுபட்ட ஆற்றலினால், சாவின் பிடியிலிருந்து ராகோசியும் அவரது நண்பர்களும் விடுபட்டனர்.

கி. பி. 1926ஆம் ஆண்டு சூலை 27ஆம் தேதி மறுபடியும் ராகோசியும் அவரது நண்பர்களும் கேமரா என்ற இடத்தில் உள்ள நீதி மன்றத்தின் முன்பு நிறுத்தப்பட்டனர். இருப்பினும் இந்நிகழ்ச்சியானது பழையபடியும் உலகத்தவரின் கவனத்தையெல்லாம் ஒருங்கே ஈர்த்தது. இதுபற்றி ‘ஜோசப் ரேவை’

என்னும் அறிஞர் பின்வருமாறு கூறுகின்றார் :—
 “இங்ஙனம் ராகோசியினைக் குற்றம் சாட்டுவதின்
 மூலம் புரட்சி செய்யும் ஹங்கேரி மக்களுக்கு ஒரு புதுப்
 பாடம் கற்பிக்க அரசியலார் விரும்பினர்”. இக்குற்றச்
 சாட்டின் மூலம், மேலை நாட்டு அரசு பரம்பரையினர்,
 உலகப் பொதுவுடமைத் தத்துவத்தைத் தவறு என்று
 காட்டவும், சோவியத் யூனியனின் செயல் நீதியற்றது
 என்று உலகினர்க்கு எடுத்துக் காட்டவும் முயன்றனர்.
 ஆனால் முழு வெற்றியினை அவர்கள் அடைந்தார்கள்
 இல்லை. அவர்களது திட்டங்கள் சரியத் தலைப்பட்டன.
 இதன் காரணமாக ராகோசியையும் அவர்தம் நண்பர்
 களையும் இவர்களால் ஒன்றும் செய்ய இயலவில்லை.
 இதற்குரிய அடிப்படைக் காரணத்தை ஆராய்வோ
 மானால், குற்ற விசாரணையின் கண், ‘நாம் சிறிது
 நேரத்தில் செத்து மடிந்து விடுவோம்’ என்று மனங்
 கலங்காது நின்ற ராகோசியின் மன உறுதிதான்
 அவரது வெற்றிக்கு அடிப்படைக் காரணம் என்பது
 புலப்படும். வீங்கு தோளினராகவும், உரம் பெற்ற
 நெஞ்சினராகவும், நுட்பமான அறிவுடையவராகவும்,
 தான் குற்றமற்றவர் என்று எடுத்துக் கூறுவதில்,
 திட்பமான திறமையுடையவராகவும், நீதி மன்றத்தில்
 ராகோசி விளங்கினார். தன்னைக் காத்துக்கொள்
 வதைக் காட்டிலும், தன் கட்சியின் பெருமைக்கு
 மாசு ஏற்படா வண்ணம் காத்து நின்றார். உண்மை
 யினை உள்ளவாறே உரைத்து, எதிரிகளது சூழ்ச்சித்
 திறனை எல்லாம் அம்பலப்படுத்தி, சொற்களிலே
 தடுமாற்றம் இன்றிப் பேசி வாதிட்டு வல்லவராய்
 நின்றார். பொதுவுடமைக் கொள்கையினைச் சரிவரப்
 புரிந்துகொள்ளாது தப்புக் கணக்குப் போட்டுத்

தம்பட்டம் அடிப்போர்க்கெல்லாம் “இது தான் எங்கள் கொள்கை” என்று பொதுவுடமைக் கட்சியின் கொள்கையினைத் திட்டவட்டமாய் உலகினுக்கு எடுத்துக் காட்டினார். அம்மட்டுமா! தங்களை எதிர்த்த சோசியலிச வாதிகள், அரசு பரம்பரையைச் சேர்ந்தோர், இவர்கள் செய்து வந்த சதிகள், சகிக்கவொண்ணாக் கொடுமைகள், இன்னோரன்னவற்றை எல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாக்கினார். குற்றம் சாட்டப்பட்ட ராகோசி மாற்றார் குறைகளை எல்லாம், மருளாது இம் மாநிலத்தோர்க்கு விளக்கிக் கூறி வெற்றியும் கண்டார். ஆனால் நீதி மன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பு ஒவ்வொரு உழைப்பாளியையும் திடுக்கிட வைத்தது. ஒருவனது வாழ்வின் போக்கினை முடிவு செய்யுதகுதியினை உடையதன்றோ நீதி மன்றம். ராகோசியைப் போன்ற எத்தனையோ மாவீரர்களுக்கெல்லாநீதி வழங்கிய இடமன்றோ? எனவே ராகோசி இந்நீதி மன்றத்திற்குப் புதியவராகக் காட்சித் தரவில்லை. குற்றம் செய்யப்பட்டவன் செல்வத்திலோ அன்றி செல்வாக்கிலோ குறைந்தவனானால் நீதியும் தன் உண்மை நிலையிலிருந்து சில வேளைகளில் பிறழ்ந்து விடுமன்றோ! பணம் படைத்தோர் பாதகம் செய்ய, ஆனால் அப் பழியானது பாமரர் மீது சுமத்தப்படுவதை அன்றாடம் அறிகிறோமல்லவா! இதற்கு நீதி மன்றமே துணை செய்கின்றது. என்னே! அதே போன்றுதான் நாடு நலம் பெற வேண்டும் என்று நாடோறும் உழைத்த ராகோசிக்கு நீதி மன்றம் எட்டரை ஆண்டுகள் கடுங்காவல் தண்டனை விதித்தது. அதோடு விட்டதா? இல்லை. எங்கே பிறருடன் சேர்ந்துவிட்டால்

மறுபடியும் புரட்சி எண்ணம் இவரது மனத்திலே எழுந்து விடுமோ என்றஞ்சி, இவரைத் தனியாகச் சிறையில் வைக்கவேண்டும் என்றும் நிதிமன்றம் கூறியது. இவ்வாறு அவருடைய அறிவுக்கும் திறமைக்கும் அணை போடப்பட்டது. ஆனால் ராகோசியோ சிறையிலிருந்ததால் நல்ல 'நூற்களைச்' சிறந்த நண்பர்களாக்கிக் கொண்டார். எப்பொழுதும் நூற்களுடனேயே உறவாடி உள்ளம் திறந்து பேசினார். சிறையிலிருந்த 'சோல்டன்வாஸ்' போன்ற அரசியல் கைதிகளுடன் எப்படியேனும் தொடர்பு வைத்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வெட்டரை ஆண்டுகளிலும் ராகோசி இன்னல் பல அடைந்தார். இருட்டறையில் பல நாட்கள் தள்ளப்பட்டார். கட்டாந்தரையில் படுக்கையொன்றுமின்றி படுத்துறங்கினார். பல நாட்களாக உணவில்லாமலேயே இருந்தார். இது தவிர பிறருக்குக் கடிதம் எழுதக் கூடாது என்று கடுமையாகக் கூறி, வெளியுலகத்துடன் ராகோசி பானவர் எவ்விதத் தொடர்பும் கொள்ளாதவாறு செய்தனர்.

இரண்டாம் விசாரணை

ராகோசியின் தண்டனைக் காலம் முடிவடையும் நேரத்தில், இவரது மாற்றார் இவரை இன்னும் சிறிது காலம் சிறையிலேயே இருக்கச் செய்யவேண்டுமென்று கருதி, இவர் மீது இன்னும் சில குற்றச் சாட்டுகளைக் கூறி, இரண்டாம் முறையாக இவரை விசாரணைக் கூண்டில் ஏற்ற வேண்டுமென்று பாடுபட்டனர். இவர் பதினாறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மக்களாட்சிக் குழுவினருள் ஒருவராக இருந்த

பொழுது சில தவறுகள் செய்தாரென்றும், அதற்குத் தக்க விடை இப்பொழுது கூறவேண்டுமென்றும் கூறி, எதிரிகள் இவர்மீது மீண்டும் வழக்குத் தொடர்ந்தனர். கி. பி. 1934-ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் புடா பெஸ்ட் நகரத்திற்கு இரண்டாவது விசாரணையின் பொருட்டு, ராகோசி கொண்டு வரப் பெற்றார். அதுகால் இதனை எதிர்த்து உழைப்பாளிகள் நாடெங்கணும் கிளர்ச்சி பல செய்தனர் ; தொழிலாளர் படை போன்று திரண்டு ஊர்வலங்கள் நடத்தினர். பலர் உண்ணா நோன்பினைக் கடைப்பிடித்தனர். இருப்பினும் அடுத்த ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் விசாரணை ஆரம்பமாயிற்று. தான் எவ்விதக் குற்றமும் செய்யவில்லையென்று, இம்முறையும் ராகோசி வன்மையாகப் பேசி வாதாடினார். பயன் என்ன? குருடன் கையில் கிடைத்த கோமேதகம் குப்பையில் புரளாது மார்பிலா புரளும் ! அதுபோல் அரக்க மனம் படைத்தோர் அறம் கூறுவோராக அமர்ந்தால் இரக்கம் எங்கே தலை காட்டும் ? நீதி மன்றத்தில் ராகோசி நிகழ்த்திய வீரவுரை என்றும் மறக்கற் பாலதன்று. அதன் சுருக்கம் கீழே தரப்படுகின்றது.

“ஹங்கேரி நாட்டின் வரலாற்றிலேயே பொது வுடமை வாதிகள், முதன் முதலில் தங்கள் உரிமை பறிபோகாமலிருப்பதற்காகப் போராடுகின்றனர். நமது தாயகத்தின் விடுதலைக்காகப் போராட்டம் ஏற்பட்டால் நாங்கள் தான் முன்னணியில் நிற்போம். பிற்காலத்தில் வளம் மிகுந்த வயல் வெளிகளை யெல்லாம் எல்லா நண்பர்களுக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுத்துப், பொருளின் காரணமாய் நம்மிடையே

காணும் உயர்வு தாழ்வு மனப்பான்மையினை ஒழித்துக் கட்டுவேன்.”

இதனைக் கேட்ட நீதி மன்றத் தலைவர் “நீ என்ன தீர்க்கதரிசியோ” என வினவினார். அது முற்றிலும் உண்மை என்பதற்குப் பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஹங்கேரியில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி சான்று பகருகின்றது. ராகோசி கூறியது போன்றே பத்தாண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட மாறுதலின் காரணமாய் நிலங்கள் யாவும் அனைவருக்கும் சமமாகப் பங்கிட்டுக் கொடுக்கப்பட்டது.

ராகோசி குற்றமற்றவர் என்று தெரிந்திருந்தும், அறங்கூறவையத்தோர் இறுதியில் அவருக்கு ஆயுள் தண்டனையே விதித்தனர். இத்தீர்ப்பை அறிந்த மக்கள் அனைவரும் அலறித் துடித்தனர். ஆண்டுகள் ளில உருண்டோடின. இதற்கிடையில் சோவியத் அரசாங்கமானது, ராகோசியினை விடுதலை செய்வதே நாட்டிற்கு நன்மை பயப்பதாகும் என்று, ஹங்கேரி ஆட்சி பீடத்திலுள்ளவர்களுக்கு எடுத்துக் கூறியது. மேலும் ராகோசியை விடுவிப்பதற்காக எந்தவிதமான தியாகத்தையும் செய்வதற்கு உழைப்பாளிகள் தயாரா புள்ளனர் என்பதையும் உணர்த்தினர். இதற்கும் செவி சாய்க்காமற் போகவே, சோவியத் அரசாங்க மானது, ராகோசி விடுதலை செய்யப்பட்டால் அவர் தங்களுடைய நாட்டிலேயே தங்குவாரென்றும், ஹங் கேரியில் தங்கமாட்டாரென்றும் கூறவே, இந்நிபந் தனையை ஒப்புக்கொண்டு ஹங்கேரி அரசாங்கம் ராகோசியினை உடனடியாக விடுதலை செய்தது.

இதனை அறிந்த உழைப்பாளிகள் நாடெங்கும் வெற்றி விழாக் கொண்டாடினர்.

மாஸ்கோவில் ராகோசி

ஏறத்தாழ பதினாறு ஆண்டுகள் சிறையில் வாடிய ராகோசி, விடுதலை பெற்றவுடன் மாஸ்கோ வந்தடைந்தார். இதற்கு எட்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் ஹங்கேரி செர்மனியுடன் சேர்ந்து, சோவியத் அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் போராடத் தொடங்கியது.

கி. பி. 1941-ஆம் ஆண்டு ஜூலை 3ல் ஸ்டாலின் சோவியத் அரசாங்கத்தின் யுத்தக் கொள்கையினை வெளியிட்டார். சோவியத் அரசாங்கம் தங்கள் விடுதலைக்கு மட்டுமல்லாது, செர்மனியின் ஆதிக்கத்திலிருக்கும் பிற நாடுகளையும் விடுவிக்கப் போராடுகிறது என்று எடுத்துக் கூறினார். ஹங்கேரி ஹிட்லரின் பேச்சிற்குச் செவி சாய்த்ததால், ஹங்கேரி வீரர்கள் சோவியத் அரசாங்கத்துற்கு எதிராகவே போராடத் துணிந்தனர். ஆனால் பொதுவுடமை வாதிகளோ சோவியத் அரசாங்கத்திற்கே பக்க பலமாய் விளங்கினர். பெரும் படையொன்றினையும் திரட்டினர்.

ராகோசி இதுகால் பின்வரும் அறிக்கை யொன்றினை வெளியிட்டார். “சோவியத் அரசாங்கம் தங்களைச் செர்மன் ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுவித்துக்கொள்வதற்காக நடத்தும் போர், நமது நாட்டு விடுதலைக்கும் வழி வகுக்கும். ஆதலால் ஹங்கேரி மக்களுக்கும் இப் போராட்டத்தில் தலையாய பொறுப்புண்டு. சோவியத் அரசாங்கம் தன் போராட்டத்தில் வெற்றி

பெற்றால், ஹங்கேரியும் செர்மனிய ஆதிக்கத்திலிருந்து விடுபட்டே தீரும்". இவருடைய இக்கருத்து ஹங்கேரி நாடெங்கும் பரவலாயிற்று. இவரது பொன்மொழிகள் புடாபெஸ்ட் நகரச் சுவர்களிலெல்லாம் பொறிக்கப்பட்டன. எனவே ராகோசியைப் பின்பற்றியவர்கள் வீரம் குன்றாது விளங்கினர்.

வெற்றியும் நாட்டு விடுதலையும்

இதற்கிடையில் வோரன்எஜ் (Voronezh) என்னும் இடத்தில் நடந்த பெரும் போரில், ஹங்கேரியின் படை, அதாவது சோவியத் அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் போராடிய படை, முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டது. பெரும்பாலோர் சிறை செய்யப்பட்டனர். சிறை செய்யப்பட்டோர் அனைவரும் கல்வி அறிவில்லாத தொழிலாளர்களே. ஆதலால் அவர்களுக்கு சோவியத் அரசாங்கத்திலிருந்து ஹங்கேரி நாட்டுப் பொதுவுடமை வாதிகளால் கல்வி புகட்டப்பட்டது. இப்பணியில் ராகோசி தீவிரப் பங்கு கொண்டார். அவர்களது உள்ளத்திலே தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகப் போராட வேண்டும் என்னும் ஆர்வத்தை ஈழச் செய்தார். இதற்கிடையில் கி. பி. 1944ல், செர்மனிய நாட்டுப் படை புடாபெஸ்ட் நகரின்னூள்ளே புகுந்தது. வெற்றி பெற்ற ஹிட்லர் ஹங்கேரியைத் தன் ஆதிக்கத்தின் கீழ் கொண்டு வந்தார். எனவே ஹங்கேரியினை விடுவித்தற் பொருட்டு, பெரும் படையொன்று சோவியத் நாட்டிலிருந்து புறப்பட்டது. போரும் நடந்தது. தாய் நாட்டின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டோர் இப் படையுடன் சேர்ந்து வீரமுடன்

போர் செய்தனர். வெற்றியும் கிட்டியது. கி. பி. 1945-ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரியில் புடாபெஸ்ட் நகர் செர்மனியரிடமிருந்து விடுவிக்கப்பட்டது. அடுத்த இரண்டு மாதங்களிலெல்லாம், ஹங்கேரி முழுவதும் விடுதலை பெற்றது. வீரர்கள் விடுதலைப் பண்ணை எங்கும் இசைத்து இன்புற்றனர். ராகோசியும் தாய் நாடு திரும்பினார். புதிதாக அமைக்கப் பெற்ற அரசாங்கத்தில் சிறந்ததொரு இடமும் பெற்றார். இன்று இந்த வீரர் ஹங்கேரி நாட்டு மக்கள் உள்ளக் கோயிலில் அணையா விளக்காய் சுடர்விட்டு விளங்குகின்றார்.

தமிழர் விளையாட்டு

தோற்றுவாய்

உலகம் தோன்றிய காலத்திலிருந்தே 'விளையாட்டு' என்ற உணர்ச்சி வாழத் தொடங்கிய ஒவ்வொரு நாட்டிலும் வாழ்க்கையில் கலந்திருக்கிறது. ஆனால் அவ்வுணர்ச்சியினை ஒவ்வொரு நாட்டினரும், தங்களது அறிவாலும், பண்பாட்டாலும் தங்கள் வாழ்க்கை வளர்ச்சிக்குப் பயன்படுத்திக் கொண்ட வகையில் ஒன்றோடொன்று வேறுபடுகின்றன. நமது உடல் பல உறுப்புக்களைக் கொண்ட ஓர் மிக நுட்பமான கருவி போன்றதாகும். தொழிலில்லாது விளங்கும் கருவி எவ்வாறு பழுது படுமோ அது போன்று பயிற்சியற்ற உடம்பும் விரைவில் சீர்கெட்டுப்போய்விடும். சிறந்த பயிற்சி இருந்தால் உடலிலுள்ள கழிவுப் பொருள்களெல்லாம் வெளியேறுகின்றன. மேலும் இரத்த ஓட்டம், பசி, நாடி நரம்புகளின் முதிர்ச்சி, மார்பு விசாலிப்பு, சிந்தனா சக்தி, புதிய பலம் முதலியவற்றையும் ஒருவன் பெறலாம். இது குறித்தே தேரையர் ஒருவர்,

‘ சிலம்பமுதல் மல்யுத்தம் தேசிநடை கொள்ளின்
பலம்பரவும் மெய்இறுகும் பன்னத்-துலங்குபசி
உண்டாம் கபவாத மோடுவலி சூடையும்போம்
உண்டாம் மனத்திட மும் ’

எனப் பாடியுள்ளார். இத்தகைய உடற்பயிற்சியினை நன்கு விளையாடுவதனால் ஒருவன் பெறமுடிகின்றது. நன்கு விளையாடி, உடலுரம் பெற்றவர்களே நாட்

டிற்கு நலம் தேட முடியும் என்று கருதியே, பண்டைக் காலத்தில் கிரீசில் அரசியலார் அதிக சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, விளையாட்டில் வல்லாருக்கு ஆண்டுதோறும் பரிசளித்து ஊக்கமூட்டி வந்தனர் என்பதை ‘ஒலிம்பிக் கேம்ஸ்’ (Olimpic games) என்பதைப்பற்றி அறிந்தோரும், கிரேக்க வரலாற்றினைப் படித்தோரும் அறிவர். இன்று மேலைநாடுகளில் ஒருவன் சிறந்த விளையாட்டுக்காரனாக (good sportsman) விளங்குவானேயாகில், அவனை நாம், ஏதும் வானளாவப் புகழ்கின்றன. ஆனால் தமிழ் நாட்டவரோ விளையாட்டையே கடவுளாக, வைத்து வழிபட்டார்களெனக் கூறலாம். தமிழ் நாட்டு மக்கள் ஆடற் கலையில் காணும் அழகினைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபட்டனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டவே, இன்றும் இறைவன் தில்லையில் நடம் புரிந்து நம் நாட்டத்தை யெல்லாம் கவர்ந்து நிற்கின்றான். தண்டமிழ் நாட்டுப் புலவரொருவர் இது கருதியே இறைவனை, ‘அலகிலா விளையாட்டுடையவர்’ எனக் குறிப்பிடுகின்றார். இறைவனே சிறந்த ஆட்டக்காரனாகும். மாண்புடைய மதுரையம்பதியிலே வீற்றிருக்கும் இறைவனார் அன்று அடியவர்களைக் காத்தற் பொருட்டு, அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களைச் செய்தனரன்றோ !

தமிழ் விளையாட்டின் தனிச் சிறப்பு

பண்டைத் தமிழரது விளையாட்டு நம் நாட்டின் நிலவளத்திற்குத் தகுந்தபடி, பருவ வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்றபடி, மக்களின் வாழ்க்கைத் தராதரங்க

ளுக்குத் தக்கபடி அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. இக் காலத்து விளையாட்டுகளைப் போலப் பழந் தமிழ் விளையாட்டுகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட சட்ட திட்டங்களில்லை. இன்று போல் அதனை வளர்க்கவும், போட்டியிடவும் தனிப்பட்ட சங்கங்களில்லை. அத்துடன் ஏனை நாடுகளைப் போல வீண் பொழுது போக்காகவும், வெறியாகவும் இராமல் நந்தமிழ் விளையாட்டு எவ்வாறேனும் நம் வாழ்க்கையின் வளர்ச்சியையும், பண்பாட்டையும் கொண்டிருந்தது நமது பெருமைக்குரியதாகும். மனிதர்களை அடிமைகளாக விலைக்கு வாங்கியோ, போர்க்களத்தில் விரட்டிப் பிடித்து வந்தோ, அவர்களைக் கொடிய சிங்கம், புலி போன்ற காட்டு விலங்குகளுக்கு இறையாக்குவதே ரோமானியர்களது தலைசிறந்த விளையாட்டாகும். ஆனால் நம் நாட்டவரோ இதற்கு நேர்மாறாக அக் கொடிய விலங்குகளை கொள்வதிலும், சாந்தமான விலங்குகளை அடக்கிப் பழகுவதிலும், காட்டை நாடாக்குவதிலும் விளையாட்டு இன்பத்தைக் கண்டனர். சுருக்கவுரைப்பின் விளையாட்டென்பது ரோமானியரிடத்தில் ஒரு வெறியாக இருந்தது; தமிழர்களிடத்திலோ அது வாழ்வோடு இணைந்த ஒரு வளர்ச்சியாகக் காணப்படுகின்றது. இதற்குச் சான்றுகள் பலவற்றைச் சங்க இலக்கியங்களிலே காணலாம்.

குன்று அழகுடைய குறிஞ்சியில்

குன்று அழகுடைய குறிஞ்சி நிலமென்பது மலையும் அதனைச் சார்ந்த இடமுமாகும். எனவே இந்நிலத்து வாழ்ந்த தமிழ்மக்கள் இயற்கையிலேயே கொடிய விலங்குகளுக்கு இடையிலே வாழ நேர்ந்தது

ஆதலின் அவர்களது விளையாட்டெல்லாம் கொடிய விலங்குகளை வேட்டையாடிக் கொல்வதிலும், காட்டுப் புனங்களிலே காவல் புரியும் கன்னிப் பெண்களை அச்சுறுத்தும் யானை, புலி முதலியவற்றைக் கொன்று பின்னர் அப்பெண்களிடம் அன்பு காட்டுவதிலுமே வளர்ந்தது. மேலும் வீரர்கள் புலிகளைக் கொன்று தங்கள் வீரத்திற்கு அறிகுறியாகக் கொணர்ந்த புலிப் பற்களை மகளிர் மகிழ்ச்சியுடன் அணிந்து கொண்டனர். இப் பழக்கமே நாளடைவில் தால் கட்டிக்கொள்ளும் வழக்கமாயிற்றென்று பலர் கருதுகின்றனர்.

குறிஞ்சி நிலத்துப் பெண்கள் ஓங்கி வளர்ந்த மரங்களில் பின்னியிருக்கும் வலிய கொடிகளை முறுக்கி அவைகளில் ஊஞ்சலாடுவதையும், பாறைகளில் இயற்கையாகக் காணப்படும் குழிகளில் திணையைப் பெய்து தம் கணவர் வேட்டையாடிக் கொணர்ந்த யானைத் தந்தத்தை உலக்கையாகக் கொண்டு, 'வள்ளை' என்ற பாட்டைப் பாடிக் குத்துவதையும், தங்களது விளையாட்டுக்களாகக் கொண்டிருந்தனர். மேலும் சுனை நீரைக் குடைந்து விளையாடுவதிலும், அழகொழுக விழும் அருவி ஆடுவதிலும் மலையெதிர் கூவிக் கேட்பதிலும், பலநிறப் பூக்களால் மாலை தொடுத்து அணிந்து கொள்வதிலும் தமிழ்ப் பெண்கள் பெருமகிழ்வு கொண்டனர். அருமையான மாலைகளையும் தழைகளையும் தொடுத்துத் தருவதே முதன் முதல் தமிழர்கள் தங்கள் அன்பினைக் கூறும் வாயிலாக இருந்தது என்பதை நாம் இங்கு குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. சிறு வீடு கட்டி விளை

பாடல், கழங்கு, பந்து, அம்மானை, முதலியன ஆடல், சிறு சோறு சமைத்தல், பாவையாடல், முதலியன சிறு பெண்களின் பொழுது போக்காகும். மார்கழி மாதத்தில் விடியற்காலை நீர்த்துறையை அடைந்து நீராடிப் பாடித் தொழுவதையும், வேங்கை மரத்தி னடியிற் சென்று 'புலி! புலி!' என்று கூவி மலர் பறிப்பதையும், பெண்கள் பெரிதும் விரும்பினர். பந்து விளையாடல் என்பது அன்று பெண்களுக்கே உரிய விளையாட்டாய் விளங்கியது. குறிஞ்சி நிலக் கடவுளுக்கு எடுக்கும் விழாக்களில் பெண்கள் வேலன் வேடம் புனைந்து ஆடி மகிழ்வர். இவ்வாறு அன்று மகளிர் ஓடியாடி விளையாடினதால் அவர்கள் உடற் கட்டுடன் நோயின்றி வாழ்ந்தனர். குறிஞ்சி நிலத்துச் சிறுவர்கள் வேம்பின் நிழலில் நெல்லிக் காய்களை வட்டாகக் கொண்டு அரங்காடினர். அதாவது தரையில் கட்டளையாகக் கோடு கிழித்து, அரங்கு இழைத்து அதில் நெல்லிக் காயை வீசி யெறிந்து, குதித்துத் தாவிக் காலால் செதுக்கித் தள்ளிக் கோட்டில் படா மல் குதித்து விளையாடுவர். இன்று இவ் விளை பாட்டுப் 'பாண்டி' விளையாட்டென்று பகரப்படு கின்றது. ஒரு சிற்றூரின் வேப்பமரத்து நிழலில் இன் னும் கல்வி கற்கத் தொடங்காத சிறுவர்கள் நெல்லி வட்டாடும் காட்சியினை ,

“ ஈன்பருந் துயவும் வான்பொரு நெடுஞ்சினைப்
பெரியரை வேன்பின் புள்ளி நீழற்
கட்டளை யன்ன வட்டரங் கிழைத்துக்
கல்லாச் சிறுஅர் நெல்லிவட் டாடும்
வில்லே ருழவர் வெம்முனைச் சீறார் ”

என நற்றிணை கூறுகின்றது. தமிழ்ப் பிள்ளைகள் சிறு

தேர் உருட்டி விளையாடிய அயர்ச்சியில் தாயின் பாலை உண்டு அவள் அணைப்பில் அயர்ந்து தூங்கும். உற்சாகம் ஏற்பட்டபோது சிறுதேர்; குறைந்த போது தாய்ப்பால்; இதுதான் தமிழ்ப் பிள்ளைகளின் விளையாட்டு.

முல்லை நிலத்தில்

கவின்பெறு காடும் அதனைச் சார்ந்த இடமுமே முல்லை நிலமெனப்படும். இந்நிலத்தில் வாழும் மக்களுக்கு ஆடு மாடுகளே ஒப்புயர்வற்ற செல்வங்களாகும். காட்டு வெளிகளில் அவைகளை மேய்த்து, அவைதரும் பால், தயிர், நெய் இவற்றை அயலூர்களில் விற்று வாழ்வை வளர்ப்பதே அவர்களது தொழிலாகும். இம்மக்கள் தங்களது வீட்டில் பெண்குழந்தை பிறந்தால் அதனோடு ஒரு காளைக் கன்றையும் செல்வமாக வளர்ப்பார்கள். பெண்ணும் வளர்மதி போன்று வளர்ந்து, பருவமடைந்து பவளப் பதுமையாக விளங்கி, பருவமடைந்த ஆயர் கண்களுக்கு விருந்தாவாள். உடன் வளந்த கன்றும், ஒழுங்காக நீண்டு வளர்ந்த கொம்புகளோடும், முதுகின்மேல் பருத்த திமிலோடும், கழுத்தின் கீழே தொங்கும் அலைதாடியோடும் காண்போர் கருத்தைக் கலங்கச் செய்யும் அளவில் கொழுத்து வளர்ந்திருக்கும்.

ஏறு தழுவுதல்

ஒரு குறிப்பிட்ட நாளில் 'அக்காளையை எதிர்த்து அடக்குபவனுக்கு என் பெண்ணைக் கொடுப்பேன்' என்று தந்தை பறையறைவான். ஆயர் கூட்டமும்

மந்தையில் திரண்டு விடும். புய பலம் படைத்த
மள்ளர் போன்ற இளைஞர் ஒவ்வொருவராகக்
காளையை எதிர்ப்பார்கள். ஏறுகோள் என்ற பறை
முழங்க, வெறி பிடித்த காளை தன் கூரிய கொம்புகளை
உக்கிரமாகப் பாய்ச்சி, இளைஞர்களின் குடரை
கிழித்து எக்காளமிட்டு நிற்கும். இதனை ,

“ தகைவகை மிசைமிசைப் பாயியர் ஆர்த்துடன்
எதிரெதிர் சென்றார் பலர்
கொலைமலி சிலைசெறி செயிரயர் சினஞ் சிறந்து
உருத் தெழுந் தோடின்று மேல் ;
எழுந்தது துகள்
ஏற்றனர் மார்பு
கவிழ்ந்தன மருப்புக்
கலங்கினர் பலர் ”

எனக் கலித்தொகைப் பாடலொன்று படம் பிடித்துக்
காட்டுகின்றது. உடலில் பெருகும் இரத்தத்தால்
பிடி வழுக்குமாகையால் மணலால் கையைப் பிசைந்து
கொண்டு, மாவீரனொருவன் வெகு சாமர்த்தியமாகக்
கொம்புகளைப் பற்றி அடக்கிக் காளையின் மீது ஏறிக்
காட்சியளிப்பான். இக் காட்சியினையும் கலித்தொகை
யானது,

“ அவரைக் கழல உழக்கி யெதிர் சென்றுசாடி
அழல்வாய் மருப்பினுற் குத்தி உழலை
மரத்தைப் போல் தொட்டன ஏறு ;
தொட்டதம் , புண்வார் குருதியாற் கைபிசைந்து
தங்கார் பொதுவர் கடலுட் பரதவர் [மெய்திமிரித்
அம்பியூர்ந் தாங்கூர்ந்தா ரேறு.”

என நமக்குக் காட்டுகின்றது. இங்கு ஆசிரியர் காளை
ன் மீது காட்சியளிக்கும் வீரனானவன். படகில்

நின்று அதனைச் செலுத்தும் பரதவனை ஒத்திருந்தான் எனக் கூறியிருப்பது படிப்பவர்க்கு ஓர் விருந்தாகும். அடுத்து வெற்றி வீரனுக்கு மணமாலை சூட்டுவாள் மணப்பெண். ஆயர் வெள்ளமானது மகிழ்ச்சியில் குரவைக் கூத்தாடும். இன்ப வெள்ளத்தில் திளைத்து நிற்கும் வீரன், காளையின் கொம்பால் இடியுண்ட வலியெல்லாம் மறந்து நிற்பான். இவ்வாறு தமிழ்ப் பெருமக்கள் உயிருக்கும் உடலுக்கும் கொடிய ஊறு விளைவிக்கக் கூடிய விளையாட்டையும் விரும்பினர். மேலும் ஆயர் விளையாட்டாகக் கற்றுக் கொண்ட வேயங்குழலும், கொன்றைக் குழலும் மாடுகளை ஒன்று திரட்டவும், அவற்றை வீட்டிற்கு நடத்தவும் பயன் பட்டது. இவ்வாறு தமிழ் விளையாட்டோடு கலையும் ஒன்றி வளர்ந்தது எனக் கூற வேண்டும்.

மருதம்

எஞ்சர் வளம் படைத்த நஞ்சை சூழ் பதியே மருத நிலமாகும். இந்நிலத்து வயல்களுக்கும் சோலைகளுக்கும் நடுவிலே, பாய்ந்தோடும் தமிழ் நாட்டு யாறுகளிலே பருவ காலத்து வெள்ளம் கரை புரண்டோடும். புது வெள்ளம் வந்தால் பக்கத்திலுள்ள தமிழ் உழவர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் எல்லையில்லாத புதிய மகிழ்ச்சி பிறந்துவிடும். அன்று ஒரு திருவிழா வாகவே கொண்டாடப்பெறும். இவ்வாறே கழார்ப் பெருந்துறையில் காவிரி நதியில் புதுப்புனல் விழா நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு பக்கத்தில் வஞ்சி அரசனாகிய ஆட்டனத்தி என்பவன், வெள்ளத்தின் மேல் நர்த்தனம் செய்து நீராடி மக்களை மகிழ்வித்தான். ஆனால் சமநிலையிலிருந்து தவறிய அவனைக் காவிரி

வெள்ளம் இழுத்துக்கொண்டு போய் சங்கமத்தில் சேர்த்துவிடவே, அவனது ஆட்டத்தில் தன் நாட்டத்தை யெல்லாம் செலுத்தியிருந்த அவனது அருமைத் தலைவி ஆதிமந்தி பைத்தியம் பிடித்தவளாய், அவனைத் திசைதோறும் தேடிச் சென்று எதிர்ப்பட்டோரை யெல்லாம் நோக்கி, “என் காதலன், கச்சினன் கழலினன் தேன்தார் மார்பினன், அவனைக் கண்டீரோ” என்று கதறி அழுது அலைந்து கொண்டிருந்தாள். உள்ளத்தை உருக்கும் இவ்வுணர்வுச் சித்திரத்தினை அகநானூறு என்னும் நூலிலே காணலாம். அப்பாடல் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

“கச்சினன் கழலினன் தேன்தார் மார்பினன்
வகையமைப் பொலிந்த வனப்பமை தெரியல்
சூரியலம் பொருநனைக் காண்டி ரோவென
ஆதி மந்தி பேதுற்று இனைய
சிறை பறைந்து இரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்
அம் தண் காவிரி போல.”

அகநானூற்றில் காணப்படும் இந்தப் பரிதாபகரமான நிகழ்ச்சி, உயிரையும் காதலையும் கூடப் பணையமாக வைத்தாடிய தமிழ் விளையாட்டின் ஒரு சோகமான முடிவாகும். இளம் பிள்ளைகள் ஒருவரோடொருவர் தழுவியும் ஆடியும், கரையிலுள்ள பெரிய மருத மரத்தின் கோடுகளில் ஏறி ஆழமான மடுவின் கண் துடுமெனக் குதித்து அடியிலுள்ள மணலை எடுத்து மேலே கிளம்பி வந்து கரையில் நிற்போருக்குக் காட்டியும் தம் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துவர்.

மருத நிலத்தில் ஒருபுறத்தில் களங்களில் தாள் களிலிருந்து நெல்லைப் பிரிக்கக் கடைக்களைப் பூட்டி

அதன்மீதுவிட்டு 'நாவளோ' என்று குதூகலமாகப் பாடும் மக்கள் ஓசையும், மலைச் சரிவுகளில் ஏராளமாகக் கிடைக்கும் பலாச்சுளைகளைப் பரப்பி, அதன் கொட்டைகள் பிரியும் வண்ணம் யானைக் கன்றுகளைப் பூட்டியோட்டும் சிறுவர்களின் பாட்டும் இடைவிடாது கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கும். இவ்வாறு தமிழர் வாழ்க்கையில் தொழிலும் விளையாட்டும், கலையும் ஒன்றோடொன்று பின்னிக் கிடக்கின்றன. ஏர்மங்கலம், முகவைப் பாட்டு, நடவுப் பாட்டு, நெல்லரி கிணை என்று இவ்வாறெல்லாம் தமிழ்ப் பாட்டுகளும் பண்புகளும் தமிழர் வாழ்க்கையையும் விளையாட்டையும் இணைக்கின்றன.

நெய்தல்

கடலும் கடலைச்சார்ந்த இடமும் நெய்தல் நில மெனப்படும். இந்நிலத்தில் வாழும் பரதவர்கள் 'மீன் கோட்' பறையை முழக்கிக்கொண்டு ஆரவாரத்தோடு கடலில் செல்வர்; நல்ல சுரு மீன்கள் கிடைத்தால் மகிழ்ச்சியால் கரை சேர்ந்து கடல் தெய்வத்திற்குப் பூசை போட்டு விளையாடுவர். நெய்தல் நிலத்துக் கடற்கரையில் திரட்டிய உப்பை வண்டியிலேற்றி விற்று, வீடு திரும்பும் உமணர்கள் உடன்கொண்டு வந்த குரங்குக் குட்டி, அவர்கள் குழந்தைகளோடு கிளிஞ்சலுக்குள் முத்தைப்போட்டு 'கிலு கிலு' ஆட்டி விளையாடுவதாகச் சிறு பாணாற்றுப் படையில் ஓர் அழகான காட்சி காணப்பெறுகின்றது. குழந்தைகளுக்கு விளையாட்டுக் காட்டுபவர், 'கிலு கிலு' ஆட்டி விளையாடுவர். அமும் குழந்தையினைச் சமாதானப் படுத்துவதற்கு, இவ்விளையாட்டுப் பெரிதும் துணை

செய்கின்றது. ஓலையால் செய்த ஒரு விளையாட்டுக் கருவி இன்று 'கிலுக்கு' என்று வழங்கப்படுகின்றது. இதனுள் பொடிக் கற்களைப் பெய்திருப்பர். இதனை ஆட்டி விளையாட்டுக் காட்டுங்கால் எழும் ஒலியானது குழந்தைக்கு இன்பம் பயப்பதாய் விளங்கும். இது போன்றே, உமணர்கள் தங்களது குழந்தைகளுக்கு விலையுயர்ந்த முத்துக்களைச் சிற்பியில் அடைத்து, அழகான கிலுக்குகள் செய்து கொடுத்தனர். அவர்கள் வளர்த்த பெண் குரங்குகள், அக் கிலுகிலுப்பைகளைக் கையிற்கொண்டு குழந்தைகளுடன் விளையாடின. இதனை,

“ நோன்பகட் டுமணர் ஒழுகையொடு வந்த
மகாஅ ரன்ன மந்தி மடவோர்
நகாஅ ரன்ன நளிநீர் முத்தம்
வாள்வா யெருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கித்
தோள்புற மறைக்கு நல்கூர் நுகப்பின்
உளரிய லைம்பா லுமட்டிய ரீன்ற
கிளர்பூட் புதல்வரொடு கிலிகிலி யாடும்
தத்துநீர் வரைப்பிற் கொற்கைக் கோமான்.”

என்று சிறுபாணாற்றுப் படை சித்தரிக்கின்றது.

பிற விளையாட்டுகள்

பயங்கரமான போர்க்களத்தில் போர் முடிந்ததும் வெற்றி பெற்ற பக்கத்தில் விளையாட்டு ஆரம்பிக்கும். வீரர்கள் வரிசையாக அமர்ந்திருக்க, பலவகைக் கூத்துகளுக்கும் ஆட்டங்களுக்குமிடையில் கள் விருந்து நடைபெறும். அக்காலத்துக் கொண்டாடப்படும் விழா கள் வேள்வி எனப்படும். இரவில் அழும் குழந்தைகளுக்கு நாம் அம்புலியைக் காட்டி விளையாட்டுக்

காட்டுகின்றோம். இதற்கு 'அம்புலியாடல்' என்று பெயர். தலை நரைத்த கிழவர்கள் ஊர்ப்பொது அம்பலங்களிலே கூடியிருந்து பொழுதுபோக்காக வல்லுக் காய்களை வைத்துச் சூதாடினர். இவ்வினையாட்டினை இன்று 'சொக்கட்டான்' என்றும், 'தாயம்' என்றும் கூறுகின்றோம். போர் என்றால் பூரித்து விளங்கும் நம் மக்கள் இளமையிலிருந்தே போருக்கு வேண்டிய பயிற்சிகளையெல்லாம் வினையாட்டாகவே கற்றுக்கொண்டனர். யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், தேர் செலுத்துதல் முதலியவற்றையும் வினையாட்டாகவே பழகித் தேர்ச்சி பெற்றனர். மற்றும் மற்றோர், விற்போர், வாட்போர் இவற்றையெல்லாம் வினையாட்டாகவே பழகி வந்தனர். தேர்களையும், வண்டிகளையும் பந்தயத்தில் ஓடவிட்டு மகிழ்ந்தனர். இது தவிர கோழி, தகர், யானை, பூவை, குதிரை, சிவல், கிளி முதலியவற்றை ஒன்றோடொன்று சண்டை செய்ய விட்டும், ஓடவிட்டும் வேடிக்கைப் பார்ப்பது மரபு என்று புறப்பொருள் வெண்பா மாலை கூறுகின்றது. ஆனால் தமிழ் வீரர்களுக்கு மனிதர்களை விலங்குகளுக்கு இரையாக்கி மகிழும் வெறி என்றுமே இருந்ததில்லை.

தமிழ் மக்களது வாழ்க்கையின் எல்லாத் துறைகளுக்குமே இசையும், இசைக் கருவிகளும் பின்னணிச் சங்கீதமாக அமைந்திருந்தன. எனவே மற்ற வினையாட்டுப் போர்களைப் போலவே, இசைப்போர், யாழ்ப்போர் இவையும் நிகழ்ந்தன. நாடகங்கள், பாவைக் கூத்துக்கள் முதலியன திருவிழாக் காலங்களில் சிறப்பாக நடத்தப்பெற்றன. மேலும் விழாக்களில் ஆட

வரும் பெண்டிரும் தம்முட் கலந்து கைகோத்துத் தழுவித் துணங்கையாடுதலும், குரவையயர்தலும் உண்டு. குறிஞ்சியில் தினைப்புனத்தில் குறமகள் வாசித்த யாழ் தினைக்கொல்லையை அழிக்க வந்த யானையையும் மயக்கித் தூங்கும்படிச் செய்துவிட்ட தென்றால் விளையாட்டில் கலை நுட்பம் எவ்வளவு வளர்ந்திருந்தது என்பது நன்கு விளங்கும்.

மேலே கூறப்பட்ட தமிழரின் பண்டை விளையாட்டுகள் பல இன்னும் வழக்கிலிருந்து வருகின்றன ; ஒரு சில வழக்கொழிந்தும் போயின. எனினும் தமிழ் மக்களாகிய நாம் பழந்தமிழ் விளையாட்டுக்களைப் போற்றி விளையாடி, கட்டான உடலையும், தெளிவான அறிவையும், மன நிறைவையும், மன மகிழ்ச்சியையும் பெற்று மாண்புடன் விளங்குவோமாக.

வள்ளல் பாரி

தோற்றுவாய்

பவழமும் முத்தும் கொழித்த பண்டைத் தமிழகத்
திலே வரையாது வழங்கும் வள்ளல்கள் வாழ்ந்து,
தண்டமிழையும், தண்ணொளிமிக்க தமிழ்ப் புலவர்
களையும் பொன்னேபோற் போற்றி வந்தனர் என்பது
நாமறிந்ததே. அத்தகைய கொடையிற் சிறந்த
கோமான்களின் வரிசையில் கடையேழு வள்ளல்கள்
முன்னணியில் நிற்போராவர். அக் கடையேழு
வள்ளல்கள், பாரி, காரி, ஓரி, நள்ளி, அதியன்,
குமணன், பேகன் என்போராவர். இவர்களிலே
பாரி என்போனே தலைசிறந்தவனாகத் தமிழ்ப்புலவர்
பலரால் பாராட்டப் பெற்றுள்ளான். எனவே இவனை
வள்ளல் தலைவன் என்று கூறுவதில் தவறில்லை
என்க. இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த பாரி, வேள்
என்னும் பட்டம் பெற்ற உழுவித்துண்போர் வகை
யினனாகும்; முக்கனி விளையும் முந்நூறு ஊர்களை
யுடைய பறம்பு நாட்டிற்கும், அதன் மலைக்கும்
தலைவன். இப்பறம்பு பண்புடைப் பாண்டிவள நாட்
டைச் சேர்ந்ததாகும். பாரோர் கண்டிலா இப் பாரி
வள்ளல் நிழலில்லாத நீண்ட வழியில் தனி மரம்போல
நின்று நாட்டையும் குன்றையும், பாவலர்க்கும் நாவ
லர்க்கும் வழங்கி, இவ்வையகம் முழுதும் தன் புகழ்
பரக்க வாழ்ந்தவன். இவனது வரையா வண்மை,

“கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று
கூறினும் கொடுப்பாரிலே”

என்று சிவபெருமானைத் தவிர வேறு எவரையும்

சிந்தையில் கொள்வதில்லை என்ற கொள்கையைக் கொண்ட நாவீறு படைத்த நால்வரில் ஒருவரான சுந்தரரால் மிகச் சிறந்த முறையில் பேசப்பெறுகின்றது. இதுவொன்றே இவனது வள்ளன்மையைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும். மேலும் சில தனிப் பாடல்களும் பாரியைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. உள்ளத்தினை கிளறி உணர்ச்சியை ஊட்ட வல்ல பாடல்கள் நிறைந்த சங்க நூல்களை அருளிய பெரும் புலவர்களுள் தலைசிறந்தவர்களாகிய —சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாகப் பாடல்களைப் பாடியவரும், பாரிக்காகவே வாழ்ந்து உயிர் நீத்தவருமாகிய கபிலராலும், அதியமானையே பாடி அளப்பரும் புகழ் பெற்ற நல்லிசை வாய்ந்த சொல்லிசை வல்லுநராகிய ஔவையாராலும், சமயத் துறையில் ஈடுபட்ட நக்கீரராலும் பாரி வள்ளல் பாடப் பெற்றுள்ளான். ஆனால் இற்றைத் தமிழ் நாட்டில் பாரியின் பெயர் தெரியாமலிருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்கதே. இதற்குக் காரணம்—ஒன்று பாரியைப்பற்றிய தனிப்பட்ட இலக்கியமில்லாததும் ; மற்றொன்று சங்க இலக்கியம் படிக்கும் தொடர்பற்றுப் போனதும் ஆகும்.

பாரியும் பறம்புப் போரும்

பாண்டியன் வேண்டியக்கால், பாரி மகள் கொடுக்க மறுக்கவே, அப்பாண்டிய மன்னன் பாரியின் மீது போர் தொடுத்தனன் ; அவனுக்கு உதவியாகச் சோழனும், சேரனும் தங்கள் படைகளுடன் வந்து சேர்ந்தனர். இவ்வாறு தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பாரியின் பறம்பினை முற்றுகையிட்டனர்.

போர் எவ்வளவு நாள் நடந்தது என்பதை ஒரு வரும் திட்ட வட்டமாக வரையறுத்துக் கூறவில்லை. இப் போரினைக் குறித்துப் பாடியுள்ள நக்கீரர் 'யாண்டு பல கழியினும்' என்று குறிப்பிடுவதால், பல ஆண்டுகள் முற்றுகை நீடித்திருந்ததெனக் கூறலாம். மேலும் முற்றுகைக் காலத்தில் ஆம்பல் பூவையும் ஐவன நெல்லையும் உண்டு ஊக்கம் தளராது போர் புரிந்து வென்றனரென்றும், இப்போரிலே பாரிக்கு வலக்கை போல இருந்து உதவி புரிந்தவர் கபிலரென்றும் நக்கீரர் தமது பாடலில் கூறியுள்ளார். முற்றுகைக் காலத்தில் குருவிகளைப் பழக்கி நெற்கொண்டுவரச் செய்து, ஆம்பல் பூவுடன் கலந்து உண்டு வாழ்வு நடாத்தி வெற்றி பெற்றார்கள் என்பதே தொன்றுதொட்டுச் செவிவழியறியும் செய்தியாகும். ஆனால் குருவிக் கதை கற்பனையே யொழிய உண்மையில் நடந்ததன்று; இதற்குத் தக்க சான்றில்லை யாதலால் — அது இயற்கைக்கு மாறுபாடானதால் அது கற்பனைக் கதைதான் என்று கொள்ள வேண்டும்.

முற்றுகை நீடித்ததனால் மூவேந்தரும் சலிப்புற்றனர். அதுகால் கபிலர் அவர்களிடம் போந்து, "பெருமை பொருந்திய முரசினையுடைய நீவிர் மூவரும் எத்துனைக் காலம் முற்றுகை செய்யினும், பறம்பு என்னும் அரணில் உள்ளார்க்கு உணவுக் குறை உளதாகாது. மூங்கில் நெல், வள்ளிக் கிழங்கு, பலாப் பழம், தேன் என்னும் நான்கு பொருளையும் அவ்வரண் மிகுதியாக வுடைத்து. இவை உழவரது முயற்சியின்றியே இயற்கையிற் கிடைப்பன. நீங்கள்

இடந்தோறும் உங்களது தேர்களையும், மரந்தோறும் உங்களது யானைகளையும் நிறுத்தினாலும்கூட நாங்கள் சளைக்க மாட்டோம். உங்களுக்குத் தோல்வியேதான். ஆனால் பாரியை வெல்லுவதற்கு ஒரேவொரு வழிதான் உண்டு. அதாவது அவன் கலைப் பித்தனாவான். உங்களது வீரம் அவனிடம் செல்லாது. கலையால் மாத்திரம்தான் அவனை வெல்ல முடியும். பாணரும் கூத்தரும், விறலியரும் அவனது நாட்டில் எங்கும் சிறப்புடனிருக்கின்றனர். ஆதலின் நீங்கள் போர்க் கோலம் மாற்றி, உங்களது துணைவியர் விறலியர் வேடம் புனைந்து ஆட, நீங்கள் யாழுடன் பாணர் வேடம் புனைந்து ஆடி வந்தால், உங்களுக்கு அவன் தனது நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈவான்” என்று பாரியது புரவலர்க் கருமையும் இரவலர்க் கெளிமையும் எடுத்துரைத்தார்.

இறுதியில் பாரி சூழ்ச்சியால் மூவேந்தர்களாலோ அன்றி அவர்களால் ஏவப்பட்டவர்களாலோ கொல்லப் பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் இதற்குத் தக்க சான்றில்லை.

பாரி மகளிர்

பாரிக்கு இரு மகளிர் இருந்தனர். இவ்விருவரும் தந்தையினிடத்துப் பேரன்பு மிக்கவர்கள்; தமிழ்ப் புலவர்களாகவும் விளங்கினர். பாரி இறந்த பின் நிலாக் காலத்தில் ஒரு நாள் பாரி மகளிர், தாம் இதற்கு முந்திய நிலாக் காலத்தில் தமது அரசு நிலை யிட்ட திருவுடை நகர்க் கண்ணே இனிது மகிழ்ந்து விளையாடியதும், அடுத்த நிலாக் காலத்துத் தாம்

தந்தையிழந்து தண்பறம்பிழந்து தமிழராய்த் துச்சி
 லொதுங்கித் துயர்மிக நின்றதும் தம்முள்ளத்தே
 தோன்ற அப்பொழுது மனமுருகி,

“ அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் ணிலவின்
 எந்தையு முடையேம் எங்குன்றும் பிறர்கொளார்
 இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் ணிலவின்
 வென்றெறி முரசின் வேந்தர் எங்
 குன்றுங் கொண்டார் யாம் எந்தையு மிலமே ”

என்று பாடியுள்ளனர்.

பாரிக்காகவே உயிர் வாழ்ந்த கபிலர், பார்
 இறந்த பின்னர் அவனது குடும்பப் பொறுப்பையும்
 ஏற்றுக்கொண்டார். பாரி மகளிர் இருவரையும்
 தகுந்த தலைவனிடம் ஒப்புவித்தற் பொருட்டுக் கபிலர்
 அரும்பாடுபட்டார். ஊர் ஊராக அலைந்தார். ‘ இள
 விச்சிக்கோ ’ என்பவனிடம் சென்று இம்மகளிரது
 உயர்குடிப் பிறப்பு முதலியவற்றை எடுத்துரைத்து,
 இவர்களை மணஞ் செய்துகொள்ளும்படி அவனை
 வேண்ட, அவன் உடம்படாமையினால் இருங்கோவேள்
 என்பானிடஞ் சென்று அவனையும் அவ்வாறு வேண்ட
 அவனும் அங்ஙனமே உடம்படானாய் மறுக்க, இதற்காக
 அவனை முனிந்து பாடி, பாரி குடிக்கும் மூவேந்தர்க்
 கும் உண்டாகிய பகைமைபற்றி அரசரொருவரும்
 இவர்களை மணஞ் செய்துகொள்ள இசையாமையால்
 மனம் நொந்து கபிலர் அம் மகளிரைச் சில பற்றற்ற
 அந்தணர்களிடம் அடைக்கலப்படுத்தி விட்டுத் திருக்
 கோவலூரில் வடக்கிருந்தாரென்றும், தீக்குளித்தா
 ரென்றும் தெரிய வருகின்றது. புகழுற வாழ்ந்து
 மறைந்த அந்தப் பாரியின் அருமை மகளிர்க்கு இவ்
 வாறு மணம் முடியாது நேர்ந்த தவிப்புதான் நம்

இதயத்தை எவ்விதம் தொடுகிறது ! இவ்வாறு பாரிக் காகவே உயிர் வாழ்ந்த கபிலர் உயிர் நீப்பதற்கு முன் ' பாரி ! இப்பிறப்பின்கண் நீயும் நானும் கூடி இன்புற் றிருந்தவாறு போல மறு பிறப்பினும் நின்னோடு கூடி வாழ்தலை விதி கூட்டுவதாக ' என்று பாடி, உள்ள முருகி உயிர் நீத்தமை, கபிலர் பாரியிடத்துக் கொண்டிருந்த அளவிடற்கரிய அன்பினை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

முல்லைக்குத் தேர் கொடுத்தல்

பாரியின் வாழ்க்கையில் நடந்த மறக்க முடியாத நிகழ்ச்சி அவன் முல்லைக் கொடிக்குத் தேர் நல்கிய தாகும். பிறர் செய்யாத ஒன்றைச் செய்ததனால் யாவ ரும் அவனை மறக்காதிருக்கின்றனர். வேட்டையாடி பொற்றேர் இவர்ந்து வரும் வழியில் முல்லைக்கொடி ஒன்று படர்வதற்கு ஏற்றதொரு கொழு கொம்பு இல்லாது வெயிலாலும் காற்றாலும் துன்புறுவதைக் கண்டு இரங்கி ' என் தேரை இம்முல்லைக் கொடி படர் வதற்கு ஆதரவாக விட்டுச் செல்வேன் ' என்று கூறி முல்லைக்கொடிக்குப் பொற்றேர் கொடுத்தது புதுமை யான தொன்றுதான். ஆனால் உணர்வு வாழ்க்கையில் உள்ளவர்களுக்கு இந்நிகழ்ச்சி இயல்புதான். ஈடுபாடு வரம்பு கடந்து போகும்போது இந்நிகழ்ச்சிகள் ஏற்படுவது இயற்கைக்குப் பொருந்தியதே. உலக வர லாற்று ஏடுகளைப் புரட்டுவோமேயானால் பிறவுயிர்கள் படும் துன்பத்திற்காக இரங்கிய ஏந்தல்களையும், மனித இனத்தின் துன்பம் துடைப்பதற்காக மாண்ட மாணிக்கங்களையும் காணுகின்றோம். பிணியாளனை யும், மூப்புடை முதியோனையும், பேரிழவால்

பெருந்துயரம் அடைவோரையும் கண்டு கலங்கி கண்ணினுமினிய மனைவியையும், அன்புக் குழந்தையையும் துறந்த புத்தர் பெருமான் ; ' ஒரு கன்னத்தில் அடித்தால் மற்றொரு கன்னத்தையும் திருப்பிக் காட்டு ' என்று அருளுபதேசம் செய்த ஏசுபெருமான் ; அடிமைகளின் ஆருத் துயரை அகற்ற அரும் பாடு பட்டு அப்பணிக்காகவே தன் ஆவியைப் போக்கிய அரசியலறிஞர் ஆபிரகாம் லிங்கன் ; அன்பின் உருவமாகிய அண்ணல் காந்தி ; தன் கூடாரத்தில் புறூ கூடுகட்டி முட்டையிட்டிருப்பதைக் கண்டு தன் ஊர் திரும்பாது, முட்டைகள் குஞ்சுகளாகி, குஞ்சுகள் பறந்து செல்லும் திறன் பெறும் வரை இருந்து பின்னர்க் கூடாரத்தைப் பிரித்துச் சென்ற வீரர் அம்ரு. இப்னுலாஸ், இவர்களைப் போன்ற தலைசிறந்த பெரியார்களது வரிசையிலே வைத்து எண்ணப்படுகின்ற அளவிற்குப் பாரி உயர்ந்து விளங்குகின்றான். ஆனால் இவன் இவர்களையெல்லாம் ஓரளவிற்கு வென்றுவிட்டான் என்றுதான் கூறவேண்டும். வாடிய கொடியைக் கண்டு ஒருவனது உள்ளம் இரங்குமேயானால், அவனது உள்ளம் வானினும் மிக உயர்ந்து விளங்குகின்றது என்றுதான் கூறவேண்டும். இத்தகைய உணர்வு மயமான வாழ்க்கையை உடையவர்கள்தாம் பாரியின் இந்தச் செய்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளனர். இவ்வாறு உணர்வின் எல்லையை மக்கள் நன்கு பதித்தனர். இந்நிகழ்ச்சியைக் கூறவந்த நத்தத்தனார்,

“ சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய
பறம்பிற் கோமான் பார் ”

என்று சிறுபாணாற்றுப் படையில் செவ்விய முறையில்

சித்திரித்துக் காட்டுகின்றார், இதையே கபிலரும் விச்சிக்கோவிடம் பாரி மகளிர்க்காக மன்றும் பொழுது,

“பூத்தலை யருஅப் புனைகொடி முல்லை
நாத்தமும் பிருப்பப் பாடாதாரினும்
கறங்கு மணிநெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த
பறந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி மகளிர் ”

என்று கொடிக்கு இரக்கம் காட்டியவனின் பெண்களுக்கு இரக்கம் காட்டுங்கள் என்று பாடியிருப்பது, படிப்போர் உள்ளத்தைத் தொடுவதாய் உள்ளது.

பாரியின் பறம்பு

பாரியின் மலை, சுனை, இவற்றைப்பற்றிப் பல புலவர்கள் பலபடப் பாடியுள்ளனர். கபிலர் பறம்பு நாட்டைப் பிரியுங்கால், இதுவரை தமக்கு உறையுளும் உணவும் நல்கி இன்புறச் செய்த இனிய பறம்பினது நன்றியை அவரால் மறக்க முடியவில்லை. அதனால் அவருள்ளத்தே பிரிவாற்றுமை தோன்றிப் பேதுறுத்த நெஞ்சு கலங்கி, பறம்பினை நோக்கி நின்று பின்வருமாறு இரங்கிக் கூறுகின்றார்.

“தேன் வழங்கும் இருக்கையை உடைய உயர்ந்தோனாகிய பாரியின் மலை, அவன் உயிருடன் இருந்த காலத்துப் புகழால் உயர்ந்து, காணாதார்க்கும் செவிப்புலனாகத் தோன்றும்; இப்பொழுது பிற மலைகள் போல் கட்புலனளவிற்கூய், இவ்விடத்து நின்றோர்க்கும் தோன்றும், சிறிது எல்லை போய் நின்றோர்க்கும் தோன்றும்.”

பாரியின் சிறப்பு

பாரியின் அன்பு, கொடை, புகழ், வள்ளன்மை இவை குறித்துக் கூறவந்த கபிலர், “ செந்தமிழ் நாட்டுச் செந்நாப் புலவர்கள் எங்கும் எப்பொழுதும் பாரி, பாரி என்று இவன் ஒருவனையே புகழ்கிறார் களே ; இவ்வுலகில் இவன் ஒருவன்தானா இவ்வாறு உதவுகிறான் ? மக்களில் ஒருவரும் இல்லை என்றாலும், இவ்வுலக உயிர்களை எல்லாம் காப்பாற்றும் மாரி இல்லாமலா போய்விட்டது ? ” என்று பழிப்பதுபோல் புகழ்ந்து கூறியிருப்பது படித்து இன்புறுதற்குரியதாகும். அப்பாடல் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

“ பாரி பாரி என்று பல ஏத்தி
ஒருவற் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர் ;
பாரி ஒருவனும் அல்லன்
மாரியும் உண்டு, ஈண்டு உலகு புரப்பதுவே ”

விடுதலை வீரன்.

முன்னுரை

உலக மக்களை இரு வகையாகப் பிரிக்கலாம். தாமாகவே இயன்ற வரை முயன்று உடலை வளைத்து உழைத்து ஊதியம் பெற்று வாழ விரும்புவோர் ஒரு வகை. தாமுழைக்காது, பிற உழைப்பாளர்களை அடக்கி ஒடுக்கி, அவ்வுழைப்பாளர்களின் உழைப்பின் பயனை நுகர்ந்து வாழ எண்ணுவோர் மற்றொரு வகை. ஆனால் நல்ல வேளையாக முன்னையோர் பலர்; பின்னையோர் சிலர். இச்சிலர் அப்பலரை அடக்குகின்றனர்; ஆள்கின்றனர்; அவர் தம் உழைப்பால் வாழ்கின்றனர். இந்தச் சிலரின் கொடுமைகள் அளவு கடந்து செல்லும்பொழுது அறிஞர்கள்— ஏழை பங்காளர்கள்—விடுதலை வீரர்கள் தோன்றித் தங்களின் அறிவுத்திறத்தினால், ஆள்வினையால் அடிமைகளின் ஊழ்வினையினை மாற்றி, எப்பாடுபட்டேனும், உயிரைக் கொடுத்தேனும், அக்கொடுங்கோலர்களின் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து, மக்களை விடுவித்து விடுதலை வழங்கி மீண்டும் வாழ்வளிப்பதுண்டு. அத்தகைய விடுதலை வீரர்களிலே ஒருவர் 'இலிங்கன்.' கட்டபொம்மன் என்றவுடன் வரிகொடா இயக்கம் நினைவுக்கு வரும்; வ. உ. சி. என்றவுடன் சுதேசிக கப்பல் தோன்றும்; காந்தியார் என்றதும் தீண்டாமை நெஞ்சிற்கு வரும். அதுபோல ஆபிரகாம்லிங்கன் என்றதும் அடிமை ஒழிப்பு நினைவுக்கு வரும். சில வாயிரம் மக்களைப் பலியிட்டுப் பலவாயிரம் நீக்ரோ அடிமைகளின் கரங்களிலே கிடந்த அடிமை விலங்கு

களை ஒடித்து எறிந்த மாவீரன் இலிங்கன். நீக்ரோக்களின் கண்கண்ட கடவுள்-உரிமையின் உறைவிடம்-விடுதலை வீரன் இலிங்கன்.

“ பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான் ”

என்ற பொன் குறளுக்குத் தன் வாழ்க்கையினால் உரை தீட்டிக் காட்டியோன் இலிங்கன். ஆபிரகாம் லிங்கன் வரலாறு அடிமை மக்களின் உள்ளத்திலே உரிமை உணர்வை ஊட்டவல்லது ; உணர்ச்சிக்கனலை மூட்டவல்லது. மாணவர்களுக்குத் தியாக உணர்வை ஊட்டி ஊக்கமளிப்பது; முடிவில் மக்கட் சமுதாயத்தை மாற்றித் திருத்தி மாண்புறச் செய்ய வல்லது. மிகமிகச் சாதாரண குடும்பத்திலே பிறந்து அன்றாட வாழ்க்கைக்காகப் போராடி, அப்போராட்டத்திற்கிடையே யும் பல மைல்கள் நடந்து சென்று கல்வி கற்று, வழக் கறிஞராகிப் பிற்காலத்திலே அமெரிக்க நாட்டின் தலைவராகி, வலியிழந்து பொலிவிழந்து, வாழ்விழந்து தாழ்வடைந்து ஆடு மாடுகளைப்போல வாழ்ந்த ஆயிர மாயிரம் நீக்ரோக்களின் அடிமை விலங்கினை ஒடித் தெறிந்த மாவீரன், விடுதலை வீரன் இலிங்கன் வரலாறு மிகச் சிறந்ததொன்றாகும்.

இளமையும் கல்வியும்

1809 ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி 12 இல் அமெரிக்கா வில் கெண்டகி மாநிலத்தில் உள்ள காட்டிலே ஒரு குடிசையிலே ஆபிரகாம்லிங்கன் பிறந்தான். இலிங் கனின் தந்தை தாமசு லிங்கன். அவர் ஒரு விறகு வெட்டி. அன்றாட வாழ்வுக்கே அவர் மிகவும்

உழைக்கவேண்டியிருந்தது. அந்த நிலையிலே அவருக்கு கெங்கே கல்வியிலே -- ஆபிரகாம்லிங்கன் படிப்பிலே அக்கரை இருக்கப் போகிறது? அதுமட்டுமல்ல. இலிங்கன் ஓய்வு நேரங்களில் படிப்பது கூட அவருக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. அந்த வெறுப்பிலிருந்து இலிங்கனைக் காப்பாற்றியது அவன்றன் அருமை அன்னையே. இந்த அன்னை இலிங்கனிடம் அன்பாக இருப்பார்; சமயப்பற்று மிக்கவர். காட்டு வாழ்க்கையிலே நாட்டமில்லாதவர். இவ்வன்னையே இலிங்கனின் இளமைக் கல்விக்கு உறுதுணையாக இருந்தவர். ஊக்கமளித்தவர். நாடோடிகளைப் போலக் காடுகளிலே பலப்பல இடங்களிலே வாழ்ந்த இலிங்கன் குடும்பம் 1816 இல் இந்தியா னு என்ற இடத்திற்கு குடியேறியது. குடியேறிய சில ஆண்டுகளிலே அருமை அன்னையை இழந்தார் இலிங்கன். அவர் அடைந்த துக்கத்தின் அளவு வரையறைக்குட்பட்ட தன்று. " இவ்வுலகிலே என் கடவுள் என் அன்னையே " என்றார்.

இலிங்கனால் பள்ளிக்கு ஒழுங்காகச் செல்ல முடியவில்லை. காரணம் ஏழ்மையே. வயிற்றைக் கழுவ நாஸ்தோறும் தந்தையோடு மரம் வெட்டுவார்; மண் வெட்டுவார்; அண்டை அயலாருக்குத் துணையாக வேலையும் செய்வார். இத்தகைய வாழ்வுப் போராட்டத்திற்கு கிடையே கிடைத்த ஓய்வு நேரங்களில் படிப்பார்; எழுதுவார்; அவரது எழுதுகோல் மரக்கரி; ஏடு மரப்பலகை. சில ஆண்டுகள் சென்ற பின்பு தான் தாள் கிடைத்தது. அத்தாளில் பறவையின் இறகினால் மரப்பாலில் தோய்த்து எழுதிப் படிப்பார். நூல்

களுக்காகப் பல மைல்கள் கால்நடையாகவே நடந்து சென்று படித்து வருவார். கையிற் கிடைத்த ஒவ்வொரு நூலையும் விடாது படித்து முடித்துவிடுவார். 50 மைல் சுற்றளவிலே அவர் காதுக் கெட்டிய எல்லா நூல்களையும் படித்து முடித்திருந்தார். இவ்வாறு வறுமை வாழ்விலும் கல்வி மீது தணியா வேட்கை கொண்டு, பருகுவனன்ன ஆர்வத்தோடு நூற்களைப் படித்து வந்தார்.

இலிங்கன் இயற்கையாகவே பேச்சாற்றல் வாய்க் கப்பெற்றிருந்தார். அஃதோடு குட்டிக் கதைகளில் கெட்டிக்காரர். மேலும் நீதியிலே மிகுந்த பற்றும் நாட்டமும் கொண்டிருந்தார். ஆழ்ந்த சிந்தனை, அந்தச் சிந்தனையிலே தோன்றும் கருத்துக்களை அங்கைச் செங்கனியெனத் தெளிவாக விளக்கிக், கேட்டார்ப் பிணிக்கவும், கேளாரும் வேட்பவும் மொழியும் பேச்சாற்றல், நடுநிலை பிறழா நெஞ்சம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்து, இலிங்கனைச் சட்டம் பயிலக் கட்டாயப்படுத்தியது; ஆனால் ஏழ்மை குறுக்கிட்டது; தடைக் கல்லாயிருந்தது. எனினும் சட்டம் பயிலும் வேட்கை அவர் உள்ளத்திலே காட்டுத் தீயெனக் கொழுந்துவிட்டெரியலாயிற்று. அந்தத் தீ தந்த முறுக்கிலே அடிக்கடி பல மைல்கள் நடந்து நடந்து செல்வார்; நண்பர்களின் அலுவலகங்களில் அமர்ந்து சட்ட நூற்களைக் கற்பார். இலிங்கன் தனது 19 ஆம் வயதில் ஆறடி நாலங்குல உயரம் இருந்தார். அவரது கை கால்கள் மிகவும் நீண்டிருந்தன. உருண்டு திரண்டு இருந்த சுட்டான உடலும், அதற்கேற்ற உயரமும் விரிந்த மார்பும் கொண்ட இலிங்கன், உடல்

வலியால் வெல்வார் எவருமின்றி விளங்கினார்; பெரும் பெரும் மரக்கட்டைகளை யெல்லாம் எளிதாகப் புரட்டித் தள்ளிவிடுவார். எனவே இலிங்கன் தானிருந்த பகுதியிலே வலிவு மிக்க உடலும் பொலிவுமிக்க அறிவும் ஏற்றமும் கொண்டு தோற்றமளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

விடுதலை வித்து

உடல் வலிமிக்க இலிங்கன் தனது வாழ்க்கைச் செலவுக்கு வேண்டிய செல்வத்துக்காக 1828 இல் ஒரு படகோட்டியானார். அவர் தனது வாழ்க்கைப் படகு, நீர்ப்படகு ஆகிய இரு படகுகளையும் செலுத்திய இடம் மிசிசிபி (Mississippi) என்ற பெரு நதியாகும். நாள் தோறும் பல நூறு மைல்கள் மிசிசிபியிலே படகோட்டு வார். தினந்தோறும் மிசிசிபியிலே பல மைல்கள் படகோட்டி 'நியூ ஆர்லியன்சு' (New Orleans) என்ற நகரச் சந்தைக்குப் பற்பல விற்பனைப் பொருட்களைக்கொண்டு செல்வார். இவ்வாறு நதியிலே படகோட்டி அவரது வாழ்க்கைப் படகும் ஒருவாறு ஓடிக் கொண்டிருந்தது. வழக்கம்போல ஒரு நாள் அவர் படகோட்டி நியூ ஆர்லியன்சு நகரச் சந்தைக்குச் சென்றிருந்தார்; அங்கே விற்பனைக்கு வந்திருக்கும் ஆடுகளைக் கண்டார்; மாடுகளைக் கண்டார். கண்டவை இவை மட்டுமல்ல; தன்னொடொத்த நீக்ரோ மனிதர்கள் பலர் ஆடுகளைப்போல, மாடுகளைப்போல கரங்களிலே விலங்குகள் மாட்டப்பட்டு, சாட்டையடிகளைத் தாங்கிக்கொண்டு கண்ணீர் சொரிந்து நிற்கும் காட்சியையும் கண்டார். "நம்மைப் படைத்த கடவுள்தான் அவர்களையும் படைத்தார். எனவே பிறப்பொன்றே;

நம்மைப்போல உருவத்தினையும் கொண்டுள்ளார்கள்; பேசவும் செய்கிறார்கள். அப்படியிருக்க இவர்களுக்கேன் உரிமையிலை; ஆண்டவன் முன் ஆண்டானும் ஒன்றே, அடிமையுமொன்றே; மன்னனும் ஒன்றே, மன்னுயிரும் ஒன்றே; அதுபோல இவர்களும் நம்மைப்போன்றவர்களே; இருவரும் ஓரினம், ஓர்குலம்; இவர்களும் நம்மைப்போல விடுதலை வாழ்வு, வீரவாழ்வு நடாத்தல் வேண்டும்; இவர்கள் கரங்களைக் கட்டி யிருக்கும் அடிமை விலங்குகள் உடைத்தெறியப்படல் வேண்டும்” எனப் பலவாறு எண்ணினார்; இதயம் அனலிடு மெழுகாயிற்று. கண்கள் அருவியாயின; உள்ளம் எரிமலையாயிற்று. இக்கோர காட்சி மனத்திலே ஆரு மாரூப் புண்ணை உண்டாக்கியது. எனவே “உயிரே போயினும் இக்கொடுமையை ஒழிப்பேன்; அடிமைக்குச் சாவுமணி அடிப்பேன்; அடிமை வாழ்வினைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பேன்; பல்லாயிரம் நீக்ரோக்களுக்கு விடுதலை வழங்குவேன்” என வீர முழக்கத்துடன் வஞ்சினங் கூறிக் கொண்டார். அப்பொழுது பிற்காலத்திலே பல்லாயிர மக்களின் அடிமை விலங்கொடித்த விடுதலை வீரனாக விளங்குவதைப் பற்றிக் கனவுக் கூடக் கண்டிரார் இலிங்கன். முடிவிலே இலிங்கன் உள்ளத்திலே நியூ ஆர்லியன்சு சந்தை விடுதலை வித்தை விதைத்து விட்டது.

அரசியல் வாழ்க்கை

அமெரிக்காவின் அரசியலமைப்பிலே, நீக்ரோக்களுக்கு விடுதலை தருகின்ற அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம்

ஏற்பட்டாலொழிய நீக்ரோக்கள் விடுதலை பெற முடியாது. அதற்கு வழி? இலிங்கன் அரசியலில் ஈடுபட வேண்டும்; தலைவராக வேண்டும். எனவே 1832இல் சட்டசபை உறுப்பினர் பதவிக்காகத் தேர்தலில் நின்றார். ஆனால் வெற்றிபெறவில்லை. எனினும் மனவுறுதியை இழக்கவில்லை. 1834இல் நடந்த தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். அதன் பின் நடந்த மூன்று தேர்தல்களிலும் தொடர்ந்து வெற்றி பெற்றார். இலினாய்சு சட்ட மன்றத்தில் அவர் பேசிய பேச்சு ஒவ்வொன்றும் அவரது அறிவின் ஆழத்தை, விரிவை, செறிவைப் பளிங்கென விளக்கும் வகையில் அமைந்தது. அதுமட்டுமல்ல. அப்பேச்சுக்கள் ஏனையோரை இலிங்கன் தன்னிகரில்லாத் தலைவர் என உள்ளத்தில் எண்ணுமாறும் செய்தன. சட்டமன்ற உறுப்பினரான பின்பு மக்களிடம் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கினார். மக்களோடு இரண்டறக் கலந்து வாழலானார்; மக்களின் குரலையும் மகேசன் குரலையும் ஒன்றாகவே கருதினார்; மக்கள் தீர்ப்பே திட்டமே நாட்டை நலம்பெறச் செய்யும் என்பதில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு செயலாற்றினார்.

எட்டாண்டுச் சட்டமன்ற உறுப்பினர் வாழ் விலே இலிங்கன் தமது சட்ட அறிவை நன்கு பெருக்கிக் கொண்டார். அனைவரும் அறிந்த பெரும் வழக்கறிஞரானார். இவ்வாறான அரசியல் வாழ்விலே ஒரு மாது குறுக்கிட்டாள். அம்மாதின் மீது இலிங்கன் காதல் கொண்டார்; எனினும் கடமையினை மறந்தாரில்லை. ஆனால் விரைவில் அம்மாது விண்ணுலகம் சென்றார். இலிங்கனின் துக்கம் எல்லை மீறியது.

நண்பர்களெல்லாம் எங்கே இலிங்கனுக்கு அறிவு பேதலித்து விடுமோ என்றஞ்சினார்கள்.

வித்து முளைத்தலும் விடுதலை முழக்கமும்

இலிங்கனின் பதவிக்காலம் முடிய இன்னும் இரண்டாண்டுகளே இருந்தன. இலிங்கனின் உள்ளத்திலே விதைக்கப்பட்ட விடுதலை வித்து முளைவிடலாயிற்று. “அடிமை ஒரு குற்றம்; அஃதில்லையேல் உலகிலே குற்றம் என்றே ஒன்று இல்லை”, என்று முழக்கமிடலானார் இலிங்கன். அவரது அடிமை ஒழிப்புப் பேச்சுக்கள், வெளிப்பட்ட கருத்துக்கள் நாடெங்கும் ஒலிக்கலாயின; மத்திய மாநிலச் சட்டமன்றங்களிலே எதிரொலித்தன. மேற்கு அமெரிக்காவிலே புதியதாக அமைக்கப்பட்ட டோக்டாசு-ஆரிகன் என்ற இடங்களிலே அடிமை முறையினை ஒழிக்க வேண்டுமென முழக்கமிட்டார்; கொலம்பியா மாவட்டத்திலே அடிமைகளுக்கு விடுதலை வழங்க வேண்டுமெனப் போராடினார். ஆனால் அக்காலச் சூழ்நிலையிலே அவரது கொள்கைக்கு ஆதரவில்லை. எனவே அடுத்து நடந்த அமெரிக்க நாட்டுப் பேரவைத் தேர்தலிலே வெற்றி பெறவில்லை.

வழக்கறிஞர் வாழ்வு

இந்நிலையிலே 1842இல் மேரி டாத் என்ற அழகு மாதா இலிங்கனையும் ட்சீட்பன் ஏ. தெக்லாவையும் பகைவர்களாக்கினாள். முடிவில் வெற்றி பெற்றது இலிங்கனே. அம்மாதிரி இலிங்கன் 1842இல் திருமணம் செய்து கொண்டார். அவர்கள்

பெற்றது நான்கு ஆண்மக்கள். அவர்களில் ஒருவரே பிற்காலே பிரிட்டனில் அமெரிக்கத் தூதுவராக இருந்த இராபர்ட் டி. லிங்கனுவார். இலிங்கன் தேர்தலிலே வெற்றி பெற்று போகவே வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய வருவாய் குறையலாயிற்று. எனவே முன்பே பெருக்கியிருந்த சட்ட அறிவைக்கொண்டு வழக்கறிஞர் தொழிலைத் தொடங்கினார். வழக்கறிஞர் தொழிலிலே அவருக்கு நண்பர் வில்லியம் எர்ஸ்டன் ஆவர். வழக்கறிஞர் தொழிலிலே பணம் ஒன்றே குறியாகக் கொண்டு நீதிக்கும் தேர்மைக்கும் எதிராக வழக்காடினாரில்லை.

“ நன்றே தரினும் நடுவிகந்தாம் ஆக்கத்தை
அன்றே ஒழிய விடல் ”

என்பதே அவர் கொள்கை. ஒரு சமயம் முதலில் அறியாது பொய்யான ஒரு வழக்கை எடுத்தார். ஆனால் உண்மை அறிந்த பின் அதனைக் கைவிட்டார். இலிங்கன் வழக்காடுவதிலே மிகவும் தேர்ந்திருந்தார். வழக்காடுகையில் எத்தகைய சிக்கல் மிக்க வழக்குகளையும் பலப்பல குட்டிக் கதைகள் மூலம் எளிதாக விளக்கி விடுவார். இறுதியில் வெற்றியும்பெற்று விடுவார். தனது நாட்டு வாழ்விலே இலிங்கன் தனது பெற்றோரை மறந்தாரில்லை. தனது பெற்றோருக்கும் இயன்ற அளவு பணம் அனுப்பி வந்தார்.

போர்

1842இல் இலிங்கனிடம் காதற் போட்டியிலே தோற்ற டச்சுபன் ஏ. தெக்லா 1854இல் அடிமை ஒழிப்பினை எதிர்த்துச் சட்டம் செய்ய முயன்றார்.

1854இல் அவர் “கானசு - நிப்ரேக்கா” என்ற அடிமை ஆதரவுச் சட்டத்தை அமெரிக்க நாட்டு மன்றத்தில் நிறைவேற்றினார். அஃதாவது கானசு, நிப்ரேக்கா என்ற இடங்களிலே மக்கள் விரும்பினால் நீக்ரோ அடிமைகளை வைத்துக் கொள்ளலாம் விற்கலாம் என்பதே அச்சட்டம். இச்சட்டம் வடமேற்கு அமெரிக்காவிலே அடிமை முறையினை நிலையாக்கப் பெருந்துணை புரிந்தது. இச்சட்டத்தை நிறைவேற்றிய தெக்லா அச்சட்டத்திற்கு ஆதரவு தேட, இல்லினாய்சு வந்து பெரும் பெரும் பிரசாரங்கள் செய்யலானார். இலிங்கனின் உள்ளத்திலே குமுறிக் கொண்டிருந்த எரிமலை வெடிக்கலாயிற்று: அடிமை முறையினை எதிர்த்துச் சூருவளிப் பிரசாரம் செய்யலானார்; ஓரமயம் சுமார் மூன்று மணி நேரம் அடிமைச் சட்டத்தை எதிர்த்து வீர முழக்கம் செய்தார். அப்பேச்சே அவரை விடுதலை வீரன் என நாடறியப் பறையறையலாயிற்று.

தேர்தல்

அடிமை முறையினைத் தேர்தல் பிரச்சனையாக, இலிங்கனும், ஏ. தெக்லாவும் அமெரிக்க நாட்டு மன்றத் தேர்தலுக்கு நின்றனர். இருவருக்குப் இடையே பற்பல சொற்போர்கள் ஏற்பட்டன. அவர்கள் சந்தித்த மேடைகள் பல. மக்கள் நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் இவ்விருவர்தம் சொற்போர்களைக் காணக், கேட்க விரைந்து பறந்து வரலாயினர். மேடைதோறும் மக்கள் கூட்டம் பெருகி இருந்தது. ஏ. தெக்லாவின் பேச்சுக்கள் தெளிவாகவும் வாதங்கள் திறமையாகவும் இருந்தன. ஆனால்

இலிங்கனுடைய வாதங்களோ நீதியிலே தோய்ந்திருந்தன; நேர்மையைச் சேர்ந்திருந்தன. அவருடைய கருத்துக்கள் ஆணித்தரமாகவும் அழகாகவும் விளங்கின. அவர் தம் பேச்சுக்கள் அவரது உள்ளத்தின் எதிரொலியாய்த் தோற்றின. “பிளவுபட்ட தடும்பம் நெடுநாள் நிலைக்க முடியாது. அதுபோல சிலர் உரிமையுடனும் சிலர் அடிமையுடனும் வாழும் னாடு நெடுநாள் வாழமுடியாது” என இலிங்கன் முழங்கினார். “அடிமைகளை ஆள்வதும், விற்பதும் மக்களின் தனி உரிமை” இது எதிரியின் வாதம். “ஒருவனை ஒருவன் அடக்கி ஆள முடியாது; ஆளக்கூடாது; அடிமை ஓர் சாபக்கேடு. அதனைப் பூண்டோடு அழித்தாக வேண்டும். அதன் ஆணி வேரினைப் பொசுக்க வேண்டும்”. இது இலிங்கனின் வீர முழக்கம். வாதிடும்போது இலிங்கனின் இரு பெருங் கண்களும் பேரொளி விட்டுப் பிரகாசித்தன. அவரது தோற்றம் ஓர் ஏற்றம் பெற்று விளங்கியது. ஆனால் இறுதியில் இலிங்கன் பெற்றது வெற்றியன்று.

எனினும் இலிங்கன் இழந்தது ஒன்றுமில்லை. தேர்தலில் தோற்ற போதிலும், இலிங்கன் தோலாநாவீறு படைத்த மேலோன்; மனித குலத்தின் மாணிக்கம்; நீக்ரோக்களின் அடிமை விலங்கு ஒடிக்கவந்த விடுதலை வீரன் என்பது நாடு முழுவதும், பட்டி தொட்டிகளிலும் காட்டுத்தீப் போலப் பரவலாயிற்று. அமெரிக்காவின் நாளை பக்கங்களிலிருந்தும் பேச இலிங்கனுக்கு அழைப்புக்கள் விரைந்து வரலாயின. நியூயார்க்கில் 1860இல் கூப்பர்

கல்வி மன்றத்திலே இலிங்கன் ஓர் அரிய பெரிய கேட்டார் பிணிக்கும் பேச்சொன்றை நிகழ்த்தினார். அப்பேச்சினை நாடும் ஏடும் புகழலாயின. ஒவ்வொரு ஏடும் பேச்சினைப் பல்லாயிரக் கணக்காக அச்சிட்டு வெளியிட்டன. ‘நியூயார்க் டிரிபியூன்’ என்ற நாளிதழ் “எடுத்த எடுப்பிலேயே இவ்வளவு அழகாக இது வரை எவரும் பேசவில்லை” எனப் புகழலாயிற்று. இப் பேச்சே 6—11—1860இல் நடந்த தேர்தலில் இலிங்கனை அமெரிக்க நாட்டுக் குடியரசுத் தலைவராக் கிற்று.

உள் நாட்டுப் போர்

அமெரிக்க நாட்டுக் குடியேற்ற நாடுகளிலே தெற்கே ஏழு மாநிலங்களிலேதான் அடிமைகள் மிகுதியாக வாழ்ந்திருந்தனர். அங்கே உள்ள நிலச் சொந்தக்காரர்கள் அடிமைகளைக் கொண்டு ஆயிரக் கணக்காகப் பணம் ஈட்டினர். அவர்கள் இலிங்கன் தலைவரானதும் கிலிகொள்ளலாயினர். இலிங்கன் தலைவரானதும் எங்கே அடிமை முறை ஒழிக்கப்பட்டு விடுமோ என அஞ்சி நெஞ்சமழியலாயினார்கள். எனவே என்றும் அடிமை முறை யிருக்கும் பொருட்டு அமெரிக்கக் குடியாட்சியிலிருந்து பிரிந்து வாழ எண்ணின அவ்வேழு மாநிலங்களும். எனவே அவைகள் “எபர்சன் டேவிசை”த் தலைவராக்கின. பின்பு தங்களுடைய பிரிவினைப் பிரகடனத்தை வெளியிட்டனர். சேதியறிந்த இலிங்கன் அடியுண்ட நாகம்போலச் சீறலானார்.

அமெரிக்காவின் ஒற்றுமையை எவரும் பிளக்க முடியாது. நாடு என்னை நம்பியுள்ளது. அதனை

நன்கு நடத்துவது என்கடன்” என முழங்கினார். “எண்ணித்துணியும் அறிவு, பெருந்தன்மை, அருள் உள்ளம், மலை கலங்கினும் நிலை கலங்கா உள்ளம், துன்புற்றபோதும் தோற்றபோதும் தன் பணை வீரர்களை ஊக்குவிக்கும் வலிமைமூடன் ஒருங்கு சேர்ந்து இலிங்கனை ஒரு பெருந் தலைவனாக்கிற்று. பின் 12-4-1861இல் தென்னாட்டுப்படை களத்திற் குதித்தது. சார்ட்டர் கோட்டைமீது மட்டுமொளி வீசிப் பறந்துகொண்டிருந்த நாட்டுக் கொடியைச் சுட்டு வீழ்த்தியது. உடனே இலிங்கன் போர்முரசு கொட்டலாயினார். “வீட்டுக்கோர் வீரன் தேவை நாட்டுப் போருக்கு” என நாட்டு மக்களுக்கு அழைப்பு விடுத்தார். 75000 வீரர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். தெற்கும் வடக்கும் காண்போர் நெஞ்சங் கலங்கும் வண்ணம் போரிட்டன. சூலையில், ‘புல்ரன்’ என்ற இடத்திலே தெற்கு முதலில் வெற்றி பெற்றது. தோற்ற வட நாட்டுச்சேனை திடுக்கிட்டது; பயிற்சியில்லா வட நாட்டுப்படை மேலும் மேலும் தோல்விகளை அடையலாயிற்று. இத்துன்பத்தோடு இலிங்கனின் மகன் இறந்த துன்பமும் சேர்ந்து இலிங்கனின் மனதைக் கரைக்கலாயிற்று. எனினும் இலிங்கன் அடிக்கடி இரவு பகலென்னாது, பாசறைகள், மருத்துவ மனைகள், முதலியன செல்வார்; ஓய்ந்த படை வீரர்களுக்கு உற்சாகமூட்டுவார்; தன் தளபதிகளோடு அன் பொருக உரையாடி அவர்தம் உள்ளத்தைக் கவர்வார்; பலப்பல பேச்சுக்கள் மூலம் படை வீரர்களை மேலும் மேலும் ஊக்குவிப்பார். “ஒருவன் விருப்பத்திற் கெதிராக அவனை எவனும் அடக்கி ஆள முடியாது; இதுவே அமெரிக்காவின் குறிக்கோள்; உரிமை

முழக்கம் ; நமது உரிமைக்கும் விடுதலைக்கும் பாதுகாவல் எது? பெரும்படையோ அன்று ; கப்பற்படையோ அன்று ; இவைகளால் கொடுங்கோலை ஒழிக்க முடியாது. நமது போராட்டத்திற்குக் காரணம் விடுதலை வேட்கையேதான். அந்த விடுதலை வித்தை நம் உள்ளத்தில் விதைத்தவர் இறைவனே. நாம் காக்க வேண்டியது விடுதலையை, மனித குலத்தின் பிறப்புரிமையை எழுமின் ! எழுமின் !” என முழங்கினார் இலிங்கன்.

போர்க்காலத்திலே ஆயிரக்கணக்கான அடிமை நீக்ரோக்கள் தெற்கிலிருந்து வடக்கு நோக்கி விரைந்து வரத்தொடங்கினர். அவர்கட்கு இடமளிக்க 1862இல் ஓர் சட்டத்தை இலிங்கன் இயற்றினார். “அடிமைகளை ஆள்வோர் அடிமைகளுக்கு விடுதலை வழங்கி நட்டஈடு பெருக” என இலிங்கன் சொன்னார். இதனைத் தெற்கு எதிர்த்தது. எனினும் இலிங்கன் அச் சட்டத்தை நிறைவேற்றியே விட்டார். எனவே தெற்கு மிகவும் கடுமையாகப் போரிட்டது. செடர் மலைப்பிரதேசத்திலும், புல்ரன் என்ற இடத்திலும் நடந்த போர்களில் தெற்கு வெற்றி பெற்றது. மேலும் அப்படையினர் மேரிலாண்டை அடைந்தனர். இலிங்கன் மிகவும் திடுக்கிட்டார்; ஒரு பெரும் இக்கட்டான நிலையிலே துன்புற்றார். “கடவுள் விரும்பினால் நாம் அடுத்த போரில் வெற்றி பெறுவோம்; நான் அடிமையுமல்ல ; ஆண்டையுமல்ல. இதுவே என் குடியரசு; குடியரசின் தத்துவம்” என்றார் இலிங்கன். பின் செப்டம்பர் 17இல் ஆண்டியடம் என்ற இடத்தில் நடந்த கடும்போரில் இலிங்கன் வெற்றி

பெற்றார். ஐந்து நாள் கழிந்து சுமார் 400 கோடி மக்களுக்கு விடுதலை தரும் அறிக்கை ஒன்றைத் தயாரித்தார் ; 1—1—1863இல் அந்த அறிக்கையினை வெளியிட்டார் ; புத்தாண்டு விழாவிற் பேசுகையில் “ இச் சட்டம் ஒன்றே என் பெயரை வரலாற்றில் நிறுத்தும் ” என்றார்.

எனினும் இன்னும் போர் முழுதும் ஓயவில்லை. பிரெடிரிச் பர்க், கார்செல்லேர்சி என்ற இரு இடங்களில் நடந்த கடும்போரில் வடக்கு மிகவும் பாதிக்கப்பட்டது. என்றாலும், கெட்டிச்பர்க், விக்ச்பர்க், என்ற இடங்களில் இலிங்கன் படைகள் வெற்றி பெற்றன, இக்காலை கெட்டிச்பர்க்கில் இலிங்கன் பேசிய பேச்சு பொன்னெழுத்துக்களால் பொறிக்கப் பட வேண்டியது.

போர்க்காலங்களில் இலிங்கன் செய்த பணிகள் பலப்பல. போர்க்களத்திலே பாசறையிலே இருப்பார். அவர்முன் அமெரிக்காவின் நிலப்படம் இருக்கும். அல்லும் எல்லும் அதனருகில் அமர்ந்துகொண்டு களத்திலே படை நிற்கும் நேரத்தை அறிவார் ; பின் அவைகளை எப்படி எப்படி நடத்துவது என்று திட்டமிடுவார் ; அதன்பின் தளபதிகளோடு கலந்து படைகள் எந்தத்திசையில் செல்ல வேண்டும் ; எப்படிப் போரிடவேண்டும் என்று ஆராய்ந்து முடிவு செய்வார்; அதன் பின்பு அடிக்கடி சமயமறிந்து படைத்தலைவர்களைச் செலுத்துவார். ஆனால் களத்திலே குதித்துப் போராடும் வீரர்களையும் அவர்களது வீட்டார்தம் நிலையினையும் எண்ணி எண்ணி இதயம் உருகுவார். போர் நடக்கும்பொழுது ஏற்படும் கொலைகண்டு உளங்

கலங்குவார் ; அவரது முகம் வாடி வதங்கிக் காணப்படும். அவரது கண்கள் அழுது அழுது கண்ணீர் வெள்ளத்திலே ஆழ்ந்து தோன்றும். எதிர்கால வாழ்வே இன்பமின்றி இருண்டுவிடுவது போல உணர்வார்.

அருள் உள்ளம்

அக்காலை ஒரு தளபதி போரிலே புறமுதுகிட்டுத் தப்பித்தோடிய பன்னிரண்டு வீரர்களுக்கு மரண தண்டனை விதிக்குமாறு வேண்டினார். அதற்கு “முன்பே பல்லாயிரக்கணக்கான கைம்பெண்களின் ஒப்பாரி என் காதிலே வந்து தாக்குகின்றன. எனவே ஆண்டவனுக்குப் பொதுவாகக் கூறுகிறேன். அந்தப் பெண்களின் எண்ணிக்கையை உயர்த்துமாறு என்னை வேண்டாதே ; அதனை நான் செய்யவே மாட்டேன்” என்று இலிங்கன் மறுத்துவிட்டார்.

கனவு நனவாதல்

1863இல் சட்டனூகா என்ற இடத்திலே இலிங்கன் படை தெற்கு நாடுகளின் படைகளை முறியடித்தது. இலிங்கன் வாகை சூடினார், நிற்கவில்லை. இலிங்கன் படை, தளபதி கிராண்ட் தலைமையில் தென் னாட்டின் புதிய தலைநகர் கிரிக்மெண்ட் என்ற இடத்தைச் சுற்றிவளைத்து முற்றுகையிட்டது. தலைநகரைத் தாக்கியது. இலிங்கன் மேலும் மேலும் போருக்கு வீரர்களை அழைத்து அறைகூவல் விடுத்தார் ; போர்க் காலங்களில் இலிங்கனை மக்கள் கடவுளெனக் கருதினார்கள். எனவே இலிங்கன் அறை கூவியதும்

“நாட்டின் தந்தையே ! இதோ ! மூன்று இலட்சம் வீரர்கள்” என நனவெலாம் உணர்வாய் நரம்பெல்லாம் இரும்பாய் வாழ்ந்த வீரர்கள் தினவெடுக்கும் தோள்தட்டிக் களம் சென்றனர். இந் நிலையில் 1864இல் இலிங்கன் மறுமுறையும் அமெரிக்க நாட்டுத் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார்.

1865-ஆம் ஆண்டு சனவரி முதல் நாளன்று அமெரிக்கப்பேரவை கூடியது. இலிங்கன் எழுந்து நின்றார். அவரது இருவிழிகளும் புத்தொளி பெற்று விளங்கின. முகம் பொலிவுடன் காட்சியளித்தது. இதயம் விம்மியது. நிமிர்ந்து நின்றார். முடிவில் இலிங்கன். அன்று அகமும் முகமும் மலர ஏற்றமும் சீரிய தோற்றமும் கொண்டு மன்றத்திலே விளங்கினார். என்னை ? என்னை ? அன்று தான் அவர் பல ஆண்டுகளாகக் கண்டுவந்த கனவு நனவாக இருந்தது. உறக்கத்தைத் துறந்து உணவை மறந்து அல்லும் எல்லும் களமே கதியெனக் கிடந்து உழன்று இரத்த வெள்ளத்திலே நீந்திப் பலவாயிரம் மக்களைப் பலி கொடுத்ததின் பயனை அன்றுதான் அவர் அடையப் போகிறார். அஃதாவது அன்றை மன்றத்திலே புத்தாண்டின் தொடக்கத்திலே அடிமை ஒழிப்புச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார் ; பல்லாயிரம் நீக்ரோ மக்களின் அடிமை விலங்குகளை ஒடிக்கும் விடுதலைச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார். இலிங்கன் கனவு நனவாயிற்று.

போர் முடிதல்

எனினும் போர் இன்னும் ஓய்ந்த பாடில்லை. இந்நிலையில் 4—3—1865இல் ஒரு தொடக்க விழாச்

சொற்பொழிவில் இலிங்கன் பேசியதாவது :- “ இந்தக் கொடும்போர் விரைவிலே ஒழியட்டும் ; அதற்குச் கடவுளை வணங்குமின் ; வாழ்த்துமின். தென்னாட்டுக்கும் வடநாட்டுக்கும் இடையேயுள்ள விரோதம் குரோதம் ஒழியட்டும் ; அன்பு ஊற்றெடுத்துப் பெருகட்டும் ; அறத்தை நிலைநாட்டுவோம். ஆண்டவன் அருளுடன் நாட்டைக் கட்டிக் காப்போம். போரிலே உயிர்நீத்த வீரர்களின் மனைவி மக்களுக்கு வாழ்வளிப்போம். என்றும் நாடு பொன்னு அமைதியில் திளைக்கட்டும்.”

ஆனால் இவ்வெண்ணம், தளபதி செர்மான், சார்சியா மாநிலங் கடந்த வேளை, 3-4-1865இல் தென்னாட்டுத் தளபதி ‘லீ’ வடநாட்டுத் தளபதி கிராண்ட் என்பவரிடம் அப்போமாதோக்சு என்ற வழக்கு மன்றத்திலே மண்டியிட்ட பின்பே நிறைவேறத் தொடங்கலாயிற்று.

தளபதி லீ யின் தோல்வி வெள்ளை மாளிகையினை எட்டியதும் அங்கிருந்த இலிங்கன் தனது அமைச்சர்களோடு மண்டியிட்டு, மனங்கசிந்து கண்ணீர் சொரிந்து இறைவனை வணங்கினார். சேதி அறிந்த நாடும் களிப்பு வெள்ளத்திலே அடித்துச் செல்லப்பட்டது. உள்நாட்டுப்போர் ஓய்ந்தது. நீக்ரோக்களின் அடிமை வாழ்வு மாய்ந்தது ; விடுதலை மலர்ந்தது. அமெரிக்க ஒற்றுமை வலிவு கொண்டது.

நீக்ரோக்களின் தெய்வம்

நாடு இலிங்கனை “ விடுதலை வீரன் ” என ஏத்தியது ; “ அடிமைத்தனை அறுத்த மாவீரன் ” என்று

போற்றியது. நீக்ரோக்களுக்கு விடுதலை வழங்கிய கடவுள் என ஏடுகள் புகழ்ந்தன. போர் முடிந்த பின்பு ஒரு நாள் இலிங்கன் ரிச்மொண்ட் என்ற தலைநகரினுள் நுழைந்தார். அக்காலே ஒரு முதியவர் இலிங்கனைக் கண்டார். கதிர் கண்ட கமலம் போல அவர்தம் அகமும் முகமும் மலர்ந்தன. பின் தாய் கண்ட சேய் போல இலிங்கனிடம் ஓடினார். “எந்தம் இறையே வாழ்க பல்லாண்டு!” என வாழ்த்தினார். பின்பு அடிகளில் வீழ்ந்து தழுவினார். அப்பொழுது அவரை நோக்கி “என்னை வணங்காதீர்கள்! விடுதலை நல்கிய இறைவனை வாழ்த்துங்கள், வணங்குங்கள்” என்று இலிங்கன் கூறினார்.

பகை மறந்து பழகும் பண்பு

இவ்வளவு அரும் பெருந் தொல்லைகளையும் போர்களையும் தென்னாடு விளைவித்தபோதிலும் வெற்றி பெற்றபின் தென்னாட்டின் மீது இலிங்கன் சினங்கொண்டாரா? இல்லை; மாறாக அவர்கள் மீது அன்பே கொண்டார். அவர்கள் மீது கொண்டிருந்த பகை மறந்தார். தென்னாட்டு மக்கள், களத்திலே காட்டிய வீரத்தை—தீரத்தை ஏற்றிப் போற்றினார். ஒரு பொழுது தென்னகத் தளபதி சிடோன்வால் யாக்சன் என்பவரது படத்தைப் பார்த்தபோது “இவரது முகம் இவரை ஒரு பெரு வீரராகவும் பெருங்குணமுடையவராகவும் எடுத்துரைக்கின்றது” என்றார். பெருங்குணமும் பேரறிவும் கொண்ட இலிங்கனிடம் மக்கள் தம் உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்தனர். “கடவுள் மனிதனிடம் அன்பு கொள்ள

வேண்டும், அதுபோல அவனையும் பிறரிடம் அன்புடையனாக்க வேண்டும் ” என எண்ணினார்.

விடுதலை ஒளி அணைந்தது

ஒரு நாள் அஃதாவது 14—4—1865 அன்று போர்க்களத்தை விட்டோடிய வீரனின் மரண தண்டனையை நீக்கினார். அதுவே இறுதியாக அவர் செய்த செயல். அன்று மாலை இலிங்கன் தன் மனைவியோடு “வ்வோர்டு” பேசும் பட நிலையத்திற்குப் பேசும்படம் பார்க்கச் சென்றிருந்தார். அன்று திரையிடப்பட்ட படம் “நமது அமெரிக்க மைத்துனர்” என்பதாகும். படம் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. நாட்டிலே இப்போது கேட்பது போர் முழக்கமல்ல ; விடுதலை வீரர்களின் வெற்றி முழக்கம். எங்கும் அமைதி ; நாடே அமைதிக்கடலில் அடித்தளத்தை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த நேரம்.

நேரம் 10 மணி, 19 நிமிடங்கள். மணி 10 மணி, 20 நிமிடமாயிற்று. அவ்வளவுதான், துப்பாக்கிக் குண்டு ஒன்று வெடித்தது. விடுதலை வீரன் இலிங்கன் சுருண்டு நாற்காலியிலிருந்து உருண்டு விழுந்தார். திருமதி இலிங்கன் “கொலை ! கொலை ! நாட்டுத் தலைவர் கொலை !” எனக் கத்தினார். உடனே கொலைஞன், பல்லாயிரம் நீக்ரோ நாட்டு மக்களின் அடிமை விலங்கை ஒடித்த விடுதலை வீரனை - விடுதலை ஒளியை அணைத்த அற்பன் வில்லியம் பூத், கதவினைத் திறந்து குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பற்றத் தாவினான் ; கீழே விழுந்தான். ஆனால் ! மறுமுறை வெற்றி பெற்றுவிட்டான் ; குதிரையேறி மாயமாக மறைந்துவிட்டான்.

பின்பு குண்டடிபட்ட இலிங்கனை அண்மையிலுள்ள மாளிகைக்கு எடுத்துச் சென்றனர். இரவு முழுவதும் வாசிங்டன் மக்கள் அவரைச் சூழ்ந்து அவரது உயிருக்காக இறைவனை இறைஞ்சித் தொழுது அழுது நின்றனர். மறுநாட் காலை யில் விடுதலை ஒளி மெதுவாக அணைந்துவிட்டது. அமெரிக்க மக்கள் ஆவினைப் பிரிந்த கன்றெனக் கதறினர். பின்பு அருகிருந்த இலிங்கன் நண்பர் கிடாண்டன் “இலிங்கன் நிலைத்த வாழ்வு பெற்று விட்டார்” என்றார்.

முடிவுரை

உலக வரலாற்றிலே நாம் எத்தனையோ விடுதலை வீரர்களைச் சந்திக்கிறோம். ஆனால் அவர்கள் வேறு; இலிங்கன் வேறு. அவர்களெல்லோரும் பிறநாட்டான் ஆட்சியிலிருந்து தாங்கள் விடுதலை பெறப் போராடியுள்ளனர். ஆனால் இலிங்கன் அப்படியல்ல; இவர் நீக்ரோ என்ற வேறோர் இனத்தின் விடுதலைக்காகப் பாடுபட்டார். எனவே உலக வரலாற்றிலே ஒரு பெரும் புது மாற்றத்தை, திருப்பத்தை ஏற்படுத்தியவர் விடுதலை வீரர் இலிங்கன் என்பதிலே ஐயமும் உண்டோ?

இன்றைய சப்பான்

பூவமைப்பு

உலக அரங்கில் மேற்கு வல்லரசுகளுடன் போட்டியிடுமளவிற்குத் தொழில் துறையில் வெகு விரைவில் முன்னேறி, 'கீழை இங்கிலாந்து' என்ற சிறப்புப் பெயர் பெற்று விளங்கும் சப்பான் பசிபிக் கடலில் உள்ளது. தூரக் கிழக்கிலே சீரும் சிறப்பும் பெற்று விளங்கும் இந்நாடு ஒரு தீவுக் கூட்டமாகும். இக் கூட்டத்தில் ஹொக்கைடோ, ஹோன்ஷூ, ஷிகோகு, க்யூஷூ என்ற நான்கு பெருந் தீவுகள் அடங்கியுள்ளன. இந்நாட்டிற்கு மேற்கில் கொரிய தீபகற்பமும், தெற்கில் பர்மோசா, பிலிப்பைன்ஸ் தீவுகளும் உள்ளன. இரண்டாம் உலகப் போருக்கு முன் சப்பான் வல்லரசுடன் கொரிய தீபகற்பமும், குறில், ரியூக்யூ, சகெய்லின் என்ற தீவுகளும் சேர்ந்திருந்தன. தற்பொழுது கொரிய தீபகற்பம் சப்பான் நாட்டிலிருந்து தனியே பிரிக்கப்பட்டு விட்டது. 1940-ஆம் ஆண்டில் எடுக்கப் பட்ட அரசாங்க நில அளவுக் கணக்குப்படி சப்பானின் பரப்பு 2,63,039 சதுர மைல்களாகும். அதாவது இன்றைய சப்பான் நாட்டின் பரப்பு பிரான்சு அல்லது கலிபோர்னியா நாட்டின் பரப்பைவிடச் சிறிது குறைவு.

இந் நாட்டின் மேற்குக் கரையைச் சப்பான் கடலும், கிழக்குக் கரையைப் பசிபிக் கடலும் அணி செய்கின்றன. சப்பானைச் சூழ்ந்துள்ள இவ்விரு

கடல்களில் பசிபிக் கடல் மிக ஆழமானது. எனினும் சப்பானின் இயற்கைத் துறைமுகங்களில் பல கிழக்கில் அமைந்திருக்கின்றன. இவ்விரு கடல்களையும், ஷிமோனோ சேகி, ஹயாமோ டோ, யூரா, நரூடோ, என்ற நான்கு குறுகலான கால்வாய்கள் இணைப்பதோடு சப்பானின் நான்கு பெருந் தீவுகளையும் பிரிக்கின்றன. இந்தக் கால்வாய்கள் குறுகி இருப்பதனால் பசிபிக் கடலில் தோன்றும் பெரும் கடற் புயல்கள் சப்பானைத் தாக்காமல் இருக்கின்றன. இந்நாட்டைச் சுற்றிலும் ஆழமான வளைகுடாக்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் டோக்கியோ, சகாமி, சுருகா, டோசா என்பவை முக்கியமானவை.

மனிதனின் உடலில் இடுப்பினின்று மூளை வரை ஊடுருவிச் செல்லும் முதுகெலும்பு போலச் சப்பான் நாட்டின் இடை நிலத்தில் வடக்கிலிருந்து தெற்காகப் பெரியதொரு மலைத் தொடர் ஊர்ந்து செல்லுகிறது. இதனின்றும் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் பல கிளைகள் பிரிந்து செல்லுகின்றன. புதுமணப் பெண்ணின் எழிலாடையில் ஒளி விடு தங்கச் சரிகை போன்று வளைந்து நெளிந்து செல்லும் இம் மலையின் படிகக் கற்பாறைகளின் இடையிடையே வளர்ந்து செழித்துக் குளிர் நிழல் பரப்பும் பசுமரங்கள் அள்ளி வீசும் இயற்கை அழகு கண் கொள்ளாக் காட்சியாகும். இமய மலையின் உயர்ந்த சிகரங்களைப் போன்று இம்மலைச் சிகரங்கள் பனியாடை போர்த்திருக்கவில்லை. இவற்றினிடையே பூமியின் சமதளத்திற்கும் ஆழமாக இருக்கும் கணவாய்களும் பள்ளத் தாக்குகளும் நில மடந்தையின் வதனத்தில்

தோன்றி மறையாதிருக்கும் அம்மை வடுக்களைப் போல் காட்சி அளிக்கின்றன. குன்றுகளின் உச்சியினின்று வீழ்ந்து பின்னர் சல சலத்தோடும் கானருவிகளும், அவற்றை யடுத்துச் செறிந்து வளர்ந்து பரிதியும் நுழையா வண்ணம் நிழல் காத்து நிற்கும் இளமாக் காக்களும், அதன்கண் வெண்ணீலப் பட்டுடுத்தி விளங்கும் வான் குமார்க்கு மலர்கூட ஏங்கி நிற்பது போன்று பூங்கொத்துக்களை ஏந்தி நிற்கும் மலர்க் கொடிகளும், கொடிகளைச் சுற்றி இசை மிழற்றும் வண்டினங்களும், விண்ணகத்தைச் சூழ்ந்திருக்கும் கார்பயிற்றும் முழவிற்குப் பதம் பிடிக்கும் தோகை மயிலின் களி நடமும், பல்வேறு புள்ளி னங்களின் தீங்குரலும் சப்பானின் இயற்கை எழிலைப் பன்மடங்கு உயர்த்திக் காட்டுகின்றன. ஒருவன் வானூர்தியிலேறி நாட்டை வலம் வருவானேல் சப்பானின் இயற்கை வளம் அவனது கட்பொறிகளுக்கு நல் விருந்தளிக்கும்.

சப்பானின் எழிலுக்கு ஊறு விளைவிப்பவை அங்குள்ள எரிமலைகள். அந் நாட்டில் கனல்கக்கும் எரிமலைகள், பல இடங்களில் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இதனால் அதற்கு “எரிமலை நாடு” என்ற ஒரு பெயரும் உண்டு. சப்பானிலுள்ள மலைகளுக் கெல்லாம் அரசனாக விளங்குவது ப்யூஜி என்ற மலை. இஃது ஆறு சிகரங்களைக்கொண்டது. இஃது ஒவ்வொன்றும் சுமார் 9000 அடி உயரமுடையது. இஃது ஒரு மிகப் பெரிய எரிமலை; இது கனல் கக்க ஆரம்பித்து விட்டால் ஈசன் தனது பகைவர்களை அழிக்க நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து விட்டதைப் போல்தான். எரிமலைகளுடன்

சேர்ந்து இன்னல் பல விளைவிப்பவை திடர் திட்
 ரென்று தோன்றும் புகம்பங்களாகும். சப்பான் அள
 விடற்கரிய வளத்தைப் பெற்றிருந்தாலும் இயற்
 கையே அந்நாட்டிற்குப் பெரிய வைரியாக உள்ளது.
 இயற்கையின் கூறுகளாகிய எரிமலையும், புகம்பங்
 களும் அந்நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்குத் தடை
 விதிக்கின்றன. ஆனால் அந்நாட்டினரோ, தங்களது
 அறிவுத் திறத்தாலும், சுறுசுறுப்பாலும் இயற்கை
 யினால் ஏற்படும் இவ்வின்னல்களை யெல்லாம்
 வென்று மேலை நாட்டினர்க் கொப்ப முன்னேறியுள்
 ளனர். அவர் தம் முன்னேற்றம் குறித்து ஈண்டுச்
 சிறிது கவனிப்போம்.

உண்மையை உரைக்கப் புகின், சப்பான் இன்று
 எல்லாத் துறைகளிலும் முன்னேறி வருகிறது.
 இரண்டாவது உலகப் போரின் காரணமாய் இழந்த
 செல்வங்களைத் திரும்பப் பெறுவதிலும், தாங்கள்
 பறிகொடுத்த உரிமைகளை அடைவதிலும், இந்நாட்டு
 மக்கள் காட்டும் ஆர்வம் அளவிடற் கரியதாகும்.
 இவர்களது விரைவான முன்னேற்றத்திற்கு இரண்டு
 காரணங்கள் உண்டு. ஒன்று, அமெரிக்க நாட்டார்
 இவர்களுக்கு அளிக்கும் பண உதவியாகும்; மற்ற
 றொன்று, தாங்கள் பெறும் அப்பணத்தினை அந்நாட்டு
 மக்கள் பயனுள்ள வகையில் செலவிடுதலாகும்.
 மேலும் தங்களுடைய நாடு உலக அரங்கில் உயர்ந்த
 இடத்தைப் பெறவேண்டும் என்பதற்காக அவர்கள்
 கொண்ட தணியாவேட்கை, அயரா உழைப்பு, அசைக்
 கவோ, அழிக்கவோ முடியாத அவர்களது
 நாட்டுப்பற்று, குறைந்த ஊதியத்திற்கே உற்சாகத்

தூடனும் உண்மையுடனும் உழைக்க விரும்பும் அவர்கள் து பேருள்ளம் முதலியன நலிவுற்ற அந்நாடு விரைவில் நலம் பெறுவதற்குப் பேருதவி புரிகின்றன.

தொழில் வளம் ✓

(இன்று சப்பான் மிகவும் முன்னேறிய நாகரிக நாடுகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. ஏனைய நாட்டுப் புத்தம் புதிய பெரிய தொழில்களைப் பெருக்கி வளர்ப்பதில், சப்பான் ஈடு இணையற்றதாய் விளங்குகின்றது. தொழிற்றுறையில் பிற நாட்டாரைப் பார்த்து முன்னேறுவதில், அந்நாடு கைதேர்ந்தது. புதிய தொழிலைப் பார்த்தால் போதும்; உடனே அத் தொழிலைப் பெருக்கி வளர்த்து அத் தொழில் தோன்றிய நாட்டை விட மிகவும் மலிவாகப் பொருள்களை மக்களுக்கு நல்கும் சிறப்பினை யுடையது அந்நாடு. மேலும் சப்பானிய மக்கள் நுணுக்கமான கடினமான தொழில்களைப் புரிந்து கொள்வதில் பேருக்கம் காட்டுவதுடன் பேருழைப்புக் கொண்டு குறைந்த செலவில் பொருள்களைச் செய்து மலிவான விலைக்கு மக்களுக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்கின்றனர். அரசினரால் நடத்தப்பெறும் பெரிய தொழிற்சாலைகளைப் போலவே சிறிய தொழிற்சாலைகளும் இந்நாட்டில் சிறந்து விளங்குவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கல்விச் சிறப்பு

இந்நாடு அளவில் சுருங்கியதாய் இருந்தாலும் ஆற்றலில் சிறந்து விளங்குவதற்குக் காரணம் அந்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் கல்வி அறிவுடைய

வர்களாய் விளங்குவதுதான். தோட்டி முதல் பெருஞ் செல்வந்தன் வரை நாடோறும் தவறாமல் நாளிதழ் பார்க்கும் நாட்டமுடையவர்களாகும். சராசரியாக ஒவ்வொரு குடும்பத்தினரும் தினமும் இரண்டு செய்தி இதழ்கள் வாங்குகின்றனர் என்று கூறலாம். மாயின்சி (Mainichi), அசாயி (Ashahi), இவ்விரு இதழ்களும் தனித்தனியே ஒரு நாளில் நான்கு அல்லது ஐந்து மில்லியன் கணக்கில் விற்கின்றன. ஆ! எவ்வளவு வேறுபாடு அவர்கட்கும் நமக்கும்!

அழகுப் பூங்காக்கள்

மனத்திற்கு மகிழ்வூட்டும் மாலை நேரத்தில் மக்கள் வந்து மனநிறைவு பெற்றுச் செல்லும் வகையில் அவர்கட்குக் கழிபேருவகை அள்ளிச் சொரியும் அழகுப் பூங்காக்களை நூறுமைற் பரப் பளவில் அரசியலார் தோற்றுவித்துள்ளனர். டோக்கி யோவிற்கு அருகிலிருக்கும் பூங்காதான் மிகச் சிறந்த பூங்காவாகும். அதன் பெயர் நிக்கோ (Nikko) வாகும். இஃது அரசினர் கண்காணிப்பிலுள்ள அழகின் உறை விடமாகும். இங்கு வெறுப்பூட்டும் காட்சிகளை என்றும் எவரும் காணமுடியாது. ஆனால் இயற்கை யன்னையின் எழில் நிறைந்த காட்சிகளை எங்கும் காணலாம். இதன் காரணமாகவே நிக்கோவைப் பார்த்த பிறகு எவரும் அழகு என்னும் சொல்லைச் சொல்லார்' என்று சப்பானியர் கூறுவதுண்டு. குறிப்பிடத்தகுந்த மற்றொரு பூங்கா ஆக்கோன் (Hakone) பூங்காவாகும். இஃது இன்றைய நாகரிக முறையில் அமைக்கப்பட்ட வெந்நீருற்றுகள், தங்கும் அறைகள், சிற்றுண்டிச் சாலைகள் முதலியன

உடையது. இங்கிருந்துகொண்டே அழகொழுகும் 'ப்யூட்சி' மலையினைக் காணலாம். இங்குள்ள 'ப்யூட்சி' சிற்றுண்டிச்சாலை மிகவும் சிறப்புடையது; கண்டோரை மாய உலகு என்றெண்ணி மயங்கவைப்பது. இதன் உட்புறத்தில் வெந்நீருற்றுக்களும், நீந்தற்குளங்களும் உள்ளன. குறைந்த செலவில் நிறைவு அளிக்கும் உணவை இங்கு பெறலாம். இச்சிற்றுண்டிச் சாலை மிகவும் தூய்மையுடன் விளங்குகின்றது; அழகான இருக்கைகளை உடையது. இங்குள்ள உணவுப் பட்டியல் தனிச் சிறப்புடையது; அதில் 'உங்கள் வரவு நல் வரவாகுக' என்பது பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆ! ஆ! இங்கு எவ்வளவு அருமை!

பல்பொருட் பண்டாரங்கள்

பெரும் பெரும் பல்பொருட் பண்டாரங்கள் (Stores) பல இந்நாட்டில் உள்ளன. ஒவ்வொரு பண்டாரமும், ஆயிரக் கணக்கான சதுர கிகசங்கள் (yards) பரப்பளவுடைய ஆறு அல்லது ஏழு அடுக்குகளையுடைய கவின் பெறு கட்டிடத்தில் உள்ளது. சிறிய குண்டூசி முதல் பியானோ என்னும் இசைக்கருவி வரை எல்லாப் பொருட்களையும் மலிவான விலைக்கு இங்கு வாங்கலாம். இவ்விதப் பல்பொருட் பண்டாரங்கள் டோக்கியோ போன்ற பெரிய நகரங்களில் பலப்பல உள்ளன. மேலும் பண்டகசாலை அமைந்த கட்டிடத்தில் உணவுச் சாலைகளும் ஓய்வுக் கூடங்களும் உள்ளன. மின்சாரத் தூக்கி (lift) ளின் மூலம், ஒரு மாடியிலிருந்து மற்றொரு மாடிக்கு

எளிதில் சென்று விடலாம். இவ்விதப் பல்பொருட் பண்டாரங்கள் நம் நாட்டில் இல்லை என்றே கூறலாம்.

பண்புள்ள மக்கள்

சப்பானிய மக்கள் மிகவும் பெருந்தன்மையும், பெருமிதமும், கடமை உணர்ச்சியும் உடையவர்கள்; இயற்கை அழகு பெற்று இன்பப் பூங்காவாய் விளங்கும் அவர் தம் நாட்டைப் போல் கலை யுணர்வும் கொண்டவர்கள். இந்நாட்டின் கண்ணெனத் திகழும் பெண்மணிகள் பூத்தொடுத்தலிலும், பூக்களினால் இல்லங்களை அழகு செய்வதிலும், தேநீர் விருந்தினை ஏற்பாடு செய்வதிலும் சிறந்த பயிற்சி உடையவர்களாய் விளங்குகின்றனர். இந்நாட்டு மக்களில் பெரும்பாலோர், பசிங்கோ (Pachinho) என்னும் சலவைக் கல்லினாலாகிய பொறியில் விளையாடும் சூதாட்டத்தில் பெருவிருப்பு உள்ளவர்களாய் விளங்குகின்றனர். டோக்கியோ நகரில் பல இடங்களிலும் இவ் விளையாட்டு நடைபெறுகின்றது. இவ் விளையாட்டினால் சில மக்கள் பெருவாரியான பொருளை இழக்கின்றனர். இது எவ்வாறோ அவர்களது பொழுது போக்கிற்கு இன்றியமையாத தொன்றாய் அமைந்து விட்டது. இந்நாட்டிலுள்ள விடுதிகளிலும், சிற்றுண்டிச் சாலைகளிலும் வேலை செய்வோர், மோட்டார் ஓட்டிகள் முதலியோர் மேலை நாட்டாரைப் போன்று எந்த விதமான கையூட்டையும் (tips) பெற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கதாகும்.

பிற சிறப்புக்கள்

இந்தியாவைப் போன்றில்லாது, கடந்த மூன் றாண்டுகளாகச் சப்பானிய நாட்டினர் தொலை பார்த்துப் பேசும் கருவியினைப் பயன்படுத்தலாயி னர். இன்று அந்நாட்டில் ஐம்பதினாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தொலை பேசும் கருவிகள் பயன்படுத்தப்படு கின்றன. ஒவ்வொரு கருவிக்கும் மாதமொன்றிற்கு நான்கு வெண்பொற் காசுகளை வரியாகச் செலுத்த வேண்டும்; இக்கருவி ஒன்றின் குறைந்த விலை ஆயிரம் வெண்பொற் காசுகளாகும்.

இந்நாட்டில் வானொலி நிலையங்கள் அரசினர் மேற்பார்வையில் இல்லை. வானொலி நிலையங்கள் மாயின்சி போன்ற செய்தி இதழ்களை வெளியிடு பவர்கள் பொறுப்பிலேயே உள்ளன. வியாபார முறையின் அடிப்படையில்தான் இத் தொண்டினை யும் சில தனிப்பட்டவர் செய்கின்றனர். இப்பணி யில் ஏறத்தாழ நாற்பது வணிக மன்றங்கள் ஈடுபட் டுள்ளன. ஐம்பத்தினுக்கு நிலையங்களிலிருந்து ஒலி பரப்புதல் நடைபெறுகின்றது. இந்நாட்டில் நூறு குடும்பங்களுக்கு எழுபத்துநான்கு குடும்பங்கள் வானொலிக் கருவியினைக் கொண்டுள்ளன. மொத் தத்தில் இந் நாட்டில் ஒரு கோடிக்கு மேற்பட்ட வானொலிக் கருவிகள் உள்ளன. ஒவ்வொன்றும் மில்லியன் கணக்கில் அவற்றின் எண்ணிக்கை பெருகுகின்றது. நிற்க, இங்கு ஒரு வான ழூர்தித் தொழிலகம் உள்ளது. அஃது இவ் வாண்டிலிருந்து ஆண்டிற்கு ஐம்பது வானழூர்தி

களையும், 'ஹெலிகாப்டர்' என்ற புதிய வானவூர்தி களையும் வெளிக்கொணர முடியும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. சப்பானியக் குழந்தைகள் நன்கு வளர்க்கப்படுகின்றனர். அக் குழந்தைகளுக்கு அரசியலார் பதினான்கு வயது வரை இலவசக் கல்வி அளிக்கின்றனர். குழந்தைகள் செம்மையாக வளர்க்கப் படுவதால் 'சப்பானியக் குழந்தைகள் ஒரு பொழுதும் கூச்சலிடுவதில்லை' என்று கூறப்படுகின்றது. சப்பானிய மக்களின் சராசரி வயது கடந்த பத்தாண்டுகளில் ஐம்பத்தைந்திலிருந்து அறுபத்தைந்தாக உயர்ந்திருக்கின்றது. சப்பான் நாடு கதிரவன் தோன்றும் நாடாகும். மக்கள் கடினமான வேலைகளைக்கூட கடிதிற் செய்வதற்குரிய ஊக்கத்தினையும் சுறுசுறுப்பினையும் ஊட்டும் தட்ப வெப்ப நிலையினை அஃது உடையது. மக்கள் நெருக்க மிக்க நாடுகளில் இதுவும் ஒன்றாகும். உலகில் ஏனைய நாடுகளைவிட நாட்டுப்புரத்திற்கு மின்சாரம் அளித்தலில் சிறந்தது இந்நாடு. மின்சாரத்தின் உதவியால் தான் எண்ணிறந்த தொழிற்சாலைகள் நடைபெறுகின்றன. சுருங்கக் கூறின் தொழிற்றுறையில் சிறந்து விளங்கும் உலக நாடுகளில் சப்பானும் ஒன்றாகும்.

சிறுவகைத் தொழில்கள் (Small Scale Industries)

பொருளாதாரத்திலே பின்தங்கிய நாடுகளில் இந்தியாவும் ஒன்று, இந்தியா மட்டுமல்ல; சப்பானும் ஒன்று. ஆனால் சப்பான் பற்பல தொழில்களைக் கண்டுபிடித்து வளர்த்துப் பெருக்கிப் பெரும் பொருளீட்டித் தனது பொருளாதாரத்தினை உயர்த்திக் கொண்டு வருகிறது. இந்தியாவும் அதனைப் பின்பிற்றி

னால் இந்தியாவின் பொருளாதாரமும் உயரும் என்பதிலே ஐயம் ஏதும் இல்லை. எனவே சப்பானிலே உள்ள சிலபல சிறுவகைத் தொழில்களைப் பார்ப்போம்.

தொழில் நுணுக்கமிக்க தொழில்களைத் (Labour Industry) தோற்றுவித்து நன்கு வளப்படுத்துவதின் மூலம் நல்ல வருவாயினைப் பெறலாம். அது மட்டுமல்ல; ஏராளமான மக்களுக்கு வேலையளித்து வேலையில்லாக் கொடுமையினை ஓரளவுக்குக் குறைக்கலாம். இத்தகைய தொழில்கள் சப்பானில் பல நடைபெறுகின்றன, அவைகளில், புகைப்படத் தொழிற்சாலை, இயந்திரப் பொம்மைத் தொழிற்சாலை, மின்சாரக் குமிழ்விளக்குத் தொழிற்சாலை, வரையாணித் தொழிற்சாலை என்ற இந்நான்கு தொழிற்சாலைகளும் குறிப்பிடத் தக்கனவாகும்.

புகைப்படத் தொழிற்சாலை

இத்தொழிற்சாலை டோக்கியோ நகரத்திலிருந்து பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள ஒரு சிற்றூரில் அமைந்துள்ளது. இத் தொழிற்சாலை இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் இருபத்தைந்து பெண்களுக்கும் வேலையளிக்க வல்லது. இவர்களில், நால்வர் வேலைத்திறம் பெற்றோராயும் ஏனையோர் அத்திறம் அற்றோராயும் இருந்தால் பிழையில்லை. இங்கே வேலைத்திறமுடைய ஓர் ஆணுக்கு மாத ஊதியம் 340 வெண்பொற் காசுகள்; ஒரு பெண்ணுக்கு 150 வெண்பொற் காசுகள். ஆணுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு வேலை நேரம் பத்து மணி; பெண்ணுக்கு எட்டு மணி. இருபாலாருக்கும் மாத

மொன்றுக்கு இரு நாட்கள் ஓய்வு கிடைக்கும். இந்த ஆலையின் முதலீடு (Capital) நான்கு லட்சம். குறைந்த செலவில் நிறைந்த வருவாய் தரும் தொழில் இஃதே. இதன் மாத வருவாய் ஒன்றரை லட்சம். இதனைச் சார்ந்த வேறு சில துணைத் தொழில்களும் வளர்க்கப்படுகின்றன. இத் தொழிலுக்கு மூலப் பொருள் பித்தளை (Brass) ஆகும். இதனைப் பணம் கொடுத்தும் கடனாகவும் சந்தையில் வாங்குவர். இத் தொழில் மின்சாரத்தினால் இயங்குகின்றது.

இயந்திரப் பொம்மைத் தொழிலகம்

இத்தொழிலகத்தில் 23 ஆண்களும், 43 பெண்களும் வேலை செய்கின்றனர். வேலைத்திறம் பெற்ற ஆணுக்கு மாத ஊதியம் 150 வெண்பொற் காசுகள்; பெண்ணுக்கு 100 வெண்பொற் காசுகள். வேலைத்திறம் பெரு இருபாலாருக்கும் மாத ஊதியம் முறையே 75ம், 60-ம் ஆம். இத்தொழிலின் முதலீடு ஒரு லட்சம்; மாத வருவாய் 50,000 வெண்பொற் காசுகள். எல்லாச் செலவுக்கும் பிறகு கிடைக்கும் ஊதியம் நூற்றுக்குப் பத்தாகும். முதலாளிக்கும் தொழிலாளிக்கு மிடையே போட்டியில்லை; புகைச்சல் இல்லை. மாருக நடப்புள்ளது; நல்லுறவு நிலவுகிறது.

மின்சாரக் குமிழ் விளக்குத் தொழிற்சாலை

டோக்கியோ நகரத்திலிருந்து பத்து மைல் தொலைவிலுள்ள ஓரிடத்தில் இத் தொழிற்சாலை அமைந்துள்ளது. இதிலே பத்தொன்பது ஆண்களும் பதினான்கு பெண்களும் வேலை செய்கின்றனர்.

வேலைத்திறமுடைய ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் மாத ஊதியம் முறையே 400, 150 வெண்பொற் காசுகளாகும். வேலைத்திறம் பெரு ஏனையோருக்கு முறையே 80, 70 ஊதியமாம். இத்தொழிலின் முதலீடு 125000 வெண்பொற் காசுகளாகும். மாத வருவாய் ஒரு லட்சம். மின் விளக்குகளும் பிற அழகுப் பொருட்களும் குறிப்பாக அமெரிக்காவிற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன; ஆனால் சப்பான் வணிகர்கள் இதனோடு போட்டியிடுகின்றனர். ஆதலால் எதிர்பார்க்கிற அளவு வருவாய் கிடைப்பது அரிது. இத் தொழிலும் மின்சாரத்தினால் இயங்குகிறது.

வரையாணித் தொழிற்சாலை (Screw manufacturing Industry)

இதில் வேலை செய்யும் ஆண்கள் 35 ; பெண்கள் 15. வேலைத் திறமுடைய ஆண் பெண்களுக்கு முறையே 300ம், 100ம் ஆம். ஏனையோருக்கு 80ம், 60ம் ஆம். இதன் முதலீடு நான்கு லட்சம்; மாத வருவாய் இரண்டு லட்சம். லாபம் 10 சதவிகிதமாகும். இதிலும் போட்டியுண்டு; இதனை இயக்குவது மின்சாரமே.

சப்பானின் எல்லாத் தொழிலாளிகளும் மாத ஊதியம் பெறுகின்றனர்; சிலர் குறிப்பிட்ட சில தொழில்களுக்கு மட்டும் மற்றவர்கள் பெறும் மாத ஊதியத்தின் அடிப்படையில் ஊதியம் பெறுகின்றனர். அட்டையில் பித்தானைப் பொருத்துதல் போன்ற சில தொழில்கள் இல்லத்திலுள்ள பெண்களுக்கு ஊதியம்

தருகின்றன. எனவே பெண்களின் ஓய்வு நேரம் ஊதியத்தை அளிக்கிறது.

சப்பானின் வாழ்க்கைத்தரம் பொதுவாக உயர்ந்ததே. கடன் பணத்திற்கு விதிக்கப்படும் வட்டியும் மிக உயர்வு. இந்நாட்டுப் பெண்டிர் தங்களுக்கு மணமாகும்வரை தொழிற்சாலையில் வேலை செய்கின்றனர். மணமானபின் வேலை செய்வதில்லை. தொழிலாளர்களில் ஆண்களைவிடக் குறைந்த ஊதியம் பெறுவோர் பெண்களே. ஏட்டுக் கல்வியோடு தொழிற்கல்வியும் கற்பிக்கப்படுவதால், சப்பான் நாட்டில் எல்லோரும் வேலைத் திறமுடையோராய் உள்ளனர். நாமும் அவர்களது அடிச்சுவட்டைப் பின்பற்றி இவ்வவனியில் சிறந்து விளங்குவோமாக.

SVS
16.4.17